Ponson du Terrail

Rocambole

DRAMELE PARISULUI

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Seria a IV-a

CAVALERII NOPȚII

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

2. ULTIMA APARIȚIE A LUI ROCAMBOLE

Ponson du Terrail

ROCAMBOLE

Ciclul „Dramele Parisului”

SERIA A IV-A
CAVALERII NOPŢII

Episodul 2

ULTIMA APARIŢIE A LUI ROCAMBOLE
(La dernière incarnation de Rocambole)

	Versiune electronică: **V2.0**

ULTIMA APARIŢIE A LUI ROCAMBOLE
(La dernière incarnation de Rocambole)

Capitolul I

Trecuse o zi de când baronul Gontran de Neubourg şi cei trei amici ai săi declarară asociaţia „CAVALERII NOPŢII" fondată. Un cupeu de piaţă se opri în str. Michodière, în intrarea bulevardului Italienilor. Un om coborî.

Era un personaj bizar, care merită o mică descriere.

Îmbrăcat cu un palton gros şi lung, de culoare maro, purtând ochelari albaştri, acest om a cărui etate era greu de precizat, avea pe obraz câteva cicatrice adânci, a căror origine nu se putea determina. Proveneau ele din arsuri? Erau rezultatul bolii numită vărsat?

Nimeni nu putea să precizeze.

Personajul cu ochelari plăti vizitiului, intră sub o poartă boltită, se îndreptă spre o scară întunecoasă pe care o urcă ţinându-se de grilaj.

Urcă până la al treilea etaj şi se opri în fata unei uşi pe care se puteau citi următoarele cuvinte:

CABINET DE AFACERI

Şi mai jos:

Apăsaţi, vă rog, butonul.

Individul se conformă instrucţiunii, apăsă butonul şi uşa se deschise, lăsând să se vadă un fel de grilaj în dosul căruia se afla o casă de bani.

Omul cu paltonul maron traversă această primă odaie şi puse mâna pe clanţa unei alte uşi.

Apoi se întoarse spre grilaj, după care se afla un tânăr de vreo 20 de ani…

— Ei, ai văzut pe cineva Grigolet? îl întrebă el.

— L-am văzut pe baron, răspunse tânărul.

— Pe domnul de Neubourg?

— Da, domnule.

— Ce ţi-a spus?

— Când a citit scrisoarea dumneavoastră, a părut foarte surprins.

— Bine.

— El m-a întrebat cine este acest domn Rocambole.

— Şi… tu ce i-ai spus?

— Că sunteţi un om de afaceri.

— Şi… el?

— El? Mi-a zis: „Nu cunosc pe domnul Rocambole şi nu ştiu ce vrea, dar mă voi întâlni cu el, dacă mi-o cere”.

— Ah! Ţi-a spus cumva şi momentul vizitei sale?

— Va veni la ora 3.

Personajul cu ochelarii albaştri se descheie la palton şi scoase ceasul.

— E două şi jumătate, zise el, baronul nu va întârzia.

Se îndreptă spre o nouă uşă, o deschise şi intră. Odaia în care intrase personajul curios avea o înfăţişare cu totul deosebită. Nu mai era un birou al unui om de afaceri, era un cabinet de lucru, foarte elegant, ai cărui pereţi erau tapisaţi cu mătase fină de culoare liliachie şi a cărei mobilă de valoare din lemn sculptat şi încrustat cu sidef dovedeau că proprietarul lor era un om de gust.

Două etajere susţineau cărţi scumpe, iar o a treia era plină de bibelouri de porţelan de Sevres, chinezeşti şi japoneze.

Deasupra unui divan de catifea de culoare închisă, lângă o sobă, erau atârnate câteva măşti şi mai multe arme şi florete.

Mai încolo, într-o ordine perfectă, atârnau câteva tablouri.

Un frumos ornament de porţelan susţinea o figură de bronz.

Omul cu ochelari traversă această încăpere şi intră într-o a treia, care, fără îndoială, era un cabinet de toaletă, şi după câteva minute apăru din nou dezbrăcat de paltonul său maron şi de pălărie, dar îmbrăcat într-un halat şi purtând pe cap un fes grecesc cu un canaf lung.

Astfel îmbrăcat, el se lăsă să cadă într-un mare fotoliu pe care-l apropie lângă gura sobei în care ardea un foc viu.

Cu cleştele scormonea focul, murmurând:

— Iată prima afacere de o oarecare importanţă care mi se prezintă. Până acum, de doi ani, nu m-am ocupat decât de lucruri fără importanţă, ceea ce a început să mă plictisească.

Zicând acestea, individul scoase din buzunarul hainei sale un portmoneu gros pe care-l deschise dând la iveală un teanc de hârtii.

Hârtiile acestea, pe care le examina, erau acoperite de o scriere hieroglifică al căror secret numai el singur, fără îndoială, îl poseda.

El începu să citească hârtiile, murmurând printre dinţi.

— Baronul Gontran de Neubourg, vicontele Arthur de Chenevières, lordul Blakstone şi marchizul de Verne sunt, evident, nişte oameni desăvârşiţi şi nobili, dar tocmai pentru

aceasta sunt incapabili de a sfârşi cu bine misiunea ce şi-au impus-o. Săracii de ei!

Şi omul de afaceri ridică imperceptibil din umeri. Soneria fixată în dosul uşii de la intrare, şi care anunţa sosirea vreunui vizitator, se auzi în acest moment.

„Vine baronul” se gândi omul cu ochelari albaştri.

Într-adevăr, se auzi o bătaie discretă la a doua uşă.

Domnul baron Gontran de Neubourg era în prag.

— Domnul Rocambole? întrebă noul venit examinându-l din creştet până în tălpi pe omul de afaceri.

— Eu, domnule.

Baronul salută. Rocambole răspunse salutului cu o curtoazie care trăda pe omul obişnuit să frecventeze saloanele mari.

— Domnule, zise baronul înaintând, am primit azi dimineaţă o scrisoare din partea dumneavoastră.

— Este adevărat, domnule.

— O scrisoare de trei rânduri.

— Exact.

— Şi acestea ziceau:

„Domnul baron de Neubourg este stăruitor rugat de a trece în timpul zilei pe la domnul Rocambole, om de afaceri, pentru o afacere de cea mai mare importanţă.”

— Aşa e, foarte exact.

— Şi dumneata eşti Rocambole?

Omul de afaceri salută.

— Ei bine, domnule, zise baronul, vă ascult.

Rocambole arătă un fotoliu baronului.

— Binevoiţi, vă rog, a lua loc, domnule, avem de vorbit cam mult…

— Adevărat?

— Şi despre lucruri care vă interesează în cel mai înalt grad.

Baronul îl privi pe Rocambole cu o vie curiozitate.

— Să auzim! zise el.

Rocambole vârî mâna în haină, scoase o tabacheră cu ţigarete şi o prezentă baronului cu o graţie desăvârşită.

„Iată un om de afaceri din cea mai distinsă lume”, se gândi baronul.

Şi luă ţigara ce i se oferea.

— Domnule baron, începu Rocambole, mă găsiţi cât se poate de respingător, nu este aşa?

— Domnule...

— Oh! Fiţi franc, arăt, ştiu, oribil!

— Dar, domnule...

— Am primit o descărcătură de armă în plină faţă şi ochii îmi sunt arşi, astfel încât trebuie să port ochelari.

— Aţi servit în armată, zise baronul, şi, fără îndoială, nenorocirea se datorează vreunui asediu?...

— Nu, domnule, am fost la ocnă. Dacă m-aţi vedea umblând, aţi observa că îmi târâi puţin piciorul.

Baronul sări de pe fotoliul său.

— O, liniştiţi-vă, domnule, zise Rocambole surâzând, am devenit foarte cinstit, iar banii şi ceasul dumneavoastră sunt în siguranţă aici.

— Dar, în fine, domnule, zise baronul politicos, dar vizibil indispus, poţi să-mi explici...

— Pentru ce v-am scris?

— Da, domnule.

— Chiar despre aceasta aveam de gând să vă vorbesc imediat, dar mai înainte vă voi istorisi, în câteva cuvinte, păţania mea...

— Este necesar?

— Indispensabil.

— Atunci vă ascult.

Rocambole începu:

— Domnule baron, sunt un om dintre cei mai curioşi din secolul în care trăim. Eram frumos ca şi dumneavoastră, aveam două sau trei mii livre rentă, titlul de marchiz, cai de rasă, metrese din lumea înaltă, un palat în foburgul Saint-Germain şi eram aproape de a mă căsători cu fiica unui mare om din Spania.

— Şi... apoi?

— Apoi am fost osândit. Înainte însă, continuă omul de afaceri, eram un ştrengar al Parisului, un om de nimic, un trândav, urmărit veşnic de autorităţile corecţionale, uitat mai târziu de Curtea cu juri. Începusem cu furtul, apoi am urmat cu asasinatele. Am vreo duzină de crime pe conştiinţă...

Baronul nu-şi putu opri un gest de dezgust.

— Dar, continuă Rocambole, într-o zi căinţa răzbi în inima mea şi de atunci am devenit un om cinstit.

— Puţin cam târziu, zise domnul de Neubourg, surâzând.

— Fie, dar mai bine mai târziu decât niciodată.

Şi, după o tăcere de câteva minute, Rocambole continuă:

— V-am spus, aşadar, domnule, că am furat, am asasinat, am jucat roluri dintre cele mai diferite, mai urâte şi mai curioase. Teribila mea odisee a sfârşit în temniţă şi în temniţă, fără speranţă, mă asemănam adesea cu acei îngeri goniţi din ceruri şi care blestemau pe Iehova. Dar, într-o zi, când mi-am rupt piciorul şi gemeam pe o stâncă pierdută în nesfârşita mare, o femeie trecu pe lângă mine, îmi aruncă o privire de compătimire şi îmi strecură câteva piese de aur în boneta mea verde.

Vocea lui Rocambole se alterase subit.

— Pe această femeie, adăugă el, am recunoscut-o, cu toate că ea nu m-a recunoscut; era unul din acei îngeri cărora Dumnezeu le-a dat misiunea de a-i mântui pe cei blestemaţi şi nefericiţi.

— Aţi iubit-o, zise baronul atins de emoţia ce-l cuprinsese pe Rocambole.

— Oh! nu e vorba de amor, domnule, departe de aşa ceva. Deşi era tânără şi frumoasă… şi toată lumea o admira şi o respecta. Pe această femeie, domnule baron, o numeam „sora mea”.

— Sora dumitale!

— Nu vă mâhniţi pentru ea, nu-mi era soră. Dar am avut cruzimea să-l asasinez pe fratele ei, să-i fur actele. Pe acest frate ea nu-l văzuse niciodată, el era omul căruia îi aparţinea întreaga avere pe care am jucat-o şi acest titlu de marchiz pe care-l purtasem. Şi, timp îndelungat, eu, vagabondul, omul bulevardelor, eu, hoţul, asasinul, am numit-o pe această femeie „sora mea”. Şi astfel, eu care nu iubeam pe nimeni, am sfârşit prin a o iubi, prin a o venera, prin a crede că eram sânge din sângele ei. Atunci, domnule, când eram la ocnă, unde blestemam, unde visam o evadare şi noi crime, când am văzut-o trecând pe lângă mine pe această femeie, s-a produs în mine, o metamorfoză teribilă şi, pentru întâia oară în viaţa mea, ceva tresări în pieptul meu; atunci am simţit că aveam şi eu o inimă…

Rocambole se întrerupse şi lacrimi fierbinţi îi inundară obrajii stâlciţi.

— Ah! domnule, reluă el, când s-a depărtat, când am pierdut-o din vedere, lacrimi fierbinţi mi-au întunecat privirea şi mi-am zis că fericiţi erau valeţii, ei care o serveau şi o

vedeau mereu. Şi cu toate că aveam piciorul rupt, cu toate suferinţele şi durerile pe care le înduram, am putut să îngenunchez, să ridic mâinile şi să mă rog: „Doamne, Dumnezeule! m-am rugat, dacă vrei să mă ierţi de toate crimele făptuite pentru acest înger care a avut pentru mine o privire de compătimire, îţi jur că voi deveni om cinstit şi că îmi voi consacra viata ce-mi mai rămâne de trăit facerii de bine, astfel precum până acum am făcut numai rău.” Dumnezeu, fără îndoială, mi-a ascultat ruga, domnule baron, fiindcă în mai puţin de şase luni directorul închisorii mă chemă şi îmi zice: „Au cerut şi au obţinut graţierea ta.” „Graţierea mea? întrebai mirat, cine oare ar fi putut-o cere?” Directorul chemă un valet în loc să-mi răspundă. Îi făcu un semn şi valetul mă luă de mână şi mă conduse într-o odaie vecină. „Scoateţi haina de ocnaş, îmi zise el.” „Mă dezbraci de podoaba ignominiei mele.” Fiarele ce-mi încătuşau mâinile au fost pilite, am fost îmbrăcat cu haine curate, apoi condus la poarta închisorii. Era seară, noaptea se apropia. La poarta închisorii aştepta o căruţă de poştă şi la una din portiere observai o mână albă şi aristocrată întinsă spre mine. Un înger venea să mântuie un demon.

Capitolul II

Emoţia lui Rocambole era atât de mare că a trebuit să-şi întrerupă un moment istorisirea.

Baronul îi întinse mâna:

— Domnule, îi zise el, căinţa dumitale înseamnă spălarea păcatelor.

Omul de afaceri izbuti, după câteva momente, să se liniştească şi reluă:

— Mâna întinsă spre mine, era aceea a femeii pe care o numisem timp îndelungat „sora mea”.

Alături de ea se afla un domn pe care-l recunoscui, de asemenea. Amândoi mă apucară şi mă traseră în trăsură, după care vizitiul dădu bice cailor.

Atunci această femeie îmi zise: „Fabien şi eu ştim totul. Ştim cine ai fost şi avem oroare de tine, dar ştim, de asemenea, că de şase luni te-ai căit, că fără întrerupere ai cerut în genunchi iertare la Dumnezeu şi noi ne-am unit rugăminţile noastre cu tale, şi ca şi Dumnezeu, te-am iertat.

Vino, vei fi amic, oaspete în această casă în care ai fost considerat timp îndelungat uzurpatorul.

. . . .

— Domnule baron, se întrerupse deodată omul de afaceri, sunteţi un gentilom şi cuvântul dumneavoastră este sfânt.

-— Cred, zise baronul, surâzând.

-— Pentru a înţelege ceea ce puteţi face din mine, trebuie să ştiţi cine sunt şi cine am fost. Trebuie să-mi daţi cuvântul dumneavoastră, domnule baron, că numele pe care le voi pronunţa le veţi păstra totdeauna în adâncul inimii dumneavoastră.

Misterul care părea că-l învăluie pe acest om, a atras foarte mult simpatia domnului de Neubourg pentru el.

— Îţi jur ceea ce-mi ceri, zise el.

Domnul de Neubourg se lungi pe fotoliul său, ca un om care era decis să asculte o lungă povestire.

— Sunteţi dispus, de asemenea, să-mi acordaţi prelungirea vizitei dumneavoastră?

— Fără îndoială. Vorbeşte…

Atunci omul de afaceri făcu domnului de Neubourg lunga istorisire a cărei naraţiune fidelă am făcut-o, nu demult.

Când terminase, se înnoptase bine.

— Ei bine, domnule baron, zise Rocambole după o scurtă tăcere, crezi că am fost un geniu al răului?

— Oh! fără îndoială, zise baronul, care în mai multe rânduri tresărise ascultând povestirea crimelor lui Rocambole. Dar, adăugă el, te-ai căit?

— Da, pentru respectul datorat acestei lumi în mijlocul căreia am trăit şi de care nu sunt vrednic.

— Şi căinţa dumitale e sinceră?

— Întrebaţi-i pe vicontele şi vicontesa d’Asmolles; vă vor confirma.

— Vă cred, zise baronul. Dar, domnule, toate câte mi-aţi istorisit…

— Pricep, domnule baron, sunteţi surprins de confidenţa mea, nu-i aşa?

— Într-adevăr…

— Este foarte simplu… Totuşi, domnule, când vă voi spune că am făcut în mine ceea ce dumneavoastră şi încă trei amici ai dumneavoastră voiţi să faceţi pe o scară întinsă…

Baronul tresări.

— Cunosc deja asociaţia „Cavalerii Nopţii”, spuse Rocambole surâzând.

— Dumneata… ştii…

— Ascultaţi-mă bine, reluă fostul ocnaş. Mi-am pus în cap să continui opera începută de contele Armand de Kergaz. Acest loc în care ne aflăm este un CABINET DE AFACERI sau mai bine zis un birou de poliţie particular, ai cărui întreprinzători sunt vicontele d’Asmolles şi soţia sa, contele de Kergaz şi contesa Artoff…

— Baccarat?

— Ea însăşi…

— Şi care este ţinta pe care o urmăriţi? întrebă baronul.

— De a face bine, a repara greşelile, a recompensa şi a pedepsi. Din nenorocire, continuă fostul ocnaş, nu am avut de făcut lucruri mari pentru reintrarea mea în lume. Până acum, domnule, nu am decât afaceri de mică importanţa. A dumneavoastră…

— Cum a mea?

— Vreau să zic aceea a domnişoarei Daniela de Main-Hardye.

— Cum, dumneata ştii?

— Ştiut tot.

— Este foarte curios.

— Deloc. Am asistat, nevăzut de nimeni, la citirea manuscrisului măştii.

— De aceea…

— V-am solicitat o întrevedere…

Baronul încruntă puţin din sprâncene.

— Dar, domnule, în ce măsură ar putea să vă intereseze asociaţia noastră?

Rocambole se ridică din fotoliul său.

— Aşteptaţi un moment, zise el.

Şi trecu în cabinetul de toaletă.

„Unde dracu se duce?” gândi baronul.

Domnul de Neubourg, din ce în ce mai mirat, îşi aţinti privirea asupra uşii cabinetului de toaletă, aşteptând să-l vadă reapărând pe Rocambole, când uşa se deschise şi intră un necunoscut.

Era un bătrân, adus de umeri, cu capul acoperit de păr alb, îmbrăcat cu o haină neagră şi purtând la butonieră rozeta unui ordin străin. Obrajii lui erau plini de cute, iar culoarea lor trăda o origine meridională.

Acest personaj îl salută pe baron şi îi zise cu un accent italian foarte pronunţat:

— Domnul Rocambole este aici?

Foarte mirat, baronul răspunse:

— Va veni imediat, domnule, binevoieşte a-l aştepta un moment.

— Oh! zise bătrânul, mă duc să vorbesc funcţionarului său.

„Cum se face, se gândi domnul de Neubourg, că nu s-au întâlnit? Unde conduce această uşă oare?”

Baronul mai aşteptă câteva momente. Deodată se auziră două bătăi distincte în uşa care pune în legătură cabinetul lui Rocambole cu prima odaie a biroului de afaceri, aceea în care se afla grilajul.

— Intră! zise domnul de Neubourg, care, întorcându-se, văzu intrând un servitor îmbrăcat în vestă roşie, cravată albă, roşcovan la faţă, cu nasul roşu, părul aşijderea, tipul exact al rândaşului de grajduri englez.

— Sir Rocambole? întrebă el, salutând, cu un ton care trăda insularul.

Baronul îi arătă uşa cabinetului de toaletă.

— Oh! yes, zise englezul.

Şi el trecu spre uşă, pe unde dispăru. Trecură câteva minute. Baronul începu să-şi piardă răbdarea, când uşa se deschise din nou. De astă dată era Rocambole.

— Ah! zise baronul, l-ai întâlnit pe valetul englez, nu-i aşa?

— Ce valet?

— Şi pe bătrânul acela cu părul alb şi cu aerul unui diplomat?

— Cum! unde i-aţi văzut?

— Cel din urmă a intrat pe acolo...

Rocambole se opuse.

Şi baronul arătă cu degetul uşa pe pragul căreia Rocambole se oprise.

— Pe aici?

— Da.

— Dar acesta e cabinetul meu de toaletă.

— Atunci l-aţi văzut?

— Nu.

— Şi pe valet?

— Nici pe el.

Rocambole îl luă de mână pe baron.

— Veniţi să vedeţi, zise el.

Domnul de Neubourg intră în cabinetul de toaletă şi, spre marea sa surprindere, recunoscu că nu mai exista nici o altă ieşire.

De unde venea dar omul cu părul alb? Pe unde plecase oare servitorul englez?

— Eşti un vrăjitor, domnule? întrebă baronul.

— Deloc.

— Atunci?

Rocambole surâse.

— Omul cu părul alb sunt eu, zise el.

— Dumneata!

— Omul cu părul roşcat sunt tot eu.

— Dar este imposibil.

— Acesta este adevărul: *é la verita*, adăugă Rocambole cu accent italienesc; *oh! yes!* continuă el, pronunţând englezeşte.

Şi cum domnul de Neubourg nu-şi putea reveni din mirare, Rocambole zise:

— Posed arta de a-mi schimba vocea. Pot să fiu un personaj multiplu şi v-am dat o probă de uşurinţa şi dibăcia de a mă transforma; am făcut-o ca să vă pot convinge, domnule baron, de nevoia de a vă servi de mine.

— De a mă servi de dumneata?

— Da, domnule.

— Şi de ce, şi pentru ce?

— Sunteţi şeful „Cavalerilor nopţii”?...

— Fără îndoială.

— Şi „Cavalerii Nopţii”, adaugă Rocambole, şi-au impus sarcina de a reda Danielei de Main-Hardye numele tatălui ei şi averea strămoşilor ei, nu este aşa?

— Şi vom izbuti.

— Da, zise Rocambole, dacă...

Se opri şi păru a ezită.

— Să vedem, domnule, zise baronul, binevoieşte a te explica.

— Domnule baron, reluă fostul ocnaş, nepoţii generalului de Morfontaine sunt stăpâni pe poziţie. Nu există o probă materială a crimei lor, după cum nu se ştie de existenţa Danielei, al cărei deces este constatat în mod legal.

— Ei bine?

— Ei bine! continuă Rocambole, oameni ca dumneavoastră, domnule baron, scuzaţi-mi francheţea, oameni ca dumneavoastră sunt foarte sinceri, foarte cavaleri, pentru

angaja o luptă serioasă cu vicontele de la Morlière. Veţi fi învinşi.
— Crezi?
— Ah! exclamă fostul elev a lui sir Williams, nu este aici vorba de o luptă pe un câmp determinat, pe care trebuie s-o câştigaţi, ci una unde răbdarea şi vicleşugul trebuie situate în primul plan.
— Vom avea răbdare.
— Poate, dar nu veţi fi şireţi.
— Domnule…
— Nu cunoaşteţi, din Parisul acesta, decât lumea elegantă, pădurea, bulevardul Italienilor. Parisul obscur, mizer, nu-l cunoaşteţi, domnule baron.
— Îl vom cunoaşte.
— Da, dacă vă voi călăuzi eu.
Domnul de Neubourg îl privi pe Rocambole şi păru că aşteaptă ca ex-puşcăriaşul să-şi completeze gândul.
— Să ştiţi, domnule, continuă Rocambole, fără mine nu veţi face nimic: cu mine veţi triumfa.
— Dar, domnule.
— Oh! ştiu bine că vreţi să spuneţi că sunt un ocnaş, un hoţ, un asasin şi că nu veţi voi să aveţi legături cu mine şi să mă puneţi în contact cu nobilii dumneavoastră amici. Dar nu vă temeţi, domnule baron, voi fi *DEUS EX MACHINA* numai şi voi rămâne invizibil.
— Dar, în fine…
— Daţi-mi voie, un ultim cuvânt: veţi lucra, eu voi gândi pentru dumneavoastră: voi fi capul, dumneavoastră şi amicii dumneavoastră veţi fi braţul.
— Şi nu crezi dumneata, zise baronul cu demnitate, că am putea să ocolim serviciile dumitale?
Rocambole avu un surâs ironic.
— Nu, zise el.
— Şi totuşi noi suntem tineri, suntem curajoşi, bogaţi şi iubim câteşipatru…
— Pe Daniela, nu-i aşa?
— Da, afirmă baronul cu o mişcare din cap.
— Ei bine! şi ea vă va iubi şi dacă eu voi voi, vă va iubi mult.
— Aveţi, precum văd, o mare încredere în puterea dumneavoastră.
— Da.

Accentul lui Rocambole era convingător.

— Da. repetă el, am convingerea că sunt tare, foarte tare, mai ales acum când sunt călit şi vreau să fac binele, precum altă dată făceam răul, sunt cinci ani, domnule... Atunci l-am servit pe vicontele de la Morlière contra Danielei.

— Şi astăzi...

— Astăzi voi servi pe Daniela şi voi fi campionul virtuţii. Dar, fiţi pe pace, continuă elevul lui sir Williams, numai scopul se schimbă, voi rămâne veşnic omul metamorfozelor, făţărniciei, vicleşugului, loviturilor îndrăzneţe, combinaţilor ingenioase, teribile... Voi fi veşnic «ROCAMBOLE».

Domnul de Neubourg păstră un moment tăcerea.

— Ei bine, fie, zise el, primesc!...

— Atunci la lucru, răspunse Rocambole.

Capitolul III

Câteva săptămâni după întrevederea baronului de Neubourg cu Rocambole, doi tineri călare pe doi cai frumoşi ocoleau Arcul de triumf Etoile, intrau în Calea Imperială şi se îndreptau apoi spre pavilionul d'Armenonville.

Era pe la începutul lui mai. Arborii pădurii erau acoperiţi de verdeaţă, aerul era călduţ şi îmbibat de parfumuri.

Unul din cei doi călăreţi era tânăr, de vreo 23 de ani, cu părul blond, cu figura palidă şi delicată. Avea ochii mari, albaştri şi plini de melancolie. Un surâs mândru, ce-i flutura pe buze din când în când, indica însă pe omul de mare voinţă.

Încălecă cu o graţie perfectă, fumându-şi alene ţigara şi având aerul a se fi lăsat dus de reveria unui plăcut vis de amor; fără a se preocupa câtuşi de puţin de lumea ce-l înconjura.

Celălalt avea cam treizeci şi doi de ani. Părul negru, barba deasă. Modul cum călărea îl arăta drept ofiţer.

Cum tovarăşul său tăcea, păstră şi el tăcerea mult timp. În momentul când intrară în calea care ducea la pavilionul d'Armenonville, se întoarse brusc pe şaua sa.

— La ce te gândeşti, Paul? întrebă el.

— Dar... la nimic... amice.

Însoţitorul surâse.

— Pe onoarea mea de ofiţer de vânători din Africa, în disponibilitate acum, îţi zic că nu te cred, iubitul meu Paul.

Când cineva tace, gândeşte.

— E adevărat.

— Şi când cineva este blondul şi frumosul baron de la Morlière, când are douăzeci şi trei de ani şi un tată care aduce treizeci de mii de livre rentă, când eşti liber cum eşti dumneata, dacă se gândeşte la ceva, apoi atunci acel ceva nu poate fi decât... o femeie.

Paul de la Morlière roşi uşor.

— Este adevărat, repetă el.

— Eşti amorezat?

— Mi se pare...

Căpitanul Carol de Kerdrel îl privi pe tânărul său amic cu coada ochiului.

— Iubite Paul, zise el, nu sunt omul care doresc să cunosc secretul altuia şi de aceea nu te întreb decât numele femeii iubite.

Paul surâse la rândul său.

— Ai dreptate, zise el, dar nu pot să-l spun.

— Înţeleg.

— Nu, nu înţelegi nimic.

— Cum ai zis? se arătă mirat căpitanul.

Paul de la Morlière răspunse:

— Amice, nu pot să-ţi spun numele femeii pe care o iubesc, pentru simplul motiv că nici eu nu-l cunosc.

— Aida de!

— Este adevărat, totuşi.

— Iubite Paul, nu mă pricep să dezleg enigme. Explică-te, te rog.

— Trebuie să-ţi fac o confidenţă.

— Poţi?

— Oh, fără îndoială.

— Ei bine! Te ascult.

Domnul de Kerdrel şi camaradul său îndemnară caii să meargă la pas, înaintând alături.

— Scumpe amice, zise Paul de la Morlière, iubesc o femeie pe care niciodată nu am văzut-o.

— Drace! ce spui? exclamă căpitanul privând cu luare aminte pe amicul său.

— Adevărat, iubite. N-am văzut niciodată figura femeii pe care o iubesc.

— Trebuie să fii nebun.

— Nicidecum.

— Sau vrei să-ţi baţi joc de mine, iubitul meu.

— Nici asta.

— Ţi-am spus-o şi ţi-o repet, zise căpitanul, nu mă pricep la dezlegarea enigmelor.

— Nu este o enigmă ceea ce îţi spun, căpitane, este o istorie curioasă, pe care ţi-o voi povesti imediat.

— Grăbeşte-te, te ascult.

Paul azvârli ţigara şi continuă:

— Sunt de atunci vreo şase săptămâni. Era în ziua ultimului bal de la Operă.

— Dar acea seară am petrecut-o împreună, dacă nu mă înşel, nu-i aşa?

— Foarte just.

— Şi am jucat wist la Saphire, până la trei dimineaţa. Oare eşti amorezat de Saphire?

Paul începu a râde.

— Nu iubeşti femeia pe care o ai, zise el.

— În general este adevărat aceasta, observă căpitanul.

— Şi apoi ai uitat ceea ce ţi-am spus, că nu am văzut niciodată faţa necunoscutei mele. Cât timp, pe aceea a Saphirei…

— O frumoasă fată şi aceasta, amice, o frumoasă şi bună fată, care te iubeşte, Paul.

— Ea e deprinsă să iubească, murmură tânărul însoţitor, surâzând. Saphire pune amorul ei pe categorii de… ranguri. Fiecare la rândul său.

— Ingratule!

— Dar lasă-mă să-ţi istorisesc.

— Ai dreptate… Vorbeşte.

— În acea seară, cum ai spus, am jucat wist la Saphire. George şi Laurence au plecat cei dintâi, apoi dumneata… Am rămas singur cu blonda mea metresă şi mă întinsesem deja pe o canapea din apropierea sobei, când Saphire îmi zise:

„— Micul meu Paul, vei face o mare plăcere drăguţei tale, nu e aşa?”

„— Ce vrei?”

„— Nu mi-e somn, na!”

„— Nici mie.”

„— Şi aş vrea să mă plimb…”

„— La ora asta?”

„— Da, în trăsură deschisă… Mă duc să sun. Mariette îl va scula pe Tom, Tom va înhăma calul la trăsura ce mi-ai dăruit-o

ieri dimineaţă…”
„— Eşti nebună…”
„— Şi vom merge să facem o plimbare până la lac. Vreau să mănânc…”
„— Pe lac?”
„— Nu, la Casa de aur.”
„— Dar, micuţa mea, i-am zis, nu se mănâncă de două ori pe noapte…”
Şi îi arătai uşa sălii de mâncare, care rămăsese deschisă şi în lungul căreia se observa masa încă plină de rămăşiţele unui prânz copios.
„— Se prânzeşte mereu… Mi-e foame… Vreau stridii de Ostanda şi tisană de Moët.”
Saphire însoţi această manifestare a voinţei sale cu o mişcare drăguţă, mă îmbrăţişă, mă acoperi cu buclele părului ei blond, despletit şi bogat: era, într-un cuvânt, atât de frumoasă, de gingaşă. încât a trebuit să spun Mariettei, cameristei sale: „Du-te şi deşteaptă-l pe Tom!”
O jumătate de oră mai târziu treceam în trăsură pe strada Laffite.
— Ştii, continuă Paul, Saphire este femeia capricioasă prin excelenţă. Ea pleacă de acasă cu intenţia de a face înconjurul lacului şi de a reveni în zori să prânzească la Casa de aur. Dar de la marginea străzii Rossini zări faţada Operei împodobită de flori şi zise:
„— Pe onoarea mea, e cam frig, să intrăm mai bine la balul Operei!”
„— Eşti nebună?”
„— Nu. Vreau într-adevăr.”
„— Dar nu eşti costumată!…”
„— Ba! zise ea. Magazinul de costume din pasaj este deschis toată noaptea.”
„— Ah! iubita mea, dacă e aşa, du-te, eu mă duc în strada Taitbout.”
„— Ce să faci?”
„— Să mă culc.”
„— Bine, zise ea… Şi prânzul?”
„— Vei prânzi fără mine.”
„— Nici gând.”
„— Nu vreau să mă duc la Operă.”
„— Foarte bine, dar te vei duce la Casa de aur, vei intra într-o cabină, vei pregăti prânzul şi mă vei aştepta.”

Soluţia îmi convenea într-adevăr! Saphire nu mai aşteptă răspuns. Coborî din trăsură şi urcă încetişor cele câteva trepte care conduceau spre strada Le Peletier, la pasajul Operei.

Ea se întoarse şi îmi zise:

„— Lasă-mi trăsura. Peste o oră voi veni.”

Mă încheiai la palton şi o luai pe bulevard, cu mâinile în buzunare şi fumând, până la Casa de aur. Am ajuns destul de repede.

„— Domnule baron, îmi zise Josef, băiatul care mă servea de obicei, nu am nici o cabină liberă, toate sunt ocupate. Dar în zece minute se va elibera Nr. 8. Au sunat şi au cerut să plătească. Dacă domnul baron binevoieşte să aştepte în salon...”

Am intrat în micul salon de la etajul 1.

Toate mesele erau libere, cu toate acestea lângă sobă se afla o femeie îmbrăcată într-un domino, stingheră şi gânditoare.

Paul de la Morlière se întrerupse un moment din povestit, apoi continuă:

— Există curente magnetice pe care nu le poţi niciodată defini. Ceea ce putui observa la această femeie era că avea o talie admirabilă, că mâinile îi erau mici ca ale unui copilaş, umerii şi pieptul alb ca zăpada, părul abundent şi de acea culoare blond-aurie pe care Dumnezeu pare că a dăruit-o spre a încarna distincţia aleasă a unor anumite făpturi. Am fost atras spre ea de un curent magnetic. Ce mai! văzui sclipind ochii săi şi imediat mă simţii în prada unei fascinaţii misterioase. Ah salutat-o şi ea se înclină. Am voit să-i vorbesc, dar mă opri cu un gest de regină.

„— Vă înşelaţi, îmi zise ea.”

Aceste două cuvinte formau, aşa cum îţi poţi da seama, un abis între ea şi mine.

Chelnerul intră şi îi zise:

„— Doamnă, sunteţi aşteptată.”

Capitolul IV

Cine oare o putea aştepta — m-am întrebat — pe această femeie la acea oră şi în acel local şi de ce doamna era mascată?

Sunt sigur şi mi-aş pune capul zălog că acea femeie sau

fată aparţinea unei bune familii. După modul cum mi-a răspuns la al doilea salut e imposibil să mă înşel.

Ea trecu pe dinaintea mea, maiestuoasă, cu pasul sigur, cu mersul semeţ.

Împins de o atracţie de neînvins, am ieşit după ea, urmărind-o.

Ea străbătu coridorul, urmărindu-l pe chelner, care deschise uşa unei cabine.

O fâşie de lumină, un miros de fum de ţigară şi zgomotul a mai multor voci de bărbaţi ajunseră până la mine. Necunoscuta trecu pragul acestei uşi care se închise după ea, astfel că n-am mai auzit nici n-am mai văzut nimic.

Cine era această femeie şi cine erau acei domni care o aşteptau?

Era un mister pentru mine. Am dat chelnerului Josef 10 ludovici şi am început să-l cercetez.

„— Domnule baron, îmi răspunse acesta, n-am mai văzut-o niciodată pe această femeie; nu a mai venit pe aici. Tot ce vă pot spune este că se află acum lângă patru domni care şi-au petrecut noaptea citind un manuscris voluminos.”

„— Ah!”

„— Iar când au terminat, mi-au ordonat să introduc pe acea doamnă.”

„— Îţi aduci aminte bine, n-ai mai văzut-o niciodată pe doamna aceea?”

„— Nu, domnule, acum am văzut-o pentru prima oară.”

„— Şi spui că domnii au stat toată noaptea singuri, citind un manuscris?”

„— Da. domnule.”

„— Şi doamna a aşteptat multă vreme?”

„— O oră.”

„— Dar pe domnii aceia îi cunoşti?”

„— Nu.”

„— La naiba! am spus. Voi vedea-o când va ieşi şi o voi urmări, chiar dacă s-ar duce până la capătul lumii!”

M-am postat în bulevard, cu ochii fixaţi mereu asupra ferestrei cabinei în care era necunoscuta.

Uitasem cu totul de cina pe care trebuia s-o comand pentru Saphire, o uitasem pe Saphire însăşi.

Trecu cam o oră. Deodată, fâşâitul unei rochii de mătase se auzi pe trepte, o femeie coborî şi trecu pe lângă mine fără să mă vadă.

Era ea singură. O văzui traversând bulevardul şi spre marea mea uimire o văzui urcându-se într-o trăsură care staţiona în colţul străzii Grammont.

Fără îndoială că Saphire dansa încă şi acum. Am alergat într-o suflare, l-am deşteptat pe vizitiu şi i-am strigat:

„— Repede, Tom, repede! în strada Grammont.”

Am plecat iute ca o săgeată; ajunşi în colţul străzii Grammont, am putut zări trăsura necunoscutei mele, care înainta încetişor.

„— Tom, stăpâneşte-ţi calul!…”

„— Domnul nu mai este grăbit?”

„— Nu. Vei urma trăsura din faţă de la o distanţă de o sută de paşi.”

„— Bine, domnule.”

Trăsura străbătu strada Sfânta Ana, strada Rivoli şi de la Pont-Royal se îndreptă spre Crucea Roşie.

Tom o urma mereu de la distanţă.

Pe la mijlocul străzii Colombier, trăsura se opri în faţa unei case obişnuite.

Femeia mascată coborî, plăti birjarului, scoase o cheie din buzunar, deschise o uşă şi dispăru.

„— Bine! îmi zisei eu, ordonând lui Tom să întoarcă, ştiu cel puţin unde locuieşte. O voi revedea!…”

Paul de Morlière se opri, căci ajunseră la Ermenonville.

— Din câte mi-ai spus, mi se pare cam bizară povestea aceasta! zise căpitanul.

— Oh! dar până acum nu ţi-am spus încă nimic, răspunse Paul, coborând din trăsură. Îţi voi povesti imediat mai departe.

— Bine. Până una-alta însă, zise căpitanul întinzând mâna dreaptă, priveşte!

— Ce să privesc?

— Omul acela care îşi citeşte ziarul… Desigur e mai original şi mai bizar decât în povestea dumitale. Pare a fi englez.

— Într-adevăr, zise Paul de la Morlière, care se apropie pentru a-l examina pe cel indicat, ai dreptate Carol. E o fiinţă neobişnuită.

— Şi enervantă în acelaşi timp, adăugă căpitanul.

Persoana citea flegmatic ziarul „Times” şi bea dintr-un pahar de bere, câte o înghiţitură din când în când.

Era un bărbat care putea să aibă între treizeci şi cincizeci de ani; adică avea una din acele fizionomii care nu indică o

anumită vârstă.

Figura sa era roşu aprins, purta lunete şi era îmbrăcat cu o redingotă mare şi cu o pălărie panama.

— Nici un cutremur de pământ nu l-ar putea smulge de la locul său, atât e de cufundat în citit, zise domnul de Kerdrel.

— E un individ bizar şi figura lui mă enervează din cale-afară! adăugă Paul de la Morlière.

— Pe mine, de asemenea.

— Dar, urmă fiul vicontelui de la Morlière, căci într-adevăr, Paul era fiul aceluia care-o asasinase pe Diane de Morfontaine şi pe domnul de Main-Hardye, să-l lăsăm pe englez să citească în linişte şi să-ţi spun până la sfârşit povestea mea.

— Te ascult.

Cei doi tineri se aşezară într-o sală vecină cu cea al englezului şi, pe când li se servea cina, Paul continuă:

— Când am văzut că „masca” se serveşte de o cheie pentru a pătrunde în casa din strada Colombier, am fost sigur că era locuinţa ei obişnuită.

Am coborât din trăsură şi l-am trimis pe Tom înapoi.

„— Mă voi întoarce pe jos, i-am zis eu.”

Era ziuă, dar storurile de la ferestrele necunoscutei mele erau toate lăsate.

Un moment mi-a venit ideea de a bate în uşă, însă respectul care mă cuprinsese din clipa în care-i întâlnisem privirea necunoscutei în salonul Casei de aur m-a ţintuit pe loc.

M-am mărginit să mă plimb în lung şi în lat pe trotuar, cu ochii fixaţi asupra ferestrelor, sperând că, mai curând sau mai târziu, una din ele se va deschide. Am staţionat astfel mai mult de o oră pe trotuarul străzii Colombier.

În fine, poarta casei s-a deschis la un moment dat. Inima îmi bătea cu putere, credeam că este ea. Dar nu, era un tânăr de vreo cincisprezece sau şaisprezece ani, îmbrăcat într-o bluză albă şi o cască la fel.

Am recunoscut îndată într-însul pe lucrătorul tipograf, căci avea figura inteligentă şi vioaie a ştrengarilor parizieni, cărora le poţi spune totul şi de la care poţi afla multe.

M-am apropiat de el.

„— Locuieşti în casa aceasta, prietene? l-am întrebat.”

„— Da, domnule.”

„— De mult timp?”

„— Aici m-am născut.”

„— Iartă-mă, îi zisei eu, pari băiat de treabă şi…”

M-am făcut că stau la îndoială.

Ştrengarul surâdea.

„— Mi se pare că ghicesc, zise el.”

„— Ghiceşti?”

„— Fără îndoială. Un domn aşa de bine ca dumneavoastră nu vine de florile mărului la orele cinci dimineaţa să se plimbe pe trotuarul străzii Colombier. Veniţi, desigur, pentru domnişoara…”

Fără voie am tresărit.

„— Oh! spune-mi numele ei! exclamai eu.”

„— Nelly, răspunse el.”

„— Domnişoara se numeşte Nelly?…”

„— Sau Daniela, tot una-i.”

„— Şi… spui că o cunoşti?”

„— Nu i-am vorbit niciodată, dar toată lumea o cunoaşte în casa aceasta. Portar n-avem. În fine, nu e aşa că voieşti să-mi vorbeşti despre o domnişoară blondă?…”

„— Ba chiar aşa.”

„— Ei bine, domnule, din întâmplare vă pot servi cu ceva?”

„— Desigur, îmi poţi da câteva informaţii.”

„— Doamna sau domnişoara, căci nu se ştie bine dacă e fată sau văduvă, locuieşte în casa aceasta de aproape un an.”

„— Ah!”

„— Ocupă un apartament de cinci sute de franci în catul de jos.”

„Drace! cugetai eu, şi când te gândeşti că eu o credeam ducesă…”

„— Adeseori vine cam târziu acasă…”

„— Şi… cu cine locuieşte?”

„— Cu o persoană bolnavă, pe care n-am văzut-o aproape niciodată.”

„— Poate că e mama sa…”

„— Nu, e un bărbat. L-am zărit într-o dimineaţă la fereastră. Poate să fie cam de vreo patruzeci de ani. Poartă mustăţi şi e decorat. Se spune că a fost ofiţer.”

„— Şi dânsa locuieşte împreună cu omul aceste?”

„— Da, domnule.”

„— Şi bărbatul nu iese niciodată?”

„— Nici. Nu iese decât noaptea. Pleacă după ce s-a culcat toată lumea în casă şi se întoarce înainte de zorii zilei.”

„— Bizară persoană!”

„— Cât despre domnişoara Daniela, continuă ştrengarul, e foarte mândră şi nu vorbeşte niciodată cu nimeni. Cu toate acestea toată lumea o iubeşte, căci e foarte drăguţă.”

„— Ah!”

Copilandrul păru uimit de exclamaţia aceasta.

„— Cum? întrebă dânsul mirat, nu ştiai că e drăguţă?”

„— Nu ştiam, dar am ghicit.”

„— Aşadar n-ai văzut-o niciodată?”

„— Nu.”

„— Vă bateţi joc de mine. domnule?...”

Atunci m-am văzut silit să-i explic că o văzusem Daniela, însă mascată.

„— E imposibil! exclamă lucrătorul-tipograf.”

„— Pentru ce?”

„— Pentru că domnişoara Daniela nu iese niciodată după miezul nopţii şi nici de întors în zorii zilei nu se întoarce. E foarte cuminte.”

„— Atunci, zisei eu, nu e dânsa femeia despre care îţi vorbesc.”

„— Şi cu toate acestea, altă femeie tânără nu mai este în casa asta; toate celelalte sunt lucrătoare bătrâne şi urâte.”

„— Alte persoane decât chiriaşele casei pot avea o cheie pe la poartă?”

„— Nu, domnule.”

„— Femeia despre care îţi vorbesc avea una.”

Ştrengarul rămase gânditor.

„— Nu mai înţeleg nimic, zise el. Domnişoara Daniela mascată... Asta mi se pare peste putinţă!...”

„— Şi cu toate acestea e adevărat.”

„— Pe onoarea mea! exclamă ştrengarul, am mare poftă să mă conving; afacerea începe să mă intereseze. Dacă vrei să mă aştepţi câteva momente, vei putea să capeţi o informaţie exactă.”

Elevul tipograf intră din nou în casă şi trebui să aştept un sfert de oră până să-l văd reapărând.

„— E adevărat, domnule, îmi zise el apropiindu-se, domnişoara a fost în oraş astă-noapte.”

„— Ţi-a spus-o dânsa?”

„— Nu, dar am privit din camera mea de la mansardă în camera domnişoarei. Fereastra era deschisă.”

„— Şi... ce-ai văzut?...”

„— Am văzut că domnişoara Daniela nu se culcase încă.

Patul era neatins.”

„— Dar dânsa unde putea fi?”

„— Probabil că în camera vecină, în camera omului ce poartă mustăţi. Am zărit costumul şi masca pe patul ei. Mi se pare, domnule, că m-am înşelat în privinţa ei.”

„— Ce vrei să spui?”

„— Vă spuneam adineauri că domnişoara Daniela e foarte cuminte… Şi acum… în sfârşit, se poate… Bună ziua, domnule.”

Şi ştrengarul voi să se depărteze.

Eu îl reţinui.

„— Nu eşti de părere, îl întrebai, că s-ar putea s-o văd?”

„— Domnişoara nu primeşte pe nimeni.”

„— Dar dacă i-aş scrie?…”

„— Oh! asta e foarte uşor. I-aş duce scrisoarea eu.”

Elevul tipograf m-a însoţit într-o cafenea, care tocmai atunci se deschidea. Am cerut hârtie şi cerneală şi am scris frumoasei mele necunoscute o scrisoare foarte arzătoare şi, bineînţeles, cât se poate de ridicolă.

„— Cum va ajunge scrisoarea la dânsa?” întrebai eu pe noul meu amic.

„— Foarte simplu, o voi strecura prin crăpătura uşii.”

Am voit să pun doi ludovici în mâna copilului, dar el îi refuză, zicând:

„— Ţi-am făcut un serviciu camaraderesc, domnule. Nu sunt comisionar. Oricum, îţi mulţumesc…”

Luă scrisoarea, intră din nou în casă şi se reîntoarse peste câteva momente.

— S-a făcut, îmi zise el. Vino mâine şi, probabil, voi putea să-ţi spun ce efect a produs scrisoarea dumitale.

Şi plecă spre atelierul său.

A doua zi, pe la aceeaşi oră, am fost la întâlnire. Copilandrul sosi şi el.

„— Ei bine, îmi zise, n-ai deloc noroc!”

„— Cum aşa?”

„— Domnişoara Daniela a plecat.”

„— A plecat?”

„— Da, domnule.”

„— Un camion a venit ieri pe la amiază şi a ridicat totul din apartamentul Danielei. Domnişoara a rugat-o pe vecina sa să primească scrisorile ce-i vor veni şi să i le păstreze. Va trimite din când în când pe cineva să le ia.”

Vorbele ştrengarului mă întristară foarte mult. Şi cum amorul se naşte din piedicile pe care le întâlneşte în calea sa, ceea ce cu o zi mai înainte nu însemna decât o simplă curiozitate, deveni pasiune. Îmi jurai că, cu orice preţ, o voi vedea pe frumoasa mea necunoscută. Sunt şase săptămâni de atunci. Am scris Danielei în fiecare zi câte o scrisoare, dar până acum n-am primit nici un răspuns. De şase săptămâni, dragul meu amic, sunt înamorat de o femeie al cărei nume adevărat nici nu-l cunosc, a cărei faţă n-am văzut-o niciodată… În sfârşit, azi dimineaţă am primit un bilet fără nici o semnătură, scris de o mână necunoscută.

Biletul acesta conţine numai trei rânduri:

„Du-te, din când în când, în parcul Boulogne şi cinează câteodată la Ermenonville. Ţi se pregăteşte o surpriză.”

— Dar, îl întrerupse căpitanul Carol de Kerdrel, nu văd în toate astea nimic care ar putea să-ţi îndreptăţească disperarea.

— Într-adevăr?…

— De vreme ce ţi se dă o întâlnire.

— Dar cine îmi poate spune cu siguranţă că rândurile acelea au fost scrise de mâna ei?

— Cel puţin e probabil, de vreme ce de o lună întreagă nu te ocupi decât de dânsa şi numai de dânsa. Numai dacă nu cumva şi-o fi amestecat mânuşiţa Saphire…

— Oh! exclamă Paul cu dispreţ, e multă vreme de când nu mă mai gândesc la Saphire.

Pe când tânărul pronunţa vorbele acestea atât de dispreţuitoare la adresa amantei sale, o caleaşcă opri în faţa peronului pavilionului.

Doi bărbaţi tineri coborâră.

Era baronul de Neubourg şi lordul Blakstone.

Amândoi se aşezară la o distanţă egală între englezul care îşi citea încă ziarul cu aceeaşi nepăsare revoltătoare, şi căpitanul Carol de Kerdrel şi amicul său.

Noii sosiţi, după ce comandară cina, începură să vorbească cu voce înceată. Cu toate acestea un nume pronunţat de baronul de Neubourg atrase atenţia lui Paul de Morlière.

Era numele Danielei.

Tânărul tresări şi întoarse capul.

Domnul de Neubourg zicea:

— Dragul meu lord, trebuie să recunoşti că Daniela este încântătoare.

— Încântătoare, într-adevăr, răspunse lordul Blakstone, cu un uşor accent britanic.

— Văd că împărtăşeşti şi dumneata gusturile prietenilor noştri, marchizul şi vicontele…

Aceste ultime cuvinte fură ca o scânteie de lumină pentru domnul de la Morlière. El îşi aminti de cei patru domni care cinau la CASA DE AUR, în cabinetul acela secret în care intrase fiinţa adorată.

— Mi se pare, continuă baronul, că sărmana Daniela e persecutată de o bucată de vreme…

— De cine?

— De un tânăr foarte înamorat şi peste măsură de violent şi sentimental.

Paul de la Morlière era prea tânăr încă pentru a şti să se stăpânească şi să rămână nepăsător.

Roşeaţa i se urcă imediat în obraz şi-şi fixă privirea asupra baronului.

Acesta păru că nu observă nimic şi continuă:

— În fiecare zi, biata Daniela primeşte câte o scrisoare.

— Sărmana fată!

— Şi tânărul acela îi scrie lucrurile cele mai extravagante şi cele mai ridicole.

La auzul acestor cuvinte, Paul de la Morlière se ridică.

— Ce faci? îl întrebă căpitanul.

Dar Paul nu răspunse şi se apropie de baron.

Acesta, mirat, se ridică la rândul său.

Paul reuşise să se stăpânească şi se înclină în faţa baronului cu curtenie:

— Îmi veţi ierta, domnul meu, o întrebare indiscretă? zise el.

Domnul de Neubourg îl privi cu atenţie şi văzu îndată că buzele tânărului erau albe; era semnul unei mari tulburări.

— După cum va fi întrebarea, domnule…

— Nu una singură, ci două chestiuni indiscrete am a vă pune, urmă Paul de la Morlière.

— Vorbeşte, domnule.

— Pot îndrăzni să vă întreb de numele dumneavoastră, domnule?

— Mă numesc baronul Gontran de Neubourg.

Paul se înclină şi reluă:

— Asupra primului punct sunt satisfăcut. Să trecem la cel de-al doilea.

— Cu toată plăcerea.

— Vă mai amintiţi, domnul meu, cum v-aţi folosit timpul în ultima noapte a…

— Îmi amintesc cât se poate de bine.

— Atunci, domnule…

— Vă spun îndată… Mai întâi ne-am dus, trei prieteni şi cu mine. la balul Operei.

— Bine.

— Apoi ne-am dus să cinăm.

— La CAFENEAUA ENGLEZĂ?

— Nu, la CASA DE AUR.

— Într-un cabinet vecin cu salonul verde, nu-i aşa?

— Întocmai.

— Şi aţi cinat toţi patru împreună?

— Da, domnule.

— Fără să primiţi nici o vizită?

— Ba… am fost vizitaţi de o doamnă mascată.

— Şi doamna aceea, zise Paul, era blondă dată nu mă înşel?

— Blondă ca Junona…

— Şi numele ei…

— Ah! domnule, zise baronul, mereu calm şi prevenitor, curiozitatea dumneavoastră începe să devină greu de satisfăcut.

— Femeia aceea se numea Daniela! exclamă Paul, cu vocea iritată.

— De vreme ce o ştii, zise baronul, mi se pare că nu mai era necesar să mă întrebi.

— Domnule, continuă Paul, eu sunt îndrăgostitul acela ridicol, care îi scrie în fiecare zi câte o scrisoare Danielei şi aş fi foarte fericit dacă…

— Tăcere! domnule, zise baronul. Te înţeleg foarte bine şi cred că nu e nevoie să intrăm în amănunte.

— Domnule, zise Paul, mi se pare că fiecare dintre noi e întovărăşit de câte un prieten.

Şi pronunţând cuvintele acestea se întoarse spre căpitan.

Ofiţerul făcu cu mâna un gest care însemna: „Dă-i înainte, sunt aici.”

— De vreme ce dumneata mi-ai spus că eşti baronul Gontran de Neubourg, continuă el, îţi voi spune şi eu că mă numesc Paul de Morlière.

— Fiul vicontelui?

— Da, domnule.

Şi Paul adăugă:

— Nu-mi plac neînţelegerile care se prelungesc prea mult. La doi paşi de aici e un poligon de tir: ni se vor împrumuta nişte pistoale.

— Vorbeşti ca un înţelept, domnule.

— Şi, după ce vom fi sfârşit cina…

Baronul surâse ironic.

— Văd, domnul meu, zise el, că eşti un om cât se poate de îngăduitor, ai bunăvoinţa de a mă lăsa să-mi sfârşesc cina.

— A!… n-aş putea să am nişte pretenţii atât de absurde…

Domnul de Neubourg chemă un chelner şi-i şopti câteva cuvinte la ureche. Acesta porni spre poligonul de tir, care era situat la foarte mică distanţă de Ermenonville.

Atunci Paul se înclină încă o dată în faţa viitorului său adversar şi veni să-şi reia locul lângă căpitan.

— Ce ceartă dobitoacă, sărmanul meu Paul! îi zise acesta.

— Am fost insultat!

— Dar nicidecum insulta nu-ţi era deloc adresată ţie.

— Era adresată tânărului înamorat de Daniela şi prin urmare mie.

— Dar nu într-un mod direct.

Englezul, care până atunci îşi citise cu nepăsare ziarul, ridică ochii spre Paul, se apropie de dânsul şi-l salută.

Acesta, mirat, îi răspunse cu cea mai mare politeţe la salut.

— La dumneavoastră vă bateţi în duel? întrebă englezul.

— Da, milord.

— Oh! yes, bat eu cu dumneavoastră.

— Vă mulţumesc foarte mult, dar n-am nevoie decât de un singur martor.

— Oh! eu curios vedem duel de amuzament…

— Domnule, răspunse Paul de la Morlière cu răceală, nu joc comedie pentru a distra publicul.

— Oh! eu folositor, zise englezul, eu chirurg, eu pansez răniţi.

Paul începu să râdă.

În clipa aceea chelnerul se întoarse aducând pistoalele.

Capitolul V

Domnul baron de Neubourg, care întârziase puţin cu cina, zise domnului Paul de la Morlière:

— Îmi beau cafeaua, domnule, şi sunt al dumitale.

— Foarte bine, domnule, răspunse Paul, care era gata pregătit, dar vă rog să vă grăbiţi căci se înnoptează.

— Oh! zise baronul, fii liniştit, domnul meu, mai avem încă o jumătate de oră de lumină.

Câteva momente după aceea domnul de Neubourg şi lordul Blakstone se ridicară.

Paul de la Morlière şi domnul de Kerdrel îi imitară. Chelnerul pusese două perechi de pistoale pe masă.

— Domnilor, zise atunci căpitanul, aici suntem ca şi la noi acasă: restaurantul acesta e prin excelenţă restaurantul gentilomilor…

— Ei bine? întrebă baronul…

— Aş fi de părere, urmă domnul de Kerdrel, să punem la punct, domnul şi cu mine…

Căpitanul se întoarse spre lordul Blakstone.

— Condiţiile întâlnirii?…

— Fără îndoială, zise baronul.

Şi aprinzându-şi o ţigară, domnul de Neubourg se depărta, pe când Paul făcea acelaşi lucru în direcţia opusă.

Atunci domnul de Kerdrel şi lordul se apropiară şi-şi schimbară cărţile de vizită.

— Milord, zise căpitanul, motivul acestui duel mi se pare lipsit de orice seriozitate.

— Sunt şi eu de părerea dumneavoastră, domnule.

— Ar fi o adevărată nenorocire să se facă moarte de om.

— Cu toate acestea…

— Eu aş prefera o întâlnire cu sabia. Cu pistolul e sau moartea sau nu e nimic.

— E adevărat, murmură lordul Blakstone, cu cea mai mare linişte.

— Cu sabia, continuă căpitanul, sunt foarte rare cazurile de moarte, dar sângele curge şi onoarea e satisfăcută.

— Ai foarte multă dreptate, domnule. Din nenorocire…

— Vrei să-mi spui că prietenii noştri sunt grăbiţi?

— Da, şi pentru a găsi săbii ar trebui să amânăm partida pentru mâine, ceea ce este imposibil.

— Vă înşelaţi, milord, avem săbii chiar aici.

— Aici?

— Da. Acum cincisprezece zile am avut un mic duel cu un ofiţer de vânători, la o mică distanţă. Întâlnirea, care n-a avut un rezultat grav, a fost urmată de un dejun.

Lordul Blakstone surâse.

— Din fericire, noi am avut grijă să mâncăm înainte de duel…

— Principalul e că săbiile adversarului meu şi ale mele au rămas aici.

— Ah! asta e altceva.

— Aşadar, vă propun să acceptaţi sabia în locul pistolului.

— Fie.

— Băiete, strigă domnul de Kerdrel.

Chelnerul alergă.

— Ia pistoalele acestea, zise căpitanul, şi adu-mi săbiile pe care ţi le-am încredinţat în urmă cu câtva timp. Vei ieşi prin dos şi bagă de seamă să nu fii zărit de nimeni.

Englezul cu părul roşu şi cu lunetele verzi nu pierduse nici un cuvânt din conversaţia celor doi martori. După terminarea scurtei discuţii, el se sculă.

— Oh! iertaţi-mă pe mine, zise el, dar eu chirurg.

Domnul de Kerdrel surâse.

Lordul Blakstone adresă cuvântul compatriotului său în limba lor maternă.

— Eşti englez, domnule?

— Yes, răspunse omul cu lunete.

— Şi chirurg?

— Din comitatul Oxford.

— Şi vrei să ne întovărăşeşti?

— Sunt curios.

Pentru a dovedi că avea dreptul să poarte titlul de chirurg, englezul îşi descheie redingota şi scoase din buzunar o mică cutie plină cu tot felul de instrumente mici pentru sondat şi pansat şi o arătă celor doi martori.

— Atunci, zise domnul de Kerdrel, vei veni cu noi, milord.

— Oh! eu nu milord, răspunse englezul cu umilinţă, eu simplu om…

Şi ridicându-se, îşi încheie redingota şi-şi trase pălăria pe ochi.

Atunci domnul de Kerdrel îi chemă pe Paul şi pe lordul Blakstone şi făcu un semn baronului de Neubourg.

Amândoi se apropiară.

— Domnilor, zise căpitanul, nu vă veţi bate cu pistolul.

— Şi pentru ce?

— Pentru că avem săbii la îndemână.

— Mie mi-e cu totul indiferent, zise baronul cu nepăsare.

— Dar unde sunt săbiile?

— Veniţi, le vom găsi îndată, chelnerul a plecat cu ele sub braţ.

Domnul de Neubourg luă braţul lordului Blakstone şi plecă cel dintâi.

Paul de la Morlière şi căpitanul îi urmară.

Domnul de Kerdrel indicase ca cel mai potrivit loc pentru duel un mic tufiş... situat lângă pavilionul Ermenonville.

Chelnerul îi aştepta.

În momentul în care cei patru tineri, urmaţi de englez, traversau calea care conduce spre poarta Mailleze, o caleaşcă drăgălaşă, înhămată cu un cal irlandez, se apropia ca fulgerul.

— Ah! drace, murmură Paul de la Morlière, priveşte, e Saphire.

Într-adevăr, ea era şi recunoscuse de departe pe adoratul Paul şi pe domnul de Kerdrel.

— Mergi încetinel, şoptise ea vizitiului.

Paul, văzându-se recunoscut, se oprise.

Femeile posedă la cel mai înalt grad instinctul primejdiei.

— Unde te duci? întrebă Saphire cu vioiciune, şi cine sunt domnii aceştia?

— Nişte prieteni, răspunse domnul de Kerdrel.

— Minţi, dragul meu, eu cunosc pe toţi prietenii lui Paul şi pe domnii aceştia acum îi văd pentru întâia oară.

— Drăguţa mea Saphire, zise Paul cu un ton dezmierdător, domnii aceştia sunt membri ai unui club rival clubului nostru.

— Şi te vei bate în duel?

— A!... E un simplu pariu, răspunse domnul de Kerdrel.

— Şi... pariul acesta?

— Mister...

Saphire coborî din trăsură.

— Mai întâi de toate, zise ea, pentru mine nu trebuie fie nici un mister.

— Foarte bine, zise Paul cu cea mai mare linişte, nici nu este. Şi deoarece am venit prin parc anume pentru a te regăsi...

— Nu voieşti să mă mai părăseşti?

— Nu.

— Ai cinat?

— Nu încă.

— Foarte bine! Intră la Ermenonville, comandă cina şi aşteaptă-ne.

Saphire privi cu atenţie pe domnul de la Morlière.

— Dar… nu s-ar putea să-mi spuneţi şi mie ce pariu e acela?

— Mister, draga mea…

— Şi până unde vă duceţi?

— Până la trei paşi de aici.

— Merg şi eu cu dumneavoastră.

— Imposibil.

— Şi dacă… vreau?

Domnul de Kerdrel înţelese că era timpul să intervină, cu atât mai mult cu cât domnul de Neubourg şi martorul său ajunseseră deja la locul convenit.

— Draga mea Saphire, eu îţi voi spune adevărul.

— Ah!

— Mă bat în duel cu domnul acela brun…

— Dumneata te baţi?

— Da, şi Paul îmi serveşte de martor.

Saphire îşi fixă rând pe rând privirea asupra domnului de la Morlière şi asupra căpitanului.

— Mă înşelaţi, zise ea după o mică pauză.

— Să te înşelăm?…

— Nu dumneata te baţi.

— Dar te asigur…

Saphire era o fată frumoasă, cu privirea arzătoare, cu buzele aprinse, înaltă şi subţirică; micile sale mâini albe aveau nişte muşchi de oţel.

Ea apucă braţul lui Paul şi zise:

— Dacă aş voi-o, nu te-ai bate: te-aş putea sili să rămâi lângă mine. Dar… fii liniştit, amicul meu, nu se va putea spune niciodată că Saphire a fost laşă. Ai fost insultat?

— Da, zise Paul.

— Atunci, nu eşti tu provocatorul?…

— Nu.

— Ei bine! du-te şi te bate şi caută de-ţi ucide duşmanul. Te voi aştepta aici; ştiindu-mă lângă tine, vei fi viteaz şi vei avea noroc.

Saphire era emoţionată, dar gestul şi vocea sa rămăseseră liniştite.

Tânăra femeie îşi aruncă braţele în jurul gâtului amantului ei, îl sărută pe frunte şi-i zise:

— Du-te şi să fii viteaz.

— Sărmana fată! cugetă domnul de Kerdrel. Ea nici nu

bănuieşte că el se bate pentru alta…
Luă braţul lui Paul, după ce mai întâi spuse inimoasei Saphire:
— Fii liniştită, totul va merge bine. Voi fi şi eu acolo…
Cu un gest de regină, Saphire dădu ordin vizitiului să întoarcă spre pavilion.
Apoi intră în parc, urmărind pe cei patru tineri, care se pierduseră în desişul arborilor.
Saphire îngenunche, murmurând:
— Dumnezeule! când eram copilă, în satul meu drag, mă duceam la biserică sau mă rugam. Acum nu mai ştiu nici o rugăciune, dar mi-am adus aminte că puterea Ta e nemărginită… Fă deci ca sărmanul meu Paul să nu fie ucis.
Domnul de la Morlière şi domnul de Kerdrel se apropiaseră de baron.
— Vă cer iertare, domnilor, zise Paul, v-am făcut să aşteptaţi, însă fără voia mea.
Baronul se înclină.
— Desigur că aţi fost foarte contrariat de acea întâlnire, zise el. Vă înţeleg bine.
După aceea, cei doi adversari se salutară din nou şi se depărtară unul de altul.
— Haideţi, domnilor, zise domnul de Kerdrel, pregătiţi-vă…
Englezul se apropie de baronul de Neubourg.
— Oh! yes, spuse el, eu curios sunt foarte; voiesc vedem…
— Totul merge de minune, după cum vezi, şopti baronul de Neubourg acelei persoane bizare, pe care de altfel părea că o vede pentru întâia oară.
— Da, numai că…
— Ei bine?…
— Ar trebui să bagi de seamă ca nu cumva să fii ucis…
— Hm! murmură baronul, râzând, lucrul mi se pare cam greu… Toată lumea ştie că sunt un duelist de forţă…
Domnul de la Morlière era gata.
La un semn al martorilor, cei doi adversari se apropiară unul de altul, îşi luară săbiile şi lordul Blakstone comandă:
— Haideţi, domnilor.
Atacul începu.
Sărmana Saphire se apropiase şi dinapoia unui arbore se ruga pentru amantul ei.
Paul avea mişcări frumoase, însă îşi cam pierduse sângele rece, greşeală în care cad de obicei aproape toţi tinerii.

Baronul, din contră, era foarte liniştit şi duela ca şi cum n-ar fi fost vorba de o luptă adevărată, ci de un simplu asalt, într-o sală de arme.

De la primele mişcări, domnul de Neubourg înţelese că adversarul său îi era inferior. Cu toate acestea se lăsă atins la braţ şi sabia domnului de la Morlière îi făcu zgârietură uşoară.

— Atins! exclamă dânsul.

Domnul de Kerdrel se aplecase la urechea lordului Blakstone:

— Nu trebuie să oprim lupta? îi zise el. Domnul de Neubourg este rănit.

— Nu, răspunse englezul, e o zgârietură fără nici o importanţă…

Şi pe când pronunţa aceste cuvinte, domnul de Neubourg atacă la rândul său şi sabia sa dispăru aproape întreagă în umărul lui Paul de la Morlière.

Durerea fu mare, rănitul scăpă un ţipăt uşor, apoi deodată scăpă sabia din mână şi se rostogoli la pământ.

— Ah! Dumnezeule! exclamă în apropiere o voce sfâşietoare.

Şi pe când cu toţii se îngrămădeau în jurul rănitului, Saphire năvăli tremurătoare, pierdută, nebună. Ea se aruncă asupra tânărului, care leşinase, îl acoperi de sărutări, îi inundă faţa cu lacrimi calde, chemându-l cu numele cele mai dulci.

Englezul cu părul roşu îşi descheiase redingota şi-şi scoase cutia cu instrumente.

— Lăsaţi pe mine, văd, zicea el. Eu chirurg…

Domnul de Kerdrel rupsese cămaşa rănitului. Saphire îi ştergea sângele cu batista, fără să ştie bine ce face. Chirurgul englez sondă rana şi zise:

— Nu e mortală…

Saphire scăpă un strigăt de bucurie.

— Rănitul trebuie transportat.

— Unde? întrebă domnul de Kerdrel.

— Acasă la mine, răspunse Saphire; vreau să-l îngrijesc cu.

— Nu, la tatăl său…

— Oh! nu, exclamă Saphire, vreau să-l am lângă mine, să-l pot îngriji cu mâinile mele…

— Draga mea, zise domnul de Kerdrel, tatăl domnului de la Morlière te va lăsa să-l vezi pe Paul oricând vei voi; şi chiar vei putea să te instalezi la căpătâiul său. Trebuie ca Paul să fie transportat acasă, căci ştii bine, nici mama, nici sora lui nu vor

putea veni să-l vadă acasă la dumneata.

Saphire îşi lasă capul în jos.

— Ai dreptate, zise ea.

— Domnule de Kerdrel, spuse în acelaşi timp lordul Blakstone, pe când compatriotul său aplica primul bandaj pe rana lui Paul, vă pun caleaşca mea la dispoziţie.

— Mulţumesc! zise Saphire, o aduc pe a mea.

Ea nu voia să datoreze nimic acelora care răniseră pe scumpul ei Paul.

Dar englezul căpătase dintr-o dată o autoritate neprevăzută...

Era chirurg şi vorbea în numele ştiinţei.

— Nu, zise el. Caleaşca e mai bună.

Saphire suspină, dar nu răspunse nimic.

Domnul de Neubourg şi lordul Blakstone alergară să caute caleaşca la Ermenonville.

Paul de la Morlière îşi revenise şi văzând faţa scăldată în lacrimi a frumoasei Saphire, aplecată deasupra sa, începu să surâdă.

— Draga mea Saphire! eşti prea bună...

— Tăcere! exclamă englezul, la dumneata nu vorbeşti, nu mişti.

Caleaşca sosi. Cu mii de precauţiuni, rănitul fu urcat.

— Trebuie mers la pas, zise chirurgul, care luă loc alături de Paul....

Saphire se urcase şi ea în caleaşcă, sprijinind capul rănitului pe genunchii săi.

— Adio, domnule, zise domnul de Neubourg adresându-se căpitanului, vă rog să credeţi că deplâng din toată inima acest trist eveniment.

Baronul şi chirurgul încrucişară priviri misterioase.

— În sfârşit! micul meu Rocambole, murmură englezul, iată că vom avea şi noi micile noastre intrări la domnul viconte de la Morlière. Trebuie să profităm.

Şi caleaşca porni, ducându-l pe rănit şi pe Rocambole transformat în chirurg.

Capitolul VI

Pe când fiul vicontelui de la Morlière se bătea în duel cu baronul Gontran de Neubourg, o scenă cu totul diferită se

petrecea în Paris, într-un frumos palat din foburgul Saint-Germain. Palatul aparţinuse decedatului general de Morfontaine şi nepotul său îl moştenise. Acesta devenise marchiz la moartea unchiului său, şi cum din moştenire îi revenise o parte destul de mare, se bucura de oarecare importanţă în Paris.

Marchizul de Morfontaine — aşa îl vom numi de acum înainte — avea atunci vreo cincizeci de ani, dar era atât de îmbătrânit, încât oricine îi dădea şaizeci. Părul îi era aproape alb şi fruntea încreţită.

Din zvon public puteai afla că marchizul posedă o avere de optzeci de mii de livre venit anual. Ţinea şi cai de cursă şi-şi făcuse din această ocupaţie aristocratică un izvor de câştig. CRAVAŞA şi BOBADILA erau doi cai excelenţi, cu care obţinuse de multe ori la întreceri sume însemnate.

Cu toate acestea, domnul de Morfontaine era un om tăcut, gânditor şi părea că nu iubeşte viaţa.

Deci, după cum spunem, din întâmplare, tocmai în ziua în care Paul de la Morlière se bătea în duel cu baronul de Neubourg, marchizul se întorsese acasă mai devreme ca de obicei şi coborând din trăsură întrebă pe lacheul care aştepta la scară, cu capul descoperit:

— Doamna marchiză este acasă?

— Da, domnule marchiz, răspunse servitorul.

— Şi Victoria?

— Domnişoara a ieşit cu guvernanta sa.

— În trăsură?

— Nu. pe jos. Domnişoara s-a dus la Saint-Thomas-d’Aquin.

— Bine.

Marchizul urcă scările şovăind. Era foarte agitat, părea a se afla în prada unei emoţii puternice.

Se opri la uşa nevestei sale.

— Intră! se auzi o voce de femeie din interior.

Domnul de Morfontaine deschise uşa şi păşi pragul unei camere de dormit, îmbrăcată toată în mătase albastră. O femeie, destul de tânără încă şi foarte frumoasă, ocupa un fotoliu lângă fereastră.

Era marchiza.

Deşi avea atunci vreo treizeci şi opt de ani, părea pe treizeci; ochii săi mari, albaştri, erau plini de farmec, şi când surâdea îşi arăta un rând de dinţi albi şi drăgălaşi ca ai unei fete de optsprezece ani.

Ea se ridică pe jumătate din fotoliu şi întinse mâna soţului ei.

— Bună ziua, dragul meu, zise ea.

— Bună ziua, doamnă, răspunse marchizul cu cea mai mare răceală.

— Dumnezeule! exclamă marchiză, eşti foarte palid, Edvard!

— Ţi se pare.

— Palid şi slăbit, dragul meu.

— Din pricina unei supărări.

— Ah!

— Doamnă, zise domnul de Morfontaine, e mult timp de când vreau să-ţi cer o explicaţie şi astăzi…

— Dar vorbeşte, răspunse marchiza mirată.

— Mă vei asculta?

— Desigur.

— De altfel, urmă marchizul, ceea ce am a-ţi spune se poate foarte bine rezuma în câteva cuvinte: nu vreau ca Victoria să se căsătorească cu domnul de Pierrefeu.

Spusele lui produseră un efect bizar asupra doamnei de Morfontaine. Femeia păli şi căzu pradă unei mari emoţii.

— Nu voieşti? repetă dânsa, accentuând fiecare cuvânt.

— Nu, doamnă.

— Dar… pentru ce?

— Mai întâi, pentru că domnul de Pierrefeu nu posedă nici o avere; apoi…

— Apoi? întrebă marchiza.

— Apoi… pentru că-mi displace.

— Şi de ce îţi displace?

— Pentru faptul că e nepotul colonelului Aubin.

— Straniu motiv!

— Fie; dar hotărârea mea e luată şi nu mi-o voi schimba.

— Domnule, zise marchiza cu cea mai mare răceală, te voi ruga la rândul meu să mă asculţi.

— Vorbeşte doamnă.

Era în 184… Sunt vreo douăzeci de ani de atunci.

— Da?

— Eram copilă: aveam optsprezece ani şi dumneata treizeci. Tatăl meu mi-a ordonat să mă căsătoresc cu dumneata şi eu l-am ascultat. O copilă de optsprezece ani în braţele unui bărbat de treizeci pe care nu-l iubea câtuşi de puţin; din contră.

— Eşti crudă, doamnă, răspunse marchizul, surâzând ironic.

Doamna de Morfontaine continuă:

— Poate că sunt crudă, dar spun adevărul. Nu te iubeam domnule, şi chiar îmi erai antipatic.

— Pentru că iubeai în ascuns pe vărul dumitale, vicontele de Nogaret.

— Domnule, răspunse marchiza cu mândrie, mi se pare că am fost destul de demnă timp de douăzeci de ani…

— Oh! ştiu doamnă că eşti o femeie onestă…

— Aşadar, continuă marchiza, m-am măritat cu dumneata pentru că tatăl meu o voia.

— Şi ai fost nenorocită, nu-i aşa?

— Nu n-am fost, sunt mamă!

— Şi după aceea, doamnă?

— Dumneata erai amorezat de mine, dar mai ales de zestrea mea.

— Doamnă!

— În seara căsătoriei noastre am putut rămâne un moment singuri.

„— Domnule, ţi-am spus eu înainte de a ne uni pentru totdeauna, te voi ruga să-mi faci un jurământ.”

„— Vorbeşte, domnişoară, ai exclamat dumneata cu entuziasm.”

„— Să-mi juri, ţi-am zis eu, că dacă vom avea vreodată o fiică, nu o vom căsători contra voinţei ei.”

— Mi-ai făcut sau nu jurământul acesta, domnule?

— Se poate doamnă să-l fi făcut; înţelege oricine că seara nunţii, un mire nu poate refuza nimic viitoarei sale soţii… Şi apoi e aşa de multă vreme de atunci. Voinţa mea actuală este ca Victoria să nu se căsătorească cu domnul de Pierrefeu; fiica mea se va căsători cu domnul Paul de la Morlière, vărul ei.

— A! zise marchiza cu ironie; acum te înţeleg… Unirea aceasta e în interesul dumitale…

Domnul de Morfontaine o privi mirat.

— Căci, urmă marchiza, între viconte şi dumneata există nişte legături mai puternice decât acelea de rudenie.

— Ai spus, doamnă…

— Sunteţi interesaţi amândoi, şi poate că…

— Poate că?… repetă marchizul cu glas tremurător.

— Să vorbim de altceva domnule, dacă voieşti, răspunse marchiza cu mândrie.

În clipa aceea uşa se deschise şi Victoria apăru. Era o fată

de şaptesprezece ani, surâzătoare, drăgălaşă; semăna bine cu mama ei. Marchizul se sculă.

— Victoria, zise el, cu oarecare bruscheţe, mama ta are să-ţi vorbească... Nu sunt mulţumit de purtarea ta.

Şi, înclinându-se în faţa soţiei sale, ieşi trântind uşa. Sărmana fată rămăsese mută, tremurătoare, temându-se să ghicească.

Doamna de Morfontaine o cuprinse în braţe şi îi zise:

— Tatăl tău nu-l iubeşte pe Léon de Pierrefeu.

Victoria se schimbă la faţă.

— Tatăl tău nu voieşte să te căsătoreşti cu dânsul; dar eu, draga mea, eu vreau.

Victoria izbucni în lacrimi.

Marchiza îşi dezmierdă copila cu vorbe mângâietoare, apoi se sculă şi apăsă soneria. Un lacheu intră.

— Să fie gata trăsura, ordonă marchiza.

— Unde te duci, mamă?

— Mă duc pentru tine, pentru fericirea ta! să fii cuminte şi să mă aştepţi... Mă duc să-l întâlnesc pe Léon, soţul tău.

Şi fără a mai adăuga ceva, marchiza ieşi, se urcă în trăsură şi ordonă vizitiului:

— Strada Saint-Nicolas-d’Antin!

În colţul străzii Mogador coborî şi zise vizitiului:

— Aşteaptă-mă aici.

Şi-şi continuă drumul pe jos.

— Domnul de Pierrefeu? întrebă dânsa pe portar, oprindu-se în faţa unei case mari.

— Scara G, catul al cincilea, la dreapta, i se răspunse.

— Sărmanul copil! murmură marchiza.

— Domnul Léon? întrebă dânsa, ajungând sus.

— E acasă, răspunse o bătrână guvernantă, care îi ieşise în întâmpinare.

Marchiza intră.

Guvernanta o conduse până în camera de culcare a lui Léon de Pierrefeu.

Un tânăr de vreo douăzeci şi şase sau douăzeci şi opt de ani, brun, frumos, scria la o măsuţă lângă fereastră.

Un ţipăt de uimire îi scăpă când întoarse capul.

— Dumneavoastră, doamnă!

— Eu, zise marchiza surâzând.

Bătrâna guvernantă ieşi.

— Dragul meu copil, zise marchiza apropiindu-se şi luând

mâna tânărului, eu am fost cea mai bună prietenă a mamei tale şi lesne poţi să mă iei drept mamă.

— Ah! doamnă, murmură tânărul emoţionat, ştiţi bine că o iubesc pe fiica dumneavoastră... Dar, din nenorocire, sunt sărac!

Marchiza tăcu un moment, apoi reluă:

— O iubeşti mult pe Victoria, nu-i aşa?

— Ah! doamnă marchiză!

— Şi spui că Victoria e bogată şi tu eşti sărac...

— Vai!

— Şi că marchizul de Morfontaine nu va voi niciodată să te facă ginerele său?

Léon îşi plecă capul.

— Ai dreptate, copilul meu, continuă marchiza, pentru că dânsul a ales Victoriei un alt soţ... Pe fiul unui mizerabil care, poate, într-o zi, va semăna cu tatăl său... Un tâlhar şi un asasin!... zise dânsa cu voce înceată.

Léon o privi tresărind.

— Dar, continuă marchiza strângând mâna tânărului, eu vreau ca tu să devii soţul fiicei mele, pentru că ştiu bine că în tovărăşia ta, Victoria va fi cea mai fericită dintre femei.

Léon îngenunche în faţa marchizei şi îi sărută mâna cu dragoste.

Urmă o tăcere lungă.

— Ascultă-mă, fiul meu, zise marchiza deodată, astă-seară vei pleca într-o călătorie.

— Voi pleca?

— Da, la orele zece vei fi în caleaşca aceasta, care te va aştepta în colţul grădinii palatului nostru... Ştii, în stradelă?

Léon se înroşi până în vârf ul urechilor.

— Da, zise el.

— Şi te vei înveli într-o manta groasă nu-i aşa?... Căci nopţile sunt cam reci acum..

— Dar, doamnă, întrebă Léon de Pierrefeu din ce în ce mai mirat, unde mă trimiteţi?

— E secretul meu, până diseară, zise marchiza surâzând.

Îi întinse mâna să i-o sărute şi plecă.

În loc să se urce în trăsură, marchiza îşi continuă drumul pe jos de-a lungul străzii Maturinilor.

La numărul 61 se opri.

— Ce voieşti, doamnă! întrebă portarul.

— Madame Husson e acasă?

— Chiar acum s-a reîntors, doamnă.

Doamna de Morfontaine pătrunse înăuntru şi sună. O femeie îmbrăcată în negru veni să-i deschidă.

Era doamna Husson. Femeia aceasta era văduva fostului intendent al domnului de Morfontaine.

Văduva fu foarte mirată văzând-o pe doamna marchiză.

— Ah! Dumnezeule! exclamă dânsa, dumneavoastră la mine, doamnă marchiză!

— Da, buna mea Catherine.

Marchiza intră în micul salon de primire. Acolo se aşeză pe o canapea şi continuă:

— Buna mea Catherine, tu o iubeşti pe fiica mea, nu-i aşa?

— Ah! doamnă...

— Şi cred că-mi eşti devotată.

— Nu v-aţi arătat întotdeauna bună cu mine?

— Ei bine! acum a venit momentul să-mi dai dovezi de devotamentul tău, buna mea Catherine.

— Vorbiţi, doamnă.

— Ai o soră în provincie?

— În Normandia, în apropiere de Caen.

— Şi te poţi încrede în ea?

— Ca în mine însămi.

— Dacă îţi încredinţez pe fiica mea?

— Doamnă marchiză, răspunse doamna Husson, o santinelă care păzeşte un tezaur nu va fi mai atentă decât mine.

— Răspunzi de ea?

— Pe onoarea şi viaţa mea.

— Ei bine, vei face un mic pachet de scutece şi te vei duce în pasajul Sandric, scara C la al cincilea etaj, unde vei găsi pe domnul Léon de Pierrefeu.

— Bine! zise doamna Husson.

— Vei zice domnului Pierrefeu. „doamna marchiză vrea să mă conduceţi”.

— Şi mă va conduce?

— Astă-seară la orele 10.

— Dar, doamnă, zise văduva, ce legătură are domnişoara Victoria cu domnul de Pierrefeu?

— Îţi voi spune la timpul potrivit.

— Astă seară! Vă voi revedea dar?

— Da.

— Dar unde?

— Léon de Pierrefeu te va conduce... Adio, buna mea

Catherine.

Marchiza se sculă, lăsă pe doamna Husson să-i sărute mâna şi se îndreptă spre trăsura care staţiona la colţul străzii Mogador.

— Acasă, zise ea vizitiului. Şi mergi ocolind.

Capitolul VII

Caii plecară în galop.

Când marchiza ajunse acasă, îi găsi pe soţul şi fiica ei la masă.

Văzând-o pe mama sa, Victoria, până atunci tristă, o privi cu atenţie şi se înveseli imediat. Un surâs flutura pe buzele marchizei complice, ceea ce însemna o speranţă pentru Victoria.

— Doamnă, zise marchizul, ai nevoie de mine astă-seară?

— Nu, domnule.

— Nu mergi în vizită?

— Am o durere de cap groaznică, şi aş dori să mă culc cu o oră mai înainte…

— Eram până mai adineauri foarte dispus…

— Ah! exclamă cu dispreţ marchiza.

— Ştii, continuă domnul de Morfontaine, că sunt un jucător de şah pasionat?

— O ştiu.

— Astă-seară este la club o partidă mare de şah, angajată de domnul de G… şi lordul D… şi vreau să asist.

— Prea bine, domnule, zise marchiza.

Aceste câteva vorbe fură schimbate în timpul dineului. La ora nouă, marchizul se urcă în cupeul său şi plecă.

— Scumpa mea Victoria, vino cu mine în odaia ta.

Victoria îşi privi mama.

Marchiza o luă de mână şi-i şopti la ureche:

— Nopţile sunt încă răcoroase şi trebuie să te înveleşti bine.

Fata tresări.

— Vom ieşi? întrebă ea.

— Nu, nu eu, ci tu…

— Eu?

— Vei face o călătorie de cinci leghe şi vei pleca chiar astă-seară, peste o oră.

— Dar, mamă… protestă tânăra fată mirată.

— St! făcu marchiza, vino...

Victoria şi mama sa intrară în odaia fetei.

— Pune-ţi o rochie de iarnă, călduroasă, continuă marchiza. Ia-ţi şalul de voiaj şi puneţi capişonul; eu îţi voi face un mic pachet de lenjerie indispensabilă unei călătorii.

Şi marchiza, ca o simplă fată în casă, aşeză într-un geamantan special diferite obiecte.

— Dar, mamă, zise tânăra fată, de ce nu suni să vină camerista?

— Pentru că nimeni din casă nu trebuie să ştie de plecarea ta până mâine.

— Unde mă trimiţi?

— Vei afla în curând. Îmbracă-te.

Când Victoria era gata de plecare, mama sa îi arătă o măsuţă pe care se afla hârtie şi cerneală.

— Trebuie să scrii tatălui tău, îi zise.

— Tatălui meu?

— Da.

— El nu ştie deci!...

— Nu ştie nimic. Scrie.

Victoria se aşeză în faţa măsuţei, luă tocul şi doamna de Morfontaine îi dictă următoarele:

„Tată,

Nu-l iubesc deloc pe Paul de la Morlière, vărul meu, dar îl iubesc pe Léon de Pierrefeu, şi aş muri dacă ar trebui să renunţ la fericirea de a fi într-o zi soţia sa. Iartă-mă dar, iubitul meu tată, iartă această fugă a copilului tău.

Victoria.”

Victoria tremura scriind această scrisoare, pe care o lăsă deschisă pe masă.

— Vino, zise marchiza, luând-o de mână.

Lângă odaia de culcare a Victoriei se afla o alta de toaletă care avea o ieşire către o scară ascunsă. Această scară conducea în grădină prin sera de portocali şi era calea pe care doamna de Morfontaine, care ducea geamantanul fiicei sale, îşi îndreptă fata. Victoria era foarte emoţionată, pentru a fi avut curajul să mai pună vreo întrebare. Condusă de mama sa, traversă grădina şi ajunse la o portiţă.

Noaptea era întunecoasă şi nimeni din casă nu observă plecarea celor două femei.

Doamna de Morfontaine deschise portiţa şi examină cu o aruncătură de ochi stradela din faţă.

Trăsura lui Léon Pierrefeu aştepta. Tânărul se depărta de ea, pe când doamna Husson se arătă în faţa uşii cupeului.

— Léon, îi zise marchiza tânărului, susţinând de braţ pe fiica sa, dezorientată, Victoria va fi într-o zi soţia ta. Până atunci fii un bun frate pentru ea şi ocroteşte-o…

Léon îşi stăpâni un strigăt, luă fata în braţe, care era pe jumătate leşinată, şi o duse la cupeu.

— Adio! copiii mei… zise marchiza cu lacrimi în ochi, adio!… Pleacă vizitiu!

Capitolul VIII

Două săptămâni se scurseseră de la duelul tânărului Paul de la Morlière cu baronul Gontran de Neubourg. Fiul vicontelui se bătuse în duel, după cum ştim, în aceeaşi zi în care contesa de Morfontaine încredinţa pe fiica sa lui Léon Pierrefeu, silindu-i să părăsească în timpul nopţii, pe ascuns casa.

Rana lui Paul nu era periculoasă, astfel că nu-l silise să stea în pat. Cu toate acestea el nu părăsi casa timp de 15 zile. În fiecare dimineaţă şi seară chirurgul englez îl vizita pe rănit şi îi pansa rana.

Într-una din aceste zile, pe la orele şase seara, chirurgul, adică Rocambole, sosind la pavilionul Ermenonville, îl găsi pe vicontele de Morlière dormind.

Rocambole era, ca aspect şi ca accent, englez sadea, şi chiar primarul Londrei ar fi jurat că s-a născut în city.

— Iubite doctor, îi zise vicontele trezindu-se şi arătându-i uşa întredeschisă a unei odăi vecine, eşti atât de bun să mă urmezi?

— Oh! Yes, zise Rocambole, care îşi încheie sacoul şi-l urmă pe viconte.

Alături de odaia lui Paul se afla un foaier.

Aici domnul de la Morlière conduse pe pretinsul chirurg.

În odaie se afla cineva. Era Carol de Kerdrel, care, precum ne amintim, servise ca martor tânărului viconte în duelul ce-l avusese cu domnul de Neubourg.

Domnul de Kerdrel şi Rocambole se salutară.

Vicontele le oferi câte un scaun şi le zise:

— Domnilor, binevoiţi a-mi scuza libertatea ce mi-am luat

de a vă reuni astă-seară.
Ambii se înclinară.
— Am nevoie de sfaturile dumneavoastră, adaugă domnul de la Morlière.
Falsul englez avu un surâs naiv şi de mirare.
Vicontele continuă:
— Sunteţi amicul fiului meu, domnule de Kerdrel?
— Normal că da, răspunse ofiţerul cu bruscheţea sa sinceră.
— În această calitate, am nevoie să vă consult.
Şi către Rocambole:
— Dumneavoastră, domnule sunteţi medicul fiului meu, dumneavoastră l-aţi îngrijit?
— Oh! yes, zise falsul chirurg, el mort, eu scăpat la el.
— Pot dar să vă vorbesc de fiul meu la amândoi.
— Ascultăm, zise domnul de Kerdrel.
— Doctore, continuă vicontele adresându-se lui Rocambole, crezi că se va restabili în curând?
— În opt zile, răspunse Rocambole, sigur pe el.
— Opt zile, murmură vicontele, e cam mult.
— Dar, domnule, observă domnule de Kerdrel, din moment ce pericolul a trecut, nu ne mai rămâne decât să avem puţină răbdare.
— Iubite amice, zise vicontele, mă voi destăinui sincer atât vouă cât şi domnului.
Şi el arătă în direcţia lui Rocambole.
— Un doctor este puţin şi preot, zise acesta cu gravitate.
Vicontele urmă:
— Paul a trecut de 20 de ani şi m-am gândit să-l însor.
— Bun! zise domnul de Kerdrel, îl veţi însura cu opt zile mai târziu.
— Aşteptaţi. Vreau să-l însor cu vara sa, Victoria, fiica marchizului de Morfontaine.
— Răpitoare fată.
— Şi marchizul este de părerea mea, încă de acum zece ani am proiectat această, să-i zicem, alianţă.
— Atunci, zise domnul de Kerdrel, lucrul este ca şi făcut.
— Vai! nu.
— De ce?
— Pentru că domnişoara Victoria de Morfontaine este amorezată de un tânăr oarecare fără avere şi fără poziţie… însă mama sa e de partea ei.
— Marchiza?

— Da.

— Drace! zise domnul de Kerdrel, două femei care se aliază sunt întotdeauna puternice.

— Ştiu foarte bine aceasta şi tocmai de aceea aş dori să-l văd cu o oră mai înainte căpătuit pe fiul meu.

— Dar cu cât această unire vă va folosi?

Un surâs enigmatic apăru pe buzele livide ale domnului de Morlière.

— Am imaginat, zise el, un mic plan de luptă, care va debuta cu succes dacă vor fi neutralizate combinaţiile doamnei de Morfontaine.

— Ah!

— Fiindcă trebuie să vă spun că marchiza a făcut să dispară, încă de acum cincisprezece zile, fiica sa.

— Cum să dispară?

— Da, domnişoara Victoria a părăsit în timpul unei nopţi, casa părintească; ea a fugit într-o diligenţă, iar marchizul, cu toate sforţările sale, nu a putut încă da de urma ei.

— Dar marchiza?

— Marchiza ştie şi tace. De cincisprezece zile, ea opune disperării bărbatului său, o linişte perfectă, care, îl exasperează.

— Şi credeţi că ea a ajutat această dispariţie?

— Da, ştiu de ieri ceea ce domnul de Morfontaine nu a aflat încă. Ştiu unde se află domnişoara de Morfontaine.

— Ah!

— Este în provincie, sub îndoita supraveghere a unei bătrâne femei şi a tânărului care o iubeşte.

— Dar aceasta este o răpire, o sechestrare, zise domnul de Kerdrel.

— În toată regula.

— Şi marchiza?

— Marchiza a pregătit totul, a condus totul.

Domnul de Kerdrel interveni.

— Dar, domnule, zise el, permiteţi-mi o observaţie.

— Cu plăcere.

— Domnişoara Victoria fiind răpită de iubitul ei, mi se pare că Paul…

— Nu o mai poate lua de soţie, nu e aşa?

— Drace!

Vicontele surâse.

— Răpirea nu a avut consecinţe, zise el. Domnişoara

Victoria este supravegheată îndeaproape de bătrână, iar tânărul vine şi doar îi face vizite frăţeşti.

— Dar lumea vorbeşte, probabil…

— Domnul de Morfontaine ţine ascunsă absenţa fiicei sale.

— Şi dumneata nu i-ai făcut cunoscut locul unde se află ea?

— Marchizul se află la Chateaureaux la o moşie a sa, de trei zile; se întoarce astă-seară. I-am telegrafiat, fără însă să-i precizez ceva.

— Iubite domnule, zise Rocambole, permiteţi-mi şi mie o întrebare.

— Cu plăcere, domnule.

— Dacă domnul Paul peste opt zile va fi pe deplin restabilit, la ce vă va servi aceasta proiectelor dumneavoastră?

—- Domnule, zise vicontele, i-am spus că am o combinaţie pentru a dejuca toate aranjamentele marchizei de Morfontaine.

— Aşa?

— Iar Paul este instrumentul meu principal şi îmi veţi da voie să păstrez câteva zile sub tăcere lucrul acesta, nu-i aşa?

Rocambole şi domnul de Kerdrel se înclinară.

— Un lucru mă neliniştește şi de aceea v-am reunit aici: dumneavoastră care sunteţi medicul său, dumneavoastră care sunteţi amicul lui…

Domnul de Kerdrel şi Rocambole priviră cu luare aminte pe viconte.

— Domnişoara de Morfontaine nu iubeşte deloc pe fiul meu, aceasta este cert; dar ceea ce cred, de asemenea fără greş, este că şi fiul meu nu iubeşte deloc pe vara sa.

— Este posibil, murmură domnul de Kerdrel, surâzând.

— Cu toate acestea, Morfontaine şi eu nu am încetat a ne gândi la căsătoria lor.

— Dar, zise falsul chirurg, este greu de a uni doi tineri care nu se iubesc deloc.

Vicontele suspină.

— Fiul meu este amorezat, nu este aşa? întrebă el brusc pe căpitan.

— Da, domnule.

— Iubeşte, fără îndoială, pe acea creatură care se numeşte Saphire şi pentru care s-a bătut?

Domnul de Kerdrel voi un moment să răspundă vicontelui de la Morlière că se înşela amarnic, că nu era deloc Saphire cauza duelului fiului său şi că, în fine, femeia pe care o iubea

Paul nu era această mondenă, ci o necunoscută care se numea Daniela. Se gândi însă că ar fi nepotrivit să divulge secretul.

Vicontele urmă:

— Aş dori să îndepărtez pe această femeie.

— E cam greu.

— De ce?

— Pentru că iubeşte pe Paul.

— Crezi?

Falsul chirurg luă un aer candid.

— Scuzaţi-mă, domnule viconte, zise el, dar trebuie să vă mărturisesc că domnul de Kerdrel şi eu suntem complicii săi.

— Complicii Saphirei?

— Da.

— Cum aceasta?

— Vă voi explica imediat, zise domnul de Kerdrel. Sunt, câteodată, întâmplări providenţiale în viaţa oamenilor. În aceeaşi zi în care iubitul nostru Paul se bătea în duel, doamna şi domnişoara de la Morlière părăseau Parisul.

— Este adevărat. Şi, adăugă vicontele, în acest moment ele se află încă în Bretania, şi nu cunosc accidentul ce i s-a întâmplat, lui Paul.

— Or, reluă domnul de Kerdrel, iată cum domnul şi eu ne-am făcut complicii Saphirei. Tânăra fată era disperată; ea sosi la locul duelului în momentul când Paul cădea rănit şi ceru cu încăpăţânare să fie transportat la ea acasă. Lucrul însă nu era posibil. Pentru a o consola, i-am promis că va putea să-l vadă pe Paul în fiecare zi.

— Şi te-ai ţinut de promisiune?

— Desigur.

— Saphire a venit aici? În fiecare zi?

— În fiecare seară. Şi petrecea noaptea la căpătâiul rănitului.

— Dar este imposibil, strigă vicontele.

Falsul englez surâse.

— Ea venea îmbrăcată ca bărbat cu o barbă falsă...

Vicontele îşi lovi fruntea.

— Ah, zise el, este elevul dumneavoastră în medicină, pe care îl aduceaţi în fiecare seară, nu-i aşa?

— Exact.

Domnul de la Morlière nu ştia ce să facă: să se amuze sau să se supere.

— Dar ştiţi domnilor, că sunteţi de-o gentileţe exagerată faţă de această creatură?

— Ah! iertaţi-ne, domnule, replică domnul de Kerdrel. Saphire este o fată bună, care îl adoră pe Paul şi Dumnezeu să-l ferească să se mai îmbolnăvească vreodată…

Vicontele tăcu.

— Este dar aşa de frumoasa? întrebă el repede.

— Este superbă.

— Blondă, brună?

— Blondă.

— Şi ea îl iubeşte pe Paul?

— La nebunie.

Vicontele tăcu din nou şi părea că se gândeşte adânc. Apoi zise brusc:

— Vreau s-o văd!

— Ah! exclamă domnul de Kerdrel.

— Şi s-o văd altfel decât în costum bărbătesc şi cu barbă falsă. Mă puteţi asigura că-l iubeşte cu adevărat pe Paul?

— V-am spus, îl adoră.

— Şi este inteligentă?

— Îmi puneţi o grea întrebare, zise domnul de Kerdrel.

— Vedeţi! zise domnul de Morlière, mi-a venit o idee.

— Ah!

— Cred că această fată ar putea să-mi fie de folos.

— La ce?

— Îmi va da mult sprijin la căsătoria lui Paul cu vara sa.

— Cu domnişoara Victoria?

— Da.

Domnul de Kerdrel clătină din cap în semn de neîncredere.

— Dacă ea îl iubeşte, o voi face să înţeleagă că această căsătorie ajută fericirea veşnică a lui Paul.

— Şi speraţi, fără îndoială, că făcând apel la loialitatea ei va renunţa?

— Ceva mai mult.

— Ce anume?

— Sper că mă va servi. Daţi-mi voie să nu mă explic pentru moment. Unde o pot vedea pe Saphire?

— O veţi vedea astă seară, aici.

— Dar mai curând…

— În acest moment ea trebuie să fie acasă.

Vicontele sună.

Sosind lacheul pentru a primi ordine, vicontele îi zise lui

Kerdrel.

— Nu puteţi să-i scrieţi şi s-o rugaţi să vină aici?

— Aceasta e uşor.

Domnul de Kerdrel scrise următoarele:

„Iubita mea Saphire,

Nu fi neliniştită. Domnul viconte de la Morlière, tatăl iubitului tău Paul, doreşte să te vadă imediat. Vino şi caută să fii răpitoare.

Baron de Kerdrel.”

Lacheul plecă, ducând scrisoarea, iar domnul de la Morlière şi cei doi amici reintrară în odaia rănitului.

Paul dormea.

Ei se aşezară şi începură să vorbească de lucruri banale. Trecu o jumătate de oră. Deodată se auzi în curte huruitul unei trăsuri.

— Iat-o, zise domnul de Kerdrel.

Câteva secunde mai târziu, valetul care fusese trimis cu scrisoarea la Saphire deschise direct uşa şi intră în odaie. O femeie apăru după el, oprindu-se un moment prag.

Apoi ea ridică privirea asupra vicontelui de la Morlière, care tresări şi se simţi cuprins de emoţie.

— Cât e de frumoasă! murmură el.

Capitolul IX

Vicontele de la Morlière avusese o tinereţe zburdalnică, iar femeile jucaseră un mare rol în viaţa sa.

Iubise pe vara sa Diane, încredinţat că într-o zi ea va avea o sută şi ceva de mii de livre venit.

Se ştie infernala stoarcere de bani pe care a ştiut s-o facă graţie acestui amor.

Domnul de la Morlière nu-şi pierduse niciodată capul pentru vreo femeie, iar senzaţia pe care o simţi la vederea Saphirei îi era inexplicabilă.

Saphire era o creatură seducătoare, în cea mai desăvârşită accepţiune a cuvântului. Era frumoasă şi ceva mai mult, era bună. Poate că avea oarecari defecte, dar, în general, ea nu a pricinuit niciodată nenorocirea nimănui.

Originea ei se pierdea în noaptea trecutului. Pentru cei

mulţi se născuse în locuinţa unui portar din strada Lafitte. Dar aceştia erau rău informaţi. Saphire era de origine arabă.

Dar iată biografia ei.

La asaltul Constantinei, unul din zuavii colonelului Juchault de Lamoriciere intră cu amnarul în mână într-o casă care i se păru părăsită. Străbătu diferitele odăi fără să întâlnească pe nimeni, când într-un colţ observă ceva. Era o femeie pe jumătate goală, care acoperea un copil cu trupul ei.

Femeia arunca priviri îngrozite şi strângea convulsiv copilul la piept, stropindu-l cu sângele ei. Nenorocita era lovită de două gloanţe.

Zuavul se apropie, recunoscu starea disperată în care se afla şi chemă în grabă pe camarazii lui în ajutor. Izbuti cu concursul lor de a-i da oarecare ajutor. Dar rănile îi erau mortale şi nu întârzie să-şi dea sufletul.

Copilul fu adoptat de regiment.

Era o frumoasă fetiţă de vreo 3-4 ani.

Câţiva ani mai târziu, zuavul care cel dintâi descoperise pe mama muribundă, moştenind o mică avere, părăsi armata. Plecând, luă cu el pe tânăra arabă.

Zuavii o botezaseră, un căpitan fiindu-i naş şi îi dăduseră numele de Pétronille, care era numele cantinierei batalionului. Cantiniera servise drept naşă.

Pétronille, care îşi petrecuse copilăria în deşert, se văzu la etatea de zece-doisprezece ani la Paris. Tatăl ei adoptiv era un fiu al foburgului Saint-Antoine şi el moştenise pe un unchi al său comerciant de vinuri în colţul străzii de Charonne.

Cârciuma de vinuri şi băuturi spirtoase care, pe când trăia unchiul, se numea „La ciorchinele de strugure”, îşi schimbă denumirea în „La întâlnirea zuavilor". Această schimbare se pare că nu a fost de bun augur.

Încetul cu încetul — şi, fără îndoială, din motivul că noul proprietar cobora cam des în beci, în contul său propriu, — clienţii s-au rărit şi, trei ani mai târziu, ex-zuavul, complet ruinat, se simţi foarte fericit însurându-se cu o văduvă cârciumăreasă din strada Lafitte.

Învingătorul din Constantine luă cu el şi pe Pétronille. Tânăra arabă era pe atunci de 14 ani, iar frumuseţea sa devenea orbitoare.

Soţia zuavului se extazia de această frumuseţe şi cum copila cânta binişor cântece populare, înţelese că poseda o întreagă comoară; o trimise la conservator.

Aceasta fu pierderea Pétronillei. Ducându-se să-şi ia lecţii de canto, tânăra fată, întâlnea regulat, în strada Bergère un frumos tânăr care cobora în fiecare zi din cabrioleta sa şi o saluta.

Mult timp Pétronille lăsă ochii ruşinată şi trecea înainte roşindu-se, apoi îndrăzni să-şi ridice privirea, mai târziu dădu ascultare cuvintelor galante ale seducătorului, pe urmă, vai! catastrofa! Într-o zi nu mai veni acasă. Pétronille îşi suspendă studiile şi se instală într-un luxos apartament din strada la Provence.

Într-o seară, când tânăra femeie prânzea la Casa de aur, înconjurată de mai multe persoane, cineva îi zise:

— Fetiţa mea, nu e frumos să te cheme Pétronille, ai un alt nume?

— N-am, răspunse ea.

— Ei bine, îţi vom găsi noi unul.

Şi fiecare din cei de faţă căutară. Se pronunţară nume dintre cele mai stranii, mai bizare.

Mazagran, o frumoasă mondenă din acele vremuri, propuse numele de Saphire.

— Bravo! strigă asistenţa în corpore.

Din acea zi Pétronille avea să se numească Saphire şi, puţin mai târziu, când tânărul Paul de la Morlière o întâlni, ea fu cunoscută astfel.

Saphire avea privirea adâncă şi ochii de un luciu catifelat, care strălucea întocmai ca aceea a unei gazele.

Un anume magnetism degajau ochii ei câteodată şi, fără cea mai mică îndoială, aceşti ochi se opriră mult asupra vicontelui de la Morlière-tatăl, căci acesta tresări, încât pretinsul englez, adică Rocambole, remarcă faptul.

Saphire, cu toate acestea, nu putu să nu roşească intrând în acea cameră în care, deghizată, intra de altfel în fiecare seară.

Pentru întâia oară ea se găsea în faţa tatălui lui Paul.

Vicontele îşi reveni repede din tulburare, puse un deget pe buze şi arătă Saphirei uşa cabinetului de lucru, pe care fiul său îl transformase în foaier.

Saphire trecu cea dintâi.

Domnul de Kerdrel şi Rocambole, se pregăteau pentru a se retrage.

Vicontele îi reţinu.

— Rămâneţi, domnilor, le zise el. Pot să vorbesc în faţa

dumneavoastră.

Şi, cu o galanterie perfectă, rugă pe Saphire, să ia loc pe o canapea, ce se afla lângă sobă.

— Domnişoară, zise el, dă-mi voie să merg direct la ţintă.

Saphire se închină. Era însă tare neliniştită.

— Iubiţi pe fiul meu? întrebă vicontele.

Mondena roşi.

Domnul de Morlière avu un surâs plin de indulgenţă.

— Nu sunt deloc un tată tiran şi înţeleg tinereţea.

Saphire, care îşi coborâse privirea, ridică ochii din nou asupra vicontelui şi, la rândul ei, simţi o emoţie bizară şi inexplicabilă.

Cu toate vorbele sale dulci şi cu tot surâsul lui afectuos, domnul de Morlière inspiră teamă tinerei fete.

Vicontele continuă:

— Iubiţi pe fiul meu, o ştiu, şi tocmai de aceasta am voit să mă adresez dumitale, sincer şi franc.

Saphire privea pe rând pe domnul de Kerdrel şi pe pretinsul chirurg englez şi privirea sa părea că vrea să zică: „Nu e, oare, o cursă ce mi se întinde?”

Domnul de Kerdrel o linişti cu un gest.

— Mă adresez dumitale, continuă domnul de la Morlière, pentru că Paul al nostru trece printr-un mare pericol.

— Dumnezeule! zise Saphire, care devenise deodată palidă.

— Dar linişteşte-te copila mea, deoarece acest pericol dumneata ai putea să-l înlături.

— Eu?

— Dumneata, zise vicontele surâzând.

Şi cum ea îl privea cu o curiozitate amestecată cu spaimă, el continuă:

— Domnul de aici — şi arătă pe Rocambole — răspunde nu numai de viaţa fiului meu, ci şi de grabnica sa însănătoşire. În opt zile, el va putea veni să ne vadă.

— Să vă va... dă, articulă încet Saphire zăpăcită.

Vicontele îi luă mâna şi i-o strânse cu afecţiune.

— Iubitul nostru Paul nu trece doar printr-un pericol fizic, zise el, este pe punctul de a poseda o mare avere care îi va reveni întreagă.

— Ah! îngână Saphire.

— Şi numai dumneata ai putea să i-o asiguri.

Mirarea Saphirei, atinse, la aceste cuvinte ultimul grad.

— Da, continuă vicontele, numai pe dumneata contez în a

nu lăsa să-i scape această avere.

— Dar ce trebuie să fac pentru aceasta? întrebă Saphire.

— Să plecaţi cu mine chiar astă-seară.

— Oh! Doamne!

— Vă conjur, în numele amorului ce-l aveţi pentru fiul meu, domnişoară.

— Dar unde mă duceţi, domnule?

— La şaizeci de leghe depărtare de Paris.

— Şi… el va rămâne?

— Va veni şi el după opt zile.

— Şi credeţi că numai eu…

— Numai dumneata singură poţi salva interesele în momentul de faţă aproape compromise.

— Dar, în fine, ce trebuie să fac?

— O vei afla în două zile.

— Fie, murmură Saphire, cu supunerea unui copil.

Domnul de la Morlière continuă:

— Vom pleca astă seară domnişoară. Aveţi dar timpul să vă reîntoarceţi acasă şi să vă pregătiţi. Vă aştept aici la orele opt.

— Domnule, se rugă Saphire, pot cel puţin să-l văd… înainte de a pleca?

— Da, dar cu o condiţie.

— Care?

— Să nu-i spui că pleci.

— De ce?

— Aceasta o vei afla, de asemenea, puţin mai târziu. Fii răbdătoare.

Vicontele se sculă şi făcu un gest care însemna că nu mai avea nimic de adăugat.

Bolnavul continua a dormi. Saphire trecu în odaia lui, se aplecă asupra patului şi-şi alătură buzele de fruntea lui Paul.

— Saphire! zise acesta.

— St! răspunse ea. Astă seară…

Şi dispăru după o draperie care ascundea o uşă laterală.

Domnul de la Morlière, falsul englez şi domnul de Kerdrel erau în foaier, astfel că Paul nu bănui că Saphire şi tatăl lui s-au întâlnit.

Domnul de Kerdrel, după ce Saphire plecase, privi pe viconte.

— Eu unul, zise el, n-am înţeles nimic.

Domnul de la Morlière surâse.

— Sunt un om misterios, zise el şi am ca principiu, că toate

bătăliile ale căror planuri sunt cunoscute, se pierd.

— Oh! yes, zise chirurgul

— E suficient să ştii, iubitul meu baron, că mai devreme de o lună, graţie micii combinaţii puse la cale, şi în care Saphire va juca rolul principal, Paul va lua de soţie pe vara sa Victoria.

În acest moment falsul chirurg se sculă şi zise vicontelui:

— Voi reveni diseară. Daţi-mi voie, domnule, să vizitez un bolnav care mă aşteaptă în Faubourgul Saint-Honoré .

Rocambole, care păstrase perfect accentul englezesc, salută radios şi ieşi cu un pas calm şi măsurat, ca un adevărat fiu al Albionului care le face pe toate cu cuvenita gravitate.

Numai că, odată ajuns în stradă, îşi schimbă purtarea. Se depărtă grăbit.

O trăsură trecea pe stradă. Falsul chirurg o opri, se urcă în ea şi zise vizitiului:

— Strada Taitbout! ocolind.

Cum el nu înceta să-şi părăsească accentul englezesc, vizitiul, bănuind o bună recompensă, îşi biciui caii.

Ajuns în strada Taitbout, doctorul opri trăsura în faţa unei case cu o faţadă foarte frumoasă, în curtea căreia se afla o mică vilă, care era locuită de baronul Gontran de Neubourg.

Falsul englez traversă iute curtea şi observă caii baronului înhămaţi la trăsură.

— N-a plecat, îşi zise el respirând precipitat.

Într-adevăr, domnul de Neubourg se afla acasă şi Rocambole îl găsi în cabinetul său de toaletă, unde valetul îl îmbrăca.

Vizita neaşteptată a lui Rocambole îl determină pe baron care se aştepta la grave dezvăluiri, să facă semn valetului să iasă.

— Domnule baron, i se adresă Rocambole, sunteţi gata a face o călătorie?

— Pentru Daniela?

— Fără îndoială.

— Când trebuie să plec?

— Astă-seară.

— Şi unde mergem?

— Nu ştiu încă.

— Cum?

— Dar voi şti diseară. Şi acum spuneţi-mi, amicul nostru, domnul de Chenevières, a iubit pe Saphire?

— Da, şi Saphire trebuie să-i fi păstrat o frumoasă amintire,

fiindcă el i-a constituit şase mii de livre rentă.

— Bine! şi crezi dumneata că ea are oarecare încredere în el?

— Sunt sigur de aceasta, de altfel nimeni în Paris nu a pus la îndoială vreodată buna-credinţă a domnului de Chenevières.

— Atunci, ce ziceţi, ea va crede pe cuvânt pe viconte, chiar când el va afirma vreun lucru straniu şi bizar?

— Natural.

— Puteţi întâlni pe domnul de Chenevières chiar acum?

— Trebuie să ia masa la cafeneaua engleză.

— Ei bine, duceţi-vă acolo.

— Bine.

— Şi dictaţi-i această scrisoare către Saphire.

„Iubita mea prietenă,

În numele stimei ce mi-ai păstrat, te conjur de a crede orbeşte, oricât de extraordinar îţi va părea, în cuvintele persoanei care îţi va înmâna acest bilet.”

— Toate acestea sunt, într-adevăr misterioase, murmură baronul surâzând.

— Sunt demn de Rocambole cel adevărat, murmură fostul ocnaş cu modestie.

Domnul de Neubourg îşi luă pălăria.

— Vino cu mine, îi zise el.

— Nu, vă voi aştepta aici.

— Aşadar îţi trebuie scrisoarea aceea, fără întârziere?…

— Cel mai târziu peste o oră, dacă e posibil.

Domnul de Neubourg lăsă pe Rocambole să aştepte în cabinetul său de lucru, iar dânsul alergă la cafeneaua engleză.

După un sfert de oră se întoarse cu biletul pe care-l ceruse Rocambole.

— Acum, domnule baron, reînnodă discuţia fostul ocnaş, va trebui să-mi împrumuţi trăsura dumitale. N-am nici un moment de pierdut.

— Ia-o, aprobă baronul.

. . . .

— E multă vreme de când n-am mai avut pe mână un cal frumos ca acesta, murmură Rocambole, urcându-se în trăsura de vânătoare a baronului.

Un val de amintiri şi de viziuni îl năpădiră şi câteva momente rămase pe gânduri.

Capitolul X

La Paris, persoanele care posedă cai pot fi împărţite în trei categorii. Cea dintâi, se compune din oameni care au nevoie de trăsură, din cauza profesiunii, ca de pildă, oamenii de afaceri, medicii şi comercianţii, vedeţi cupeul acela albastru, împodobit cu ghirlande, cu vizitiul galonat? Observaţi în fundul său un domn între două vârste, brută respectabilă, cap chel şi privire vie? E un om de afaceri, un speculant îmbogăţit în vreo ultimă operaţie de bancă, un personaj, în sfârşit, un om care nu se mai poate lipsi de trăsură.

Sau… faceţi loc!… O vedeţi pe doamna aceea tânără frumoasă, într-un cupeu elegant străbătând Champs-Élysées în dimineţile senine şi reci ale lunii Făurar? Ea îşi desfăşoară volanele juponului elegant şi dantelele scumpe ale jachetei de catifea, surâde tinerilor care trec pe lângă dânsa călare, se lasă pe spate, îşi întinde braţele pe pernele trăsurii. Cu un singur cuvânt, se expune.

Vizitiul ei e îmbrăcat în alb, iar alături de dânsul stă un mic grom negru. E Pakita sau Florina sau Mazagran sau Nesion. E Liana, e Cleo sau Suzana sau Odeta sau Mirka sau Jana sau…

Parisul întreg e îngenuncheat la picioarele sale, tinerii se ruinează, se pierd pentru dânsa; din pricina ei disperarea a intrat în mai multe case, a provocat multe sinucideri, a devorat moşteniri întregi.

Îşi are trăsura ei; pe jos nici nu ştie să meargă sau, mai bine zis, a uitat că se poate merge şi aşa. Oamenii care judecă după aparenţe ar putea-o lua drept o femeie de familie.

Priviţi… Sunt orele cinci şi jumătate, e luna mai şi aleile sunt înverzite. Un cal înfuriat trece în goană. Gheboşit pe el, ţinându-se cu mâinile de coamă, cu părul în dezordine, fără pălărie, un tânăr provoacă spaima şi ilaritatea trecătorilor. E un funcţionar comercial, care a făcut economii timp de opt zile pentru a putea să-şi permită, în ziua a noua, luxul de a merge călare şi de… a-şi rupe gâtul.

…Sunt orele opt dimineaţa. Doi tineri instalaţi într-un break, coboară în fugă Calea Imperială. Încearcă acum pentru întâia oară doi cai irlandezi. Cel care ţine hăţurile conduce caii cu mii

de precauţiuni şi pare că le studiază fiecare pas, fiecare mişcare. Şi pe când breakul coboară la vale, mai mulţi tineri urcă Calea Imperială. Toţi călăresc mai mult sau mai puţin bine. E contele N…, baronul X…, M. de C…, M. de B… toţi buni cavaleri. Ei iubesc calul, nu cu dragostea egoistă a omului care-şi iubeşte proprietatea pentru că-i aduce un folos, ci cu dragoste adevărată, prietenească. Se interesează de deprinderile, de năravurile sale şi caută să-i dezvolte calităţile şi să-i combată defectele.

Ei străbat Parisul prin părţile sale cele mai populate, trec prin mijlocul mulţimii, printre trăsuri, tramvaie, tramcare şi biciclişti, fără să atingă, fără să lovească pe nimeni. Aceştia sunt singurii care au cai numai din gustul de a-i avea, dintr-o necesitate imperioasă de a-i simţi mereu lângă dânşii.

Iar când vine o nenorocire şi sunt siliţi să-şi vândă caii, îi veţi vedea pe străzile Parisului trişti, abătuţi, descurajaţi, invidiind pe aceia care au putut să-şi păstreze echipajul.

Dacă întâlnesc vreun prieten, care are amabilitatea de a-i pofti în trăsura lor, nenorociţii aceştia sunt cuprinşi de un fel de ameţeală şi pentru moment îşi uită toate necazurile, toate grijile, simţind numai plăcerea aceea dulce, divină, de a conduce un echipaj.

Ei bine, cam acelaşi lucru i s-a întâmplat şi lui Rocambole când s-a urcat în trăsura de vânătoare a baroului de Neubourg; lui Rocambole, care, pe când se numea vicontele de Cambolh şi prezida „Clubul Valeţilor de Cupă”, adusese trei cai în grajdul său din strada Berry: lui Rocambole, care se numise odinioară marchizul de Chamery şi posedase pe Don-don, învingătorul curselor de la Marche şi de la Chantilly.

— Ah! mii de tunete! murmură el, întorcând în colţul străzii Taitbout; nu mă pot împotrivi dorinţei de a lăsa calul acesta să-şi arate forţa.

Şi fostul ocnaş ridică biciul şi trecu prin mijlocul rândurilor de trăsuri ca o săgeată. O luă prin strada Regală, străbătu piaţa Concordiei şi intră în Champs-Élysées.

Dar ajuns la podul rotund, înconjură bazinul şi se întoarse.

— Drace! murmură el, nu trebuie să-l uităm pe domnul viconte de la Morlière.

Şi ridicând din nou biciul, dădu drumul calului pentru a nu se mai opri decât în strada Michodiere, în faţa acelui apartament cu trei etaje în care pătrunsese şi baronul de Gontran de Neubourg.

Rocambole coborî şi se întoarse spre grom, care stătea nemişcat pe scăunaşul său.

Era un adevărat grom, de vreo cincisprezece ani, deprins cu ascultarea şi nesinchisindu-se deloc de direcţia pe care o lua trăsura.

— Amicul meu, îi zise Rocambole, având grijă să-şi păstreze mereu accentul său englezesc, eu voi intra în casa aceasta şi nu mă voi mai reîntoarce.

— Să mă îndrept spre palat? întrebă gromul.

— Nu, căci îţi voi trimite pe unul dintre prietenii mei, care e, de asemenea, şi prietenul stăpânului tău. Domnul acela se va urca în locul meu şi va merge mai întâi până în strada Saint-Lazare şi apoi în strada Colombier. Poate că va mai face încă şi o a treia cursă. Astea după cum va voi dânsul.

Servitorul se înclină şi Rocambole dispăru înăuntru.

Trecură aproape zece minute.

Un domn brun, cu barbă neagră, purtând o decoraţie la butonieră se apropie de trăsură.

Domnul acesta păru că stă un moment la îndoială, apoi se apropie de grom şi cu un accent meridional, foarte pronunţat, îi zise:

— Dumneata eşti servitorul baronului Gontran de Neubourg?

— Da, domnule.

Şi se urcă în trăsură.

Apucă hăţurile cu aceeaşi siguranţă ca şi falsul chirurg englez şi porni de-a lungul străzii Antin.

După câteva momente trăsura se opri în strada Saint-Lazare, la poarta frumoasei Saphire.

În casa sa, îşi spunea doamna baroană de Laval, după numele unei străzi pe care locuise multă vreme.

Se pare că spaniolul cunoştea amănuntul acesta căci, coborând, întrebă pe portar dacă doamna baroană este acasă.

Răspunsul fu afirmativ.

Saphire locuia la primul etaj, într-un apartament foarte frumos.

— Doamna nu primeşte, îi răspunse scurt servitorul care venise să-i deschidă.

— Am numaidecât nevoie s-o văd.

— Doamna pleacă astă seară în călătorie; acum îşi face bagajele. Cu toate acestea, dacă domnul e aşa de bun să-mi spună numele său?

— Stăpâna ta nu mă cunoaşte, dar poţi să-i spui că vin din partea vicontelui de Chenevières.

Probabil că numele acesta nu era necunoscut servitorului căci se grăbi să deschidă uşa şi să-l introducă pe vizitator în salon.

După aceea dispăru şi după puţin timp se întoarse zicând:

— Dacă domnul e aşa de bun să mă urmeze…

Spaniolul străbătu camera de dormit a tinerei femei şi pătrunse într-un mic budoar, unde Saphire aştepta.

O cameristă orânduia în faţa ei cufărul de călătorie.

Saphire privi cu oarecare mirare pe vizitatorul ei şi nu-l recunoscu. Ar fi jurat că nu îl mai văzuse niciodată.

Spaniolul scoase din buzunar scrisoarea vicontelui de Chenevières şi i-o întinse.

Cum o citi, Saphire îl pofti să ia loc într-un fotoliu şi-şi concedie camerista.

— Ah! domnule, zise ea, fii binevenit… de vreme ce soseşti din partea vicontelui. Arthur e cel mai nobil şi mai bun dintre toţi oamenii.

— Aşadar, zise spaniolul, ai toată încrederea într-însul?

— Oh! desigur. Poţi să vorbeşti fără teamă, domnule.

— Mă vei crede?

— Te voi crede cum l-aş crede şi pe viconte.

— Foarte bine, dar mai întâi vreau să te uimesc puţin.

— Cum asta?

— Pleci astă seară, nu-i aşa?

— Într-adevăr.

— Şi pleci împreună cu vicontele de la Morlière…

— E adevărat. Dar de unde ai aflat dumneata lucrurile acestea?

— Mai ştiu şi altele, încă. Ascultă-mă.

Saphire îl privi cu curiozitate.

— Sunt cincisprezece zile de când te duci în fiecare seară la palatul de la Morlière.

Saphire tresări.

— Te duci, urmă necunoscutul, deghizată într-un costum de intern de spital.

— Nu cumva eşti vrăjitor, domnule?

— Aşteaptă. Nu-i aşa că eşti îndrăgostită de Paul…?

— Oh! îl iubesc aşa de mult!

— Şi ai face orice, pentru ca să-i dovedeşti dragoste dumitale?

— Mi-aş da viaţa surâzând, răspunse Saphire cu simplitate.

— Vicontele de la Morlière ştie lucrul acesta, de aceea te-a chemat azi dimineaţă…

— Cum!… ştii şi aste?

— Ştiu totul. Vicontele ţi-a vorbit în numele dragostei pe care o ai pentru fiul său.

— E adevărat.

— Ţi-a spus că dumneata singură eşti în stare să-l scapi dintr-o mare încurcătură financiară, care ar putea să-l ruineze.

— Dar, domnule, strigă Saphire în culmea uimirii, dumneata eşti amicul căpitanului de Kerdrel?

— Nu.

— Sau al domnului de la Morlière?

— Nici al lui.

— Atunci al chirurgului englez?

— Nici nu ştiu cine e acesta.

— Cu toate acestea, numai una dintre aceste trei persoane…

Spaniolul începu să râdă; apoi, deodată, îşi schimba vocea şi accentul. Nu mai avea accentul cald al meridionalului, ci zgomotul gutural al fiilor Albionului. Saphire scoase un strigăt de uimire.

— Vocea englezului! exclamă dânsa.

— Eu sunt englezul, zise spaniolul.

— Dumneata? dumneata?

— Oh! yes.

În acelaşi timp spaniolul îşi smulgea barba şi favoriţii.

Apoi, apropiindu-se de oglindă, înmuie colţul unei batiste într-un pahar de apă şi-şi frecă puţin obrazul.

Culoarea bronzată dispăru, lăsând în locul ei o piele albă transparentă.

Saphire îl privea, mereu în culmea uimirii.

Atunci Rocambole îşi lăsă la o parte şi accentul englezesc şi pe cel spaniol, şi-i zise tinerei femei în cea mai limpede limbă franceză:

— Trebuie să-ţi spun, draga mea, că nu sunt nici englez, nici spaniol, nici chirurg de profesie.

— Atunci ce eşti?

— Mai întâi de toate sunt prietenul vicontelui Arthur de Chenevières.

— Ah!

— Şi, după asta, sunt prietenul acelui domn Paul, pe care

îmi spui că-l iubeşti cu atâta ardoare.

— Adevărat?... Eşti prietenul lui Paul?

— Da, însă un prieten necunoscut.

— Nu te înţeleg.

— Vreau să spun că sunt amicul său şi el nu ştie aceasta. Nici nu mă cunoaşte măcar.

— Da?

— Şi-i sunt un prieten atât de devotat, încât te voi împiedica să săvârşeşti o faptă rea, asociindu-te planurilor infame ale tatălui său.

Saphire stătea ca înlemnită.

— Vicontele de la Morlière e un mizerabil, grăi Rocambole, privind-o drept în faţă, şi şi-a aruncat ochii asupra dumitale ca asupra unui instrument care-i va servi fără să murmure şi îl va ajuta cu docilitate în planurile sale ambiţioase.

Şi cum Saphire păstra mereu aceeaşi atitudine uimită, Rocambole adăugă:

— Vicontele voieşte să-şi însoare fiul.

De astă dată Saphire scoase un strigat teribil, un soi de răget sălbatic îi umplu gâtlejul.

— Ah! exclamă dânsa, a greşit amarnic domnul marchiz dacă şi-a închipuit că eu îl voi servi în asemenea planuri!

În ochii tinerei femei licărea o flacără de mânie.

Capitolul XI

Rocambole se desfătă un moment, lăsând-o pe tânăra femeie în prada furiei sale, provocată de gelozie.

Apoi reluă:

— Trebuie să-ţi mai spun, draga mea, că vicontele de la Morlière e un om foarte răutăcios şi un egoist.

— E adevărat că are o privire foarte rea, zise Saphire, care îşi aminti că nu putuse susţine privirea rece a vicontelui.

— Banul e totul pentru dânsul în viaţă, dragostea n-are nici o valoare.

— Cu toate acestea, mi se pare că vicontele e destul de bogat, şi prin urmare...

— Da, e bogat, dar vrea să devină şi mai bogat încă şi pentru atingerea acestui scop nu se dă în lături de la nimic.

— Cum asta?

— Vicontele are un văr, numit marchizul de Morfontaine.

— Paul mi-a vorbit adeseori de el.

— Marchizul are o fiică…

— Paul mi-a arătat-o o dată, la şosea. E o fată cât se poate de drăguţă.

— Fata aceasta va avea într-o zi o sută de mii de livre venit anual.

— A!… mi se pare că ghicesc, exclamă Saphire, înseninându-se; vicontele voieşte să-l însoare pe Paul cu domnişoara Victoria?

— Da.

— Atunci poţi să fii liniştit, aşa ceva nu se va întâmpla.

— Aceasta e şi speranţa mea.

— Căci Paul nu-şi iubeşte deloc verişoara, mi-a spus că n-o poate suferi.

Rocambole ridică din umeri.

— Cât eşti de naivă! zise el; nu e nevoie neapărat să fie cineva îndrăgostit de fata cu care se căsătoreşte.

— Oh!

— Domnişoara Victoria de Morfontaine nu-l iubeşte nici dânsa pe vărul său.

— Cu atât mai bine.

— E îndrăgostită de un tânăr foarte frumos, dar foarte sărac.

— E destul de bogată dânsa şi pentru doi.

— Da, dar vezi că nici tatăl ei nu e de aceeaşi părere.

— Ah!

— Marchizul de Morfontaine e, ca şi vărul său, vicontele, interesat de câştigul bănesc, înainte de toate. De aceea voieşte să-şi căsătorească fata cu Paul.

— Şi după asta?

— Cavalerul domnişoarei Victoria se numeşte Léon de Pierrefeu.

— A!… mi se pare că-l cunosc.

— Da?

— L-am văzut de câteva ori în tovărăşia baronului Goubaud, unul dintre prietenii mei.

Rocambole surâse şi continuă:

— Văzând că marchizul nu voia să i-o dea pe domnişoara Victoria de bună voie, domnul Léon de Pierrefeu a luat o hotărâre disperată.

— A renunţat la amorul său?

— Nu, a răpit fata.

— Bravo! exclamă Saphire.

Şi începu să râdă.

— Dar, dacă e aşa, continuă ea, mi se pare că domnul viconte de la Morlière s-a trezit cam târziu.

— Ţi se pare?

— Negreşit.

— Şi aici te înşeli, draga mea. Domnul de la Morlière ştie să treacă peste convenienţele sociale când e vorba de câştigat sau de pierdut o sută de mii de livre venit anual.

Saphire avu un gest de dezgust.

— Şi a crezut că eu îl voi ajuta?

— Negreşit.

— Ei bine! s-a înşelat: nu voi mai pleca.

— Ah! s-avem iertare, din contră, vei pleca!

— Cum ai spus? întrebă Saphire.

Rocambole răspunse cu oarecare gravitate:

— Draga mea, mi se pare că am avut onoarea să ţi-o spun, sunt un mic necunoscut care veghează asupra lui Paul…

— Atunci cum poţi dumneata…

— Aşteaptă puţin. Vicontele a făurit, un plan infernal. Noi nu cunoaştem deloc planul acesta care s-ar putea întâmpla să-i reuşească de minune. Ca să fie învins, trebuie să intrăm în posesia lui şi noi, nu-i aşa?

— E drept.

— Şi mi se pare că n-avem decât un singur mijloc pentru a-l cunoaşte: să fii cu trup şi suflet pentru viconte, sau mai bine zis să pari că eşti. Numai astfel vom putea să-i ştim gândurile şi să-i parăm loviturile.

— Foarte bine!… înţeleg.

— Aşadar, va trebui să pleci împreună cu el şi cu mine.

— Cu dumneata?

— Da, eu voi fi servitorul tău… Oh! poţi fi liniştită, mă travestesc de minune.

— Dar vicontele va voi oare să ne întovărăşeşti?

— Sigur că da.

— Pentru ce?

— Pentru că îi convine să fie întovărăşit de un servitor necunoscut. Când cineva are planurile lui…

— Dar eu nici nu ştiu încotro mergem.

— Nici eu, dar sigur că vom şti astă-seară. Dacă nu mă înşel, vicontele te aşteaptă pe la orele şapte.

— Da.

— Pe la şase voi fi aici cu o trăsură; mă însărcinez cu bagajele tale. Adio.

Şi falsul spaniol sărută mâna albă a frumoasei Saphire, care îl conduse până în antecameră.

Rocambole îşi aranjase din nou barba şi favoriţii.

Se urcă în trăsură şi alergă spre strada Taitbout.

Baronul Gontran de Neubourg era încă acasă, aşteptând întoarcerea omului de afaceri.

Oricât de deprins era cu metamorfozele domnului Rocambole, baronul nu-şi putu stăpâni o exclamaţie de mirare când văzu coborând din trăsura sa un om cu tenul şi barba neagră, care părea că soseşte direct de la Tropice.

— Dar eşti minunat, amicul meu, îi zise el întâmpinându-l.

— Să lăsăm complimentele, domnule baron. Nu prea avem mult timp de vorbă astăzi.

— Să vedem… despre ce e vorba?

— Mi se pare că v-am spus că va trebui să plecaţi asta-seară.

— Foarte bine. Dar unde să plec?

— Eu însumi nu ştiu încă şi nu voi şti până diseară; dar voi găsi un mijloc oarecare pentru a vă înştiinţa.

— Ce mijloc?

— La orele şapte să fii gata de drum. Între şapte şi opt, o trăsură se va opri în faţa casei dumitale. Vei ordona să ţi se ducă geamantanul şi te vei urca dumneata însuţi.

— Şi unde voi fi condus?

— La o gară oarecare; va fi acelaşi birjar care mă va fi condus şi pe mine cu o oră mai înainte.

— Foarte bine. Şi după aceea?

— Ajuns la gară, te vei duce la biroul depeşelor şi acolo vei găsi ştiri de la mine.

— Asta-i totul?

— Să nu uiţi să iei cu dumneata o pereche de pistoale şi o sumă de bani. Nu ştiu nici unde mergem, nici cât timp va dura călătoria noastră.

— Trebuie să mă întâlnesc cu prietenii mei înainte de plecare sau nu?

— Trebuie să te întâlneşti cu Daniela. Voiam să mă duc eu însumi la dânsa, dar cugetând mai bine, am ajuns la concluzia că mai multă plăcere îi vei face dumneata…

Domnul de Neubourg, în ciuda celor treizeci de ani pe care-i împlinise, se înroşi ca un şcolar la vorbele omului de afaceri.

— Şi ce va trebui să-i spun?

— Mai întâi vei anunţa-o că pleci. Pe urmă...

— Pe urmă?

— Pe urmă îi vei da aceasta.

Şi Rocambole scoase din buzunar un manuscris destul de voluminos.

— Aici, zise el, e o mică lucrare. E rolul pe care va trebui să-l joace Daniela faţă de domnul Paul de la Morlière. Protejata dumitale, domnule baron, e o fată toarte inteligentă şi de aceea cred că, ajutată fiind şi de marchizul de Verne, îşi va juca rolul de minune.

— Ah! aşadar întră în joc şi marchizul?

— Desigur.

— Şi când va trebui Daniela să înceapă?

— Cât de curând cu putinţă. Vicontele părăseşte Parisul. Acum sau niciodată e momentul...

— Şi nu trebuie să las nici o instrucţiune, nici lui Chenevières, nici lordului Galwy?

— S-avem iertare, îi vei ruga să fie gata de plecare la cea dintâi telegramă pe care o vor primi de la dumneata. Adio, domnule baron... sau, mai bine, la revedere

. . . .

Rocambole se întoarse pe jos din strada Michodiere şi se urcă în apartamentul său.

Micul său secretar era singur în birou.

— M-a căutat cineva? întrebă Rocambole.

— Nimeni, domnule.

— Închide registrele, biroul este închis.

— Dar sunt abia orele patru, murmură secretarul.

— Nu face nimic. Eşti liber să pleci.

Comisul, deprins cu excentricităţile patronului său, nu mai făcu nici o obiecţie. Pe când se pregătea să treacă pragul biroului, Rocambole îl strigă:

— Uitasem să te înştiinţez, zise el, că voi lipsi din Paris mai multe zile. Vei spune vizitatorilor să vină luna viitoare. Dacă te întreabă cineva unde sunt, vei răspunde ca m-am dus să susţin un proces în provincie.

Rocambole îşi deschise portmoneul şi scoase cinci ludovici.

— Uite leafa ta pe luna viitoare, poate că voi lipsi mai multă vreme.

Tânărul comis se înclină şi ieşi. Rocambole închise uşa cu

zăvorul, trecu în cabinetul său de toaletă şi, mai înainte de a-şi lepăda masca sa de spaniol, se aşeză la o masă şi scrise rândurile următoare, în limba engleză:

„Domnului Viconte de la Morlière
Domnule
Astă-dimineaţă, copilul dumneavoastră era într-o stare destul de satisfăcătoare şi cred că nu mai are nevoie de vizitele mele. Puteţi pleca fără nici o teamă, domnule; peste opt zile, domnul Paul va putea să fie lângă dumneavoastră, oriunde veţi fi plecat.
Al dumneavoastră devotat
Sir John”

După ce puse scrisoarea în plic, Rocambole operă o a treia metamorfoză.

Îşi spălă faţa cu grijă, şi părul îşi recapătă nuanţa sa blondă naturală.

Apoi îmbrăcă un costum de lacheu. Astfel că domnul de Neubourg nu l-ar mai fi recunoscut, după cum nu-l vor recunoaşte nici alţii.

Rocambole avea înfăţişarea unui fecior de casă bună, mincinos, neruşinat şi obraznic.

Astfel îmbrăcat, omul de afaceri îşi părăsi biroul şi coborî în stradă.

Era ora cinci.

Rocambole se îndreptă spre un mic restaurant din strada Mathurinilor, unde mănâncă toţi birjarii şi unde altădată, sedusese pe vizitiul frumoasei Banco, acea falsă principesă rusă de care se amorezase Hidalgo don José.

Fostul ocnaş porunci o cină suculentă şi o butelie din cel mai bun vin pe care-l poseda stabilimentul.

După masă, comandă o cafea şi o ţigară.

Pe când fuma, făcea următoarea reflecţie filozofică:

— În faţa necesităţii de a-ţi umple burta, toate castele şi clasele dispar. Când eram marchiz nu mâncam, nu beam, nu fumam cu mai multă plăcere ca acum…

După aceea Rocambole se sculă încetişor, aruncă o piesă de zece franci pe masă şi plecă fără să mai aştepte restul.

— Iată un servitor ieşit de la stăpân, îşi zicea dama de la casă, care trebuie să fi făcut însemnate economii.

În strada Mathurinilor, lângă pasajul Sandreé, e o staţie de

trăsuri.

Rocambole se apropie şi făcu semn unui birjar.

— Unde mergem, domnule? întrebă birjarul, după ce Rocambole se urcase în cupeu.

— Ai poftă să câştigi douăzeci de piese, prietene? îl întrebă el.

— Drace! exclamă birjarul, sedus de aceste cuvinte. Ce trebuie să fac?

— Sunt în serviciul unei doamne nemăritate…

— Bine! dacă-i numai atâta…

— Doamna aceasta pleacă în călătorie peste o oră cu un domn respectabil.

— Bine! bine! zise din nou birjarul; am mai văzut eu de-astea..

— Domnul acela e din cale afară de gelos şi cum bănuieşte grozav pe un tânăr…

— Ah!

— Îşi ia amanta, fără ca dânsa să ştie unde pleacă…

— A! dar nu e dobitoc deloc bătrânul..

— Într-adevăr. Dar tânărul şi-a găsit un prieten bun, eu sunt acela, şi vreau să-l înştiinţez unde mergem…

— Cum asta?

— Vei vedea îndată. Te iau cu ora. Ne vom duce să o luăm pe stăpâna mea, după aceea pe domnul bătrân şi vom pleca spre gara pe care o va indica dânsul.

— Foarte bine.

— Ajunşi la gară, te voi plăti şi-ţi voi da drumul.

— Bine, şi atunci…

— Atunci te vei reîntoarce în strada Taitbout şi te vei opri la numărul 17. Un tânăr va ieşi, se va urca în trăsura ta şi tu îl vei conduce la aceeaşi gară.

— Frumoasă combinaţie! exclamă birjarul cu veselie.

— Şi acum, mână!

Peste puţin timp trăsura se opri la poarta doamnei Saphire.

Tânăra femeie era gata de drum. Trebui ca Rocambole să regăsească accentul falsului chirurg pentru a fi recunoscut.

— Ah! murmură Saphire, eşti uimitor, domnule.

După ce urcară geamantanele, tânăra femeie plecă, împreună cu noul său lacheu, spre palatul vicontelui de la Morlière.

Vicontele o aştepta cu nerăbdare şi o întâmpină în curte.

— Nu vei putea să-l mai vezi pe Paul, draga mea copilă, îi

zise el, e târziu şi vom pierde trenul.

Saphire se îngălbeni şi era să-şi piardă cumpătul, dar o privire a falsului lacheu o încurajă.

— Cum vei voi, domnule viconte, murmură dânsa.

Domnul de la Morlière aruncă o plivire urâtă lui Rocambole.

— Cine e omul acesta? întrebă dânsul.

— E un lacheu, la serviciile căruia ţin foarte mult, răspunse Saphire tremurând. Am crezut că-mi veţi da voie să-l iau cu mine.

— E inteligent?

— Desigur.

Vicontele îl privi din nou pe Rocambole şi-şi zise în sine.

„Omul acesta are o înfăţişare drăcească, trebuie să fie capabil de orice.”

Şi după un moment de gândire, zise tinerei femei:

— Ai făcut bine că ai luat acest servitor, va putea să ne fie de folos.

Domnul de la Morlière se urcă în cupeu.

— Unde merge doamna? întrebă noul lacheu înainte de a închide uşa.

— La gara de vest, răspunse vicontele.

Trăsura plecă.

La gară, Rocambole, ca un servitor de casă bună, plăti trăsura şi-i dădu drumul după ce schimbă mai întâi cu birjarul o privire semnificativă.

— Acum, domnule, întrebă Saphire, cred că-mi veţi spune încotro mergem.

— În Normandia, copila mea.

Vicontele îi dăduse ordin lui Rocambole să scoată trei bilete pentru Rouen.

Saphire, pe care Rocambole o instruise puţin, nu insistă.

Însă când trenul se opri la Nantes, tânăra femeie exclamă:

— Ah! Dumnezeule! mi-am uitat sacul de voiaj pe masă…. Jean! unde mi-e sacul?

Falsul lacheu se înroşi până în vârful urechilor şi începu să bolborosească.

— Repede! aleargă la biroul telegrafic şi cere-l. Bucătăreasa îl va trimite.

— Unde să-l trimită? întrebă Rocambole. La Rouen?

Domnul de la Morlière răspunse cu cea mai mare naivitate:

— La Beuzeville, post-restant.

Rocambole intră în biroul telegrafic şi expedie următoarea

telegramă domnului baron de Neubourg:

„Vino cu trenul următor la Beuzeville, lângă Havre (Sena de jos).

R.”

După aceea se urcă în vagon şi trenul plecă.

Capitolul XII

După trei zile de la plecarea vicontelui de la Morlière şi a frumoasei Saphire, îi regăsim pe amândoi în Normandia, într-o căsuţă drăgălaşă, ascunsă în mijlocul unui val de verdeaţă.

Domnul de la Morlière coborî la Beuzeville şi, cu un ziar în mână, întrebase în ce parte era situată „*Charmerie*”.

Aşa se numea căsuţa aceea, din pricina boschetelor de carpeni (în limba franceză, charmes) care o înconjurau.

Făcând această întrebare şefului de gară, domnul de la Morlière îi arătă pagina a patra a ziarului, unde se putea citi anunţul următor:

DE VÂNZARE SAU DE ÎNCHIRIAT DE ÎNDATĂ
ŞI MOBILATĂ CHARMERIE.
A SE ADRESA LA C…, DOMNULUI M.E.…, NOTAR.

I se răspunse că *Charmerie* era situată în partea dreaptă, la o distanţă de vreo trei leghe, în direcţia Fécamp-ului. În gară găsiră o trăsură care îi conduse până la C…, la locuinţa notarului.

Acolo, domnul de la Morlière o prezentă pe Saphire ca pe fiica sa şi îşi exprimă dorinţa de a vizita *Charmerie* şi de a o închiria pentru timpul verii.

După cum spunea anunţul, casa era mobilată şi după douăzeci şi patru de ore, noii chiriaşi erau instalaţi.

Saphire părea foarte mulţumită.

— Draga mea copilă, o întrebase domnul de la Morlière, ştii să călăreşti?

— O! desigur.

— Îmi pare foarte bine.

— Pentru ce?

— Pentru că e necesar să ştii a călări. Aceasta pentru deplina reuşită a planurilor noastre, planuri pe care ţi le voi dezvălui mai târziu…

— Ah!

— Astă-seară sau mâine cel mai târziu, domnul marchiz de

Morfontaine ne va trimite doi cai de călărie; cred că-ţi vor fi pe plac.

— Doi cai de rasă englezească? întrebă tânăra femeie.

— Probabil. Marchizul ştie bine că eu nu încalec alţi cai. Locurile acestea sunt fermecătoare; vei putea să faci în fiecare dimineaţă câte o plimbare.

— Aşadar, dumneata nu mă vei întovărăşi?

— Niciodată.

— Cum! dumneata nu călăreşti?

— A!…nu; dar trebuie să rămân invizibil pentru toată lumea din ţinutul acesta.

Saphire nu făcu nici o obiecţie; aşa scria în planul dictat de Rocambole.

A doua zi, într-adevăr, caii sosiră. Falsul lacheu, din ordinul vicontelui, se duse să-i ridice de la Beuzeville, de unde aduse în acelaşi timp o respectabilă servitoare normandă.

Femeia aceasta, împreună cu dânsul, avea să formeze întreg personalul de serviciu de la *Charmerie*.

Casa era înconjurată de jur-împrejur de o grădină mare, umbroasă, mărginită de un gard înalt, printre ale cărui gratii dese privirea nu putea pătrunde.

Din prima zi a sosirii sale, domnul de la Morlière coborâse singur în grădină şi se plimbase foarte multă vreme; Saphire şi Rocambole, rămaşi singuri, putuseră să-şi vorbească în voie.

— Ai aflat ceva? întrebă falsul marchiz.

— Nimic până acum.

— Nu ţi-a spus nimic?

— Absolut nimic.

— E cam bizară purtarea domnului viconte, murmură Rocambole.

Şi cu voce foarte înceată, ca şi cum şi-ar fi vorbit lui însuşi, urmă:

— E neîndoios că avem de-a face cu un duşman inteligent, domnul viconte de la Morlière e un adversar demn de mine. E un om care combină planuri îndrăzneţe.

Rocambole rămase gânditor un moment.

— Cu toate acestea, murmură dânsul, trebuie să ştim ce avem de făcut.

— Drace! răspunse Saphire, până acum nici nu putem bănui măcar…

— Orice s-ar întâmpla, orice infamie ţi-ar propune, să nu te revolţi, să nu te indignezi.

— Oh! fii liniştit, ţi-am făgăduit că te voi asculta.

— Nu ţi se pare, reluă Rocambole, nu ţi se pare că vicontele te priveşte într-un mod cam ciudat?

— Oh! da.... sunt unele momente când mi-e frică să mă uit în ochii lui.

— Domnul de la Morlière, e un om rece, egoist, răutăcios, şi până astăzi n-a simţit încă nici o dragoste în pieptul său…

— Aşadar, vrei să spui?…

— Până astăzi vicontele n-a avut altă pasiune decât dorinţa şi dumneata vei fi prima sa dragoste…

— Ce spui dumneata? exclamă tânăra femeie uimită.

— Spun, repetă Rocambole cu cea mai mare linişte că vicontele te iubeşte!

— Ah! asta-i!…

— Dar, continuă fostul elev al lui sir Williams, nici el singur nu şi-a mărturisit-o încă. Te-a adus aici pentru a se servi de dumneata, fără să-şi dea seama de sentimentul care încolţise în străfundul inimii sale.

Saphire începu să râdă.

— Îşi va pierde timpul în zadar domnul viconte, dacă e aşa cum spui, zise ea.

Rocambole nu răspunse. Medita adânc.

Două zile trecură astfel fără să se producă vreun eveniment demn de notat.

De la plecarea sa din Paris, domnul de la Morlière nu vorbise cu tânăra femeie decât despre lucruri absolut banale, uneori însă o privea într-un mod bizar.

În acele clipe ideea fixă care părea că-l domina îl părăsea.

Aşadar, erau două zile de când domnul de la Morlière sosise la *Charmerie* şi Saphire nu ştia care era scopul călătoriei sale.

În seara celei de a doua zi, pe la orele nouă, vicontele se sculă de pe scaun şi-i zise tinerei femei:

— Frumoasa mea copilă, astă-seară te voi lăsa singură.

— Cum? întrebă Saphire, prefăcându-se uimită, te reîntorci la Paris?

Vicontele clătină din cap surâzând.

— Nu, zise el, nu mă duc la Paris: voi face numai o mică plimbare sub razele lunii.

— Pe jos?

— Nu, călare.

— Şi eu nu te întovărăşesc?

— Nu, draga mea, e cu neputinţă să mă întovărăşeşti.

— Şi, mai întrebă Saphire, vei lipsi multă vreme?

Tânăra femeie îl învălui într-o privire de sirenă, sub puterea căreia vicontele se simţi foarte tulburat.

— Două sau trei ore, răspunse el.

Domnul de la Morlière întrebuinţa faţă de Saphire vorbe şi gesturi cu totul părinteşti; îi zicea „copila mea” şi de multe ori o săruta pe frunte.

— Adio! îi zise el şi, ca de obicei, atinse cu buzele sale veştejite, fruntea albă a tinerei femei.

Dar la contactul acesta vicontele se înfioră din tot corpul; un soi de ameţeală îl cuprinse şi se îndreptă repede spre uşă, tocmai în momentul când Rocambole intra.

— Bine! îşi zise Rocambole, care observă tulburarea domnului de la Morlière, dacă domnul acesta voieşte să joace vreo festă, domnul de Pierrefeu cred că va trebui să se grăbească. Mintea a cam început să-i slăbească.

Şi Rocambole, după ce schimbă o privire rapidă cu Saphire, părăsi salonul, luându-se după paşii vicontelui.

Domnul de la Morlière coborî în grădină în prada unei surescitări nervoase şi începu să se plimbe agitat pe alee.

— E bizar! murmură dânsul, foarte bizar! Am atâtea atenţii faţă de o mizerabilă de curtezană… o îmbrăţişez tresărind, o privesc cu emoţie… Oh! dar asta-i curată nebunie!… Nu cumva sunt amorezat?… La vârsta mea!… Eu!… Eu!… vicontele de la Morlière!… Haida-de!

Şi vicontele îşi trecu mâna prin păr, ca şi cum ar fi voit să gonească o viziune teribilă.

Se întoarse în casă şi, pe când străbătea coridorul, se întâlni faţă în faţă de Rocambole.

Pentru a doua oară, vicontele îşi privi cu atenţie lacheul.

Cu toată reîntoarcerea sa la virtute, Rocambole îşi păstrase expresia ironică, privirea-i şireată. Buzele sale mici erau palide.

— Iată un om care mă va servi, dacă îl voi plăti bine, îşi zise domnul de la Morlière. Trebuie să-l sondez puţin.

Şi, amânând pentru mai târziu interogatoriul pe care voia să i-l ia, se mărgini să-i zică:

— Du-te de-mi pune şaua pe un cal.

Rocambole rămase uimit de ordinul primit, dar faţa nu exprimă decât mirarea servitorului care nu înţelege bine ordinul ce i s-a dat.

— Pune-mi şaua pe un cal, repetă vicontele.

— Acuma, îndată?
— Desigur.
— Pe care cal?
— Alege-l pe acela care ţi se pare mai bun.
— Cel negru atunci, zise falsul lacheu.
Şi se îndreptă îndată spre grajd.
Domnul de la Morlière coborî din nou în grădină, foarte agitat.
Zgomotul copitelor calului pe pavaj îl smulse din meditaţia în care era adâncit.
Intră în curte şi, mai înainte de a pune piciorul în scară, îşi învălui din nou valetul într-o privire scrutătoare.
Rocambole ţinea frâul într-o mână şi-n cealaltă o lanternă care-i lumina faţa. În momentele acelea faţa sa exprima cinismul pe care-l admirase de atâtea ori, odinioară, decedatul sir Williams.
Din nou vicontele tresări.
— Cum te numeşti tu? întrebă el.
— John, răspunse Rocambole.
— Eşti englez?
— Nu, domnule.
— Atunci de unde numele acesta?
— Am locuit multă vreme în Londra.
— Şi acesta-i un motiv?
— Vorbesc limba engleză tot aşa de bine ca şi cea franceză.
— Şi?
— Şi doamna, care ştia că numele meu e Jean, m-a numit John, e mai şic!...
Prin numele de „doamna”, Rocambole o indica pe Saphire.
— O iubeşti tu mult pe stăpâna ta?
— O! asta depinde...
Aceste trei cuvinte erau cât se poate de elocvente.
Înţelesul lor era: „Sunt devotat stăpânei mele, pentru că mă plăteşte, dar, desigur, că aş fi şi mai devotat aceluia care m-ar plăti mai bine.”
Era şi aşa destul pentru domnul de la Morlière.
— Bine! — zise el.
Şi punând piciorul în scară, încălecă.
John deschise portiţa şi domnul de la Morlière ieşi din *Charmerie*.
De la sosirea sa, vicontele nu părăsise niciodată vila şi s-ar fi putut crede că, străin cu totul ţinutului, cum era, avea să

stea la îndoială asupra drumului pe care trebuia să-l urmeze.

Dar nu fu deloc aşa.

Domnul de la Morlière o luă de-a lungul unei alei care conducea spre mare; după aceea se înfundă pe un drum mărginaş, care conducea spre sătişorul „*Castelul-Vechi*” situat spre vest.

Vicontele dădu drumul calului în galop şi făcu două leghe fără să se oprească; apoi, ajuns la o bifurcaţie, luă calea tot spre stânga şi se pierdu pe o potecă plină de mărăcinişuri care şerpuia de-a curmezişul câmpului.

Acolo încetini mersul calului şi păru că are nevoie să se orienteze.

Luna se ridicase sus, şi vicontele putu să zărească, îndărătul unui boschet des de arbori, o căsuţă mică, albă. O lumina discretă strălucea la una dintre ferestre.

— Acolo trebuie să fie, cugetă vicontele; Ambroise mi-a indicat bine locul.

Până la căsuţa aceea mai era o distanţă ca de vreun sfert de leghe.

Domnul de la Morlière mai făcu două sau trei sute de metri călare, apoi se opri şi, ducându-şi degetele la buze, scoase un şuierat prelung, modulat asemănător cu acela al ţăranilor din Bocage.

Trecură câteva secunde; apoi, deodată, un strigăt de cucuvea răsună în depărtare.

— Nu m-am înşelat, murmură vicontele. Recunosc pe jupânul Ambroise.

Aruncă o privire scrutătoare de jur împrejur.

— În scrisoarea sa, Ambroise îmi indică drept ţintă casa albă şi ca punct de întâlnire un stejar mare. Trebuie să fie acela de colo... Să ne oprim deci.

Şi într-adevăr, vicontele îşi opri calul sub frunzişul unui arbore care domina pe toţi semenii săi din împrejurimi.

Vicontele descălecă, legă calul de o creangă şi se întinse pe iarba moale.

Strigătul de cucuvea se repetă din nou, din ce în ce mai apropiat şi peste puţin timp se auzi pasul unui om.

Când acesta nu fu decât la o distanţă de câţiva paşi, vicontele, care stătea nemişcat lângă calul său, întrebă încetişor:

— Cine-i acolo?

— Ambroise, răspunse omul.

Şi sărind un mic şanţ, fostul camerist al Dianei de Morfontaine se găsi în faţa vicontelui.

— Tu eşti? mai întrebă acesta.

— Da. domnule.

— Ei bine?

— Ei bine! cred că veţi găsi porumbiţa în cuib.

— Ah!

— Turturelele noastre sunt în salon. Cântă.

— Şi voi putea să-i văd?

— Da, urcându-te pe un arbore, în grădină.

— Voi putea să-i aud?

— Da, fereastra salonului este deschisă.

— Unde să-mi las calul?

— Aici. L-ai legat bine?

— Da.

— Atunci nu-i nici o primejdie.

— Mă întovărăşeşti şi tu, nu-i aşa?

— Da, domnule, voi merge înainte ca să-ţi arăt calea.

Şi, într-adevăr, Ambroise porni înainte.

— Este pe aici un câine foarte rău, zise el.

— Drace!

— Dac-ai fi singur te-ar sfâşia, dar cu mine se schimbă socoteala, cred că nu va lătra deloc. De altfel, adăugă Ambroise, oamenii aceştia nu au nici cea mai mică bănuială şi frumosului domnişor de la Paris nici prin gând nu-i trece că fericirea sa e pe cale de a fi distrusă.

Vicontele surâse cu cruzime.

Capitolul XIII

Pentru a explica întâlnirea vicontelui de la Morlière cu fostul camerist al nenorocitei Diane de Rupert, pentru a se înţelege misterioasa călătorie a vicontelui în Normandia va fi destul să reproducem o scrisoare pe care o primise acesta din urmă cu o zi înainte de plecarea sa din Paris.

După citirea scrisorii, domnul de la Morlière găsise de cuviinţă să vorbească domnului de Kerdrel şi pretinsului chirurg englez despre proiectele sale de căsătorie pentru fiul său.

Scrisoarea aceasta îi sosise pe la orele patru şi purta ştampila de la Fécamp.

Plicul era pecetluit cu ceară grosolană, iar ceara era presată cu o ancoră. Vicontele tresări, observând amănuntul acesta.

— Am mai văzut undeva scrisul acesta, murmură dânsul.

Rupse plicul cu nerăbdare şi citi rândurile următoare:

„Domnule şi scumpul meu stăpân,

Poate că vei fi uitat cu totul pe fostul dumitale servitor, Ambroise. Nobilii au memoria cam scurtă şi mi se pare că sunt vreo cincisprezece ani de când nu mai aveţi nici o ştire de la mine.

Cu toate acestea, domnule viconte, astăzi am simţit nevoia de a vă anunţa că mai exist încă pe lume, şi aceasta dintr-o cauză binecuvântată. Cred că voi fi în măsură să vă fac un mic serviciu.

Să-mi daţi voie mai întâi să vă spun, în câteva cuvinte, ce-am făcut din ziua în care aţi fost pentru cea din urmă oară la mine, umplându-mi sufletul de speranţă.

Meseria pe care o aveam atunci nu m-a îmbogăţit, şi cu toată dărnicia dumitale eram destul de săraci, eu şi soţia mea.

Holera din 1849 a atacat-o pe biata femeie şi în douăzeci şi patru de ore s-a stins.

Dânsa era din Normandia şi socotind că se putea să fi rămas vreo moştenire oarecare în urma ei, m-am hotărât să întreprind o scurtă călătorie până acolo.

Soţia mea avea o mătuşă, la moartea căreia, partea nepoatei trebuia să fie de vreo douăsprezece mii. Din întâmplare, mătuşa arăta încă destul de bine, nu împlinise cincizeci de ani, era văduvă şi plănuia să se mărite din nou cu un om serios şi manierat.

Am început să-i fac curte mătuşii; i-am plăcut şi după trei luni am devenit soţul ei.

Iartă-mă, domnule viconte, dacă-ţi dau toate aceste amănunte banale; dar sunt necesare pentru ca să poţi înţelege mai bine cele ce vor urma.

Nevasta mea de a doua se ocupa cu agricultura; prin urmare m-am făcut şi eu agricultor.

Afacerile merg destul de bine şi m-aş crede în adevăr fericit dacă aş putea să achit nişte împrumuturi pe care le-am făcut în timpul din urmă pentru nişte îmbunătăţiri foarte costisitoare, dar absolut necesare.

Într-o dimineaţă, sunt vreo cincisprezece sau douăzeci de

zile de atunci, pe când îmi băteam capul pentru a găsi mijlocul care să mă scape de datorii, poştaşul ne aduse o scrisoare timbrată de la Paris.

Scrisoarea aceasta era de la o soră a nevestei mele, care locuieşte de obicei la Paris, în strada Mathurinilor. E văduva unui intendent.

Doamna Hulot — aşa se numeşte dânsa — anunţa soţiei mele că va veni să petreacă câtva timp la noi, împreună cu doi tineri ce-i erau încredinţaţi.

Aceşti doi tineri, spunea dânsa, erau aproape de a se căsători; mai erau numai câteva formalităţi plictisitoare de îndeplinit.

Nu dădui nici o importanţă scrisorii cumnatei mele, pe care nici n-o cunoşteam de altfel. A doua zi, cumnata mea sosea într-adevăr, întovărăşită de cei doi tineri despre care ne scrisese.

Era un bărbat foarte tânăr şi foarte frumos, cu părul şi mustaţa negre, şi o tânără fală blondă, zveltă, drăguţă.

Tinerii păreau că se iubesc foarte mult şi doamna Hulot ne recomandă să ne purtăm cu cea mai mare atenţie faţă de ei.

Cum în sezonul acesta stăpânul fermei noastre lipseşte, i-am găzduit la curte, o căsuţă destul de comodă.

Doamna Hulot şi domnişoara se culcă în catul de jos, în două odăi vecine. Léon — e numele tânărului— ocupă o cameră lângă sala de mâncare.

Tânărul face în fiecare dimineaţă câte o plimbare în direcţia mării, care e foarte apropiată de noi.

Fetiţa se numeşte domnişoara Victoria şi nu părăseşte niciodată casa până nu se înnoptează bine.

După ce se întunecă, fac amândoi câte o plimbare mai lungă şi de obicei se întorc acasă între zece şi unsprezece.

Se întrunesc toţi trei în salon şi domnişoara Victoria cântă.

Pe la miezul nopţii, domnul Léon îşi îmbrăţişează iubita şi o sărută pe frunte, dă bună seara doamnei Hulot şi se duce la culcare.

Vă închipuiţi şi dumneavoastră că existenţa aceasta misterioasă m-a intrigat.

Doamna Hulot nu făcea nici o confidenţă soţiei mele şi niciodată nu pronunţa un nume propriu, iar dacă întâmplarea nu s-ar fi amestecat, niciodată n-aş fi ştiut de unde veneau, nici cine erau domnul Léon şi domnişoara Victoria.

Observasem că în fiecare dimineaţă factorul aducea un plic

mare, care conţinea alte două plicuri mai mici, scrise de aceeaşi mână.

Prima scrisoare era pentru doamna Hulot; celelalte două: una pentru domnul Léon şi cealaltă pentru domnişoara Victoria.

În fiecare zi, de asemenea, doamna Hulot mă trimetea să duc o scrisoare tot aşa de voluminoasă la poştă.

Scrisoarea aceasta este adresată unei oarecare doamne C... M..., post-restant, Paris.

Într-o zi, pe când mă duceam cu scrisoarea la poştă, am deschis-o.

Am rămas foarte uimit când am citit cuvintele acestea:

„Doamnă marchiză,

Copiii dumneavoastră sunt foarte bine. Domnul Léon şi domnişoara vă scriu ei înşişi.”

În adevăr, în plic mai erau şi alte două scrisori mai mici pe care aş fi voit din toată inima să le citesc, dar erau pecetluite cu ceară şi, cu cel mai mare regret, a trebuit să renunţ.

La urma urmei, îmi zisei eu, va trebui să descopăr firul acestei intrigi şi vom vedea atunci care este această doamnă marchiză.

Duminică, mi-am putut pune în executare micul plan pe care-l făurisem.

Doamna Hulot, domnul Léon şi domnişoara Victoria au găsit de cuviinţă să se ducă la biserică. Nevasta mea şi cu mine îi însoţeam. Dar duminica, slujba e cam lungă, aşa că, pe la mijlocul ei, am putut să mă reîntorc la fermă fără să atrag atenţia cuiva.

Am pătruns în casă cu uşurinţă, pentru că mai aveam o cheie în buzunar. Aşa se obişnuieşte totdeauna în Normandia, ca măsură de prudenţă.

Se pare că domnul Léon e un om lesne crezător.

Ţinea scrisorile într-un sertar descuiat.

Am luat una dintre aceste scrisori, şi ochii îmi alergară îndată spre semnătură.

Puteţi judeca cât de mare mi-a fost mirarea când am citit numele acesta: Marchiza de Morfontaine.

Atunci m-am gândit îndată că se putea întâmpla să fii şi dumneata amestecat în toată acea mică afacere şi am început să citesc scrisorile de-a rândul.

Din scrisori rezultă pentru mine, clar ca lumina zilei, că domnişoara Victoria este fiica doamnei marchize; că aceasta

din urmă voieşte ca fiica ei să se căsătorească cu domnul Léon de Pierrefeu; că domnul marchiz, din contra, voieşte să-şi căsătorească fata cu domnul Paul de la Morlière, fiul dumitale şi vărul ei; că marchizul şi dumneata răscoliţi cerul şi pământul pentru a afla unde se ascunde domnişoara.

Acum puteţi vedea dacă sunt sau nu bine informat.

Gândindu-mă la toate acestea, domnule viconte, am cugetat, de asemenea, şi la micile mele datorii şi mi-am zis că informaţiile pe care vi le dădeam valorau un mizerabil cec de douăzeci de mii.

Pun scrisoarea aceasta la poştă astăzi şi socot că mâine mă voi duce la Beuzeville, unde e un birou telegrafic.

Dacă vei crede că trebuie să vii încoace, te sfătuiesc să închiriezi o casă situată la o distanţă de două leghe, numită Charmerie.

Telegrafiază-mi la Beuzeville, pentru ca să ştiu dacă vii sau nu.

Sunt, domnule viconte, cu cel mai profund respect, servitorul dumitale devotat

Ambroise.”

Complicele vicontelui ştia bine că domnul de la Morlière nu va încredinţa nimănui „grija” de a tulbura fericirea celor doi amorezi şi că va veni el însuşi.

În adevăr, domnul de la Morlière sosi şi se instală la *Charmerie*, după cum ştim.

Peste două ore, Ambroise era informat de sosirea lui şi îi scria prin poştă următoarele rânduri:

„Domnule viconte,

Cel mai scurt drum de la un punct la altul este, după cum ştiţi şi dumneavoastră, linia dreaptă.

Este un asemenea drum care conduce direct de la Charmerie la Casa albă; aşa se numeşte casa fermei mele.

În cazul de faţă însă, după modesta mea părere, va fi mai prudent să urmaţi o linie curbă.

Plecând de la Charmerie veţi merge spre mare, de-a lungul aleii celei largi; la capătul acestei alei veţi lua drumul îngust care se îndreaptă spre vest.

După ce veţi merge cam vreo două leghe în direcţia aceasta, veţi ajunge la o răspântie. O cărare albă se vede printre mărăcinişuri; pe acolo să apucaţi şi puţin după aceea

veţi zări printre arbori o casă albă. Acolo e.

Un stejar gigant se înalţă în apropiere; la picioarele acelui stejar îmi permit a-ţi da întâlnire. Vei veni sau mâine seară sau în oricare din zilele următoare între nouă şi unsprezece. Vei şuiera ca oamenii din Bocage şi eu îţi voi răspunde, ca Grain-de-Sel.

Mi s-a spus că eşti întovărăşit de o doamnă frumoasă, îmi închipui că vei fi alături de ceva bun...

Servitorul dumitale Ambroise.”

Abia a doua zi după primirea acestei scrisori, domnul de la Morlière se duse la întâlnirea pe care i-o dăduse Ambroise.

Părăsind Parisul, vicontele telegrafiase marchizului de Morfontaine:

„Îmi trebuie de urgenţă doi cai de călărie. Expediază-mi-i urgent pe linia Havre, staţia Beuzeville”.

Şi cum caii nu sosiră decât a doua zi, domnul de la Morlière nu putuse să facă pe jos o distanţă de mai bine de opt kilometri.

Erau deci orele unsprezece, când se întâlnise cu Ambroise la locul indicat.

— Să ne înţelegem, zise vicontele cu voce înceată, pe când se îndreptau spre casă, ale cărei ziduri albe începeau să răsară printre arbori.

Ambroise se opri şi, cum luna îl lumina în plin, domnul de la Morlière putu să-i vadă bine faţa.

— Ehei! teribil ai îmbătrânit, scumpul meu, îi zise dânsul.

— Drace! sunt douăzeci de ani, domnule viconte, de când...

— Tăcere!... Ce repede trece timpul!....

Într-adevăr, domnul Ambroise era acelaşi care cauzase moartea contelui de Main-Hardye şi mai târziu o răpise pe Daniela din castelul Bellombre şi o vânduse unei trupe de saltimbanci. Ambroise, spuneam, avea părul alb, faţa zbârcită şi capul îi tremura.

— Ştii tu, sărmanul meu Ambroise, continuă vicontele cu oarecare duioşie, că e multă vreme de când nu ne-am văzut!

— Drace!... mi se pare şi mie.

— Şi că nu m-aş fi aşteptat să te regăsesc aici...

— Ah! făcu Ambroise, stabilirea mea în Normandia e o poveste întreagă, după cum am avut onoarea să vă povestesc

în scrisoare…
— Şi… eşti fericit?
— Destul de fericit… Cu toate acestea…
— Ah! da… zise vicontele, ştiu ce voieşti să-mi spui.
— Domnul viconte ghiceşte aşa de bine lucrurile.
— Vrei să-mi vorbeşti de cei douăzeci de mii de franci, pe care…
— Ah! exclamă Ambroise, de vreme ce domnul viconte a venit, am toată siguranţa…
— E adevărat, îi vei avea. Acum ce-ţi mai lipseşte să fii fericit?
Ambroise păru că stă pe gânduri un moment.
— Domnule viconte, zise el în cele din urmă, se spune că cine-şi plăteşte datoriile se îmbogăţeşte. Dar asta nu e şi părerea mea. Cu cei douăzeci de mii de franci îmi voi plăti datoriile, dar… nimic mai mult.
—Hm! mormăi vicontele. Nu cumva ai de gând să mă faci să dublez suma?
— Drace!… domnişoara Victoria va avea într-o zi o sută de mii de livre venit anual.
— Ei şi?
— Şi m-aş prinde că dacă l-aş înştiinţa pe domnul Léon de Pierrefeu de primejdia care-l ameninţă, s-ar angaja să-mi numere întregul său venit pe un an…
Vicontele începu să râdă.
— Eşti prea ambiţios, dragul meu, zise el, şi nu sunt eu acela care să cadă în cursă. O sută de mii de livre!… La naiba! … mi se pare că altădată erai mult mai puţin pretenţios.
— Ah! răspunse Ambroise, domnul viconte ştie că pofta vine mâncând. Şi apoi, când are cineva avantajul de a poseda un mic secret…
Vicontele tresări.
— Dar, reluă Ambroise, vom mai vorbi despre toate acestea, domnule viconte, mai târziu, după ce vei fi văzut cu proprii dumitale ochi… Nu sunt deloc grăbit.
În momentul acesta ajunseră lângă grădină.
— Să trecem pe aici, zise Ambroise, arătând o spărtură în gard, şi să mergi cu băgare de seamă. Uneori sunt pe alei foi uscate, care trosnesc sub picioare.
Un lătrat de câine se auzi.
— St!… Cezar, murmură fermierul.
Câinele tăcu.

Cei doi oameni înaintară spre casă.

Un ulm înalt era în faţa ferestrelor salonului şi una dintre ele era deschisă.

Se vedea lumină înăuntru. O scară era rezemată de ulm.

— Uite, zise Ambroise, urcă-te şi aşează-te pe ramura aceasta; vei vedea şi vei auzi totul. Eu voi sta la pândă.

Domnul de la Morlière n-aşteptă să i se spună de două ori, se urcă în ulm şi-şi fixă privirea arzătoare asupra salonului.

Victoria de Morfontaine şi Léon de Pierrefeu stăteau unul lângă altul.

Victoria ţinea o scrisoare în mână şi citea...

Capitolul XIV

În aceeaşi dimineaţă, domnişoara Victoria primise de la marchiza de Morfontaine, mama sa, o scrisoare cu următorul conţinut:

„Mult iubita mea,

Până acum n-am voit să-ţi dau nici un amănunt asupra celor petrecute la palat, din seara dureroasei noastre despărţiri.

M-am mărginit să-ţi spun că tatăl tău plecase spre Hujon. Ieri seară s-a reîntors şi acuma, draga mea, îţi voi povesti totul.

Când zgomotul trăsurii care îmi răpea copiii se stinse în depărtare, m-am urcat în camera mea.

Aveam nevoie să fiu singură, pentru a plânge şi a mă ruga în voie.

Ah! scumpa mea copilă, dacă Dumnezeu dă ascultare, unei mame care se roagă pentru fericirea copilei sale, desigur că vei fi fericită într-o zi... M-am rugat aşa de mult...

Toată noaptea mi-am petrecut-o în rugăciuni; când primele raze ale zilei se ivesc, stau încă îngenuncheată.

Atunci abia m-am culcat, şi am ordonat cameristei mele să nu mă trezească până la amiază.

Mă temeam de vizita tatălui tău; aşteptam cu groază momentul în care va trebui să am o explicaţie cu dânsul.

Cu toate acestea ştii bine că domnul de Morfontaine nu intră niciodată la mine înainte de amiază. Dar în dimineaţa aceea aveam o presimţire...

Într-adevăr, pe la orele opt, când abia începusem să închid ochii, Florina intră şi mă sculă.

— Doamnă, îmi zise ea, domnul marchiz cere să vă vadă.

Nici nu răspunsesem, şi domnul de Morfontaine intrase în camera mea...

— Îţi cer iertare, doamnă, îmi zise el, dar e la mijloc o chestiune care nu suferă nici o întârziere.

Tremuram din tot corpul şi mă temeam că aflase totul... Dar mă înşelasem; dânsul nu ştia nimic. A luat un fotoliu, s-a aşezat lângă patul meu şi a făcut semn Florinei să ne lase singuri.

— Ştii, doamnă, îmi zise el, că decedatul dumitale tată a combinat în aşa fel contractul nostru de căsătorie încât nu mă pot atinge de zestre fără semnătura dumitale.

— Oh! domnule, i-am răspuns eu, ştii că nu ţi-o refuz niciodată...

— O ştiu doamnă, dar am luat obiceiul de a te consulta întotdeauna.

— Îţi sunt recunoscătoare.

— Peste o oră voi pleca, zise el; părăsesc Parisul pentru cincisprezece zile.

Respirai uşurată; avui chiar un moment speranţa că va pleca fără să întrebe de tine.

— Ah! îi zisei eu, pleci?...

— Mă duc la Tuillières, moşia noastră din Anjou.

— Dar mi se pare că până astăzi nu mi-ai pomenit nimic de călătoria aceasta?

— Nu, doamnă.

— Aşadar, te-ai hotărât deodată?

— Am primit astăzi dimineaţă o scrisoare de la Franquin, notarul nostru din Angers. În privinţa acestei scrisori aş voi să-ţi spun câteva cuvinte, doamnă.

— Te ascult, domnule.

— Franquin îmi scrie că moşia şi pădurea Bourg-Neuf, vecine cu domeniul nostru de la Tuillières, sunt de vânzare. Ştii că totdeauna am avut dorinţa de a cumpăra pământurile acelea.

— Dacă voinţa dumitale e aşa, răspunsei eu, nu mă voi opune.

— Pământul şi pădurea au o valoare de aproximativ cinci sute de mii de livre şi dacă voieşti...

— Îţi dau autorizaţia mea din toată inima.

Domnul de Morfontaine îmi întinse o hârtie timbrată şi mă invită să semnez; după aceea se sculă zicând:

— Adio, doamnă, mă duc să-mi iau rămas bun şi de la Victoria.

Dintr-o dată m-am îngălbenit, şi tatăl tău ar fi observat desigur paloarea din obrajii mei dacă n-ar fi fost mult prea ocupat cu combinaţiile sale băneşti.

Emoţia şi groaza mea fură atât de mari, încât n-avui nici curajul, nici puterea de a bâlbâi măcar un singur cuvânt, de a încerca să-l reţin.

Domnul de Morfontaine ieşi din camera mea şi auzii zgomotul paşilor săi îndreptându-se spre camera ta.

Atunci m-am căit amarnic că nu-l oprisem printr-o minciună oarecare; aş fi putut foarte lesne să-i spun:

„Victoria nu e acasă; s-a dus să facă o mică plimbare dar, desigur, că se va întoarce înainte de amiază.”

Dar era prea târziu.

Auzii o exclamaţie teribilă, un blestem, apoi nişte paşi precipitaţi.

Fără îndoială, tatăl tău găsise scrisoarea pe care i-o lăsaseşi.

Domnul de Morfontaine intră din nou în camera mea, ca un uragan, răsturnând în cale-i pe Florina care alergase la chemarea mea.

Era livid de mânie şi ţinea în mână scrisoarea ta, scumpa mea copilă.

Sunt momente, drăguţa mea, când Dumnezeu ne înzestrează cu un curaj şi o forţă aproape supranaturale.

M-am ridicat şi, cu un glas de uimire, am întrebat:

— Pentru Dumnezeu! domnule, ce s-a întâmplat?

— Victoria! strigă dânsul, Victoria a plecat!

— A plecat!

— Da!.. ţine, citeşte....

Şi pe când eu mă repezeam să iau scrisoarea, tatăl tău ghici adevărul.

— Dar, strigă dânsul, pe onoarea mea, sunt nebun!

— Nebun?

— Fără îndoială. Am venit să-ţi spun ceva ce dumneata ştiai mai bine decât mine.

Bătea din picior cu furie şi într-un avânt nebun apucă paharul cu apă de pe măsuţa mea de noapte şi-l izbi de perete.

Acest act de brutalitate la un om bine crescut avu asupra mea un efect cu totul contrar decât s-ar fi putut aştepta domnul marchiz.

Dintr-o dată m-am liniştit şi am devenit hotărâtă, în stare să ţin piept furtunii.

— Domnule marchiz, îi zisei eu, mi se pare că uiţi că te afli în camera mea?

— Fiica mea, unde este fiica mea? repetă dânsul nebun de furie.

— Fiica dumitale, domnule, a plecat.

— Cum?... cu cine?... Răspunde... dar răspunde o dată!

Îmi apucase braţul şi mi-l strângea cu violenţă; atunci am întins braţul care-mi rămăsese liber spre cordonul soneriei.

— Lasă-mă, domnule, îi zisei eu, sau chem servitorii în ajutor.

Ameninţarea aceasta îl linişti; înţelesese că mersese prea departe.

— Iartă-mă, bâlbâi dânsul. Dar... răspunde-mi, unde este fiica mea?

— Ce voieşti să-ţi răspund, domnule? Te porţi în plin secol al XIX-lea ca un barbar din veacul de mijloc. Îţi tratezi copila ca pe o sclavă, ca pe un lucru...

— Eu? întrebă dânsul indignat, eu?

— Fără îndoială... Victoria e înamorată de domnul Léon de Pierrefeu...

— Ah! zise el, ghicesc totul acum. Dânsul a răpit-o.

— Léon e un om de onoare şi o va lua în căsătorie.

— Nu, zise el, nu se va căsători cu dânsa, căci îl voi ucide!

Apoi, privindu-mă cu nişte ochi plini de furie:

— Şi dumneata îmi vei spune unde s-au ascuns, îmi vei spune, doamnă, sau dacă nu...

Eu stăteam nepăsătoare.

— Domnule, îi răspunsei, dacă ai fi mai liniştit, ai putea să mă înţelegi, şi atunci aş vorbi.

— Vorbeşte, exclamă dânsul. Vezi bine că te ascult.

Şi se lăsă să cadă zdrobit, pe fotoliul de lângă patul meu.

— Domnule, am continuat eu, fiica dumitale este unicul nostru copil; într-o zi dânsa va avea o sută de mii de livre venit anual şi în asemenea condiţii e ridicol să te gândeşti pentru dânsa la o căsătorie pentru bani.

— Dar eu nu mă gândesc deloc la o căsătorie pentru bani; eu voiesc ca Victoria să facă o căsătorie strălucită, e o

chestiune de convenienţă...

— Ei bine! dacă-i aşa, de ce n-o laşi să se căsătorească cu bărbatul pe care-l iubeşte? E un tânăr instruit, loial, de familie bună....

Tatăl tău mă întrerupse prin unul din acele gesturi violente, care-i sunt atât de obişnuite.

— Mi-am dat cuvântul de onoare, strigă dânsul, şi nu mai sunt liber.

— Cuvântul dumitale de onoare?

— Da, am declarat vărului meu, vicontele...

La rândul meu îl întrerupsei:

— Mie nu-mi pasă de cuvântul dumitale de onoare. Eu ştiu că un tată n-are dreptul de a hotărî el singur soarta copilei sale; ştiu că actul sfânt al căsătoriei nu e o tranzacţie comercială; mai ştiu încă şi altceva... că vicontele de la Morlière e nedemn de numele pe care-l poartă.

— Destul! doamnă... îl insulţi pe vărul meu!

— Eu nu insult pe nimeni, domnul meu; dar spun ceea ce cuget.

— Aşadar, dumneata ştii unde este fiica mea?

— A plecat împreună cu Léon. Eu însămi i-am ajutat, le-am dat chiar ideea acestei răpiri...

— Infamie! murmură dânsul.

— Oh! fii liniştit domnule, i-am răspuns eu; Léon e un om de onoare şi Victoria va fi ca o soră pentru dânsul.

— Doamnă, reluă tatăl tău după un moment teribil de tăcere, ce vârstă are Victoria?

— Douăzeci de ani şi unsprezece luni, domnule.

— Prin urmare, peste o lună va fi majoră şi va putea să se lipsească de consimţământul meu... Va putea să se căsătorească cu domnul de Pierrefeu.

— Până acum, domnule, fiica dumitale spera că va putea să obţină consimţământul dumitale.

— Niciodată.

— Atunci, va aştepta.

Domnul de Morfontaine izbutise în cele din urmă să se stăpânească. Era foarte palid, dar vorbea încet.

— Ai citit vreodată codul civil, doamnă? mă întrebă dânsul deodată.

— Nu, domnule, dar ce are a face codul civil?

— Există în codul civil un articol care dă tatălui puterea de a căuta cu jandarmeria şi a readuce cu forţa la domiciliu pe fiica

minoră care a fugit fără ştirea părinţilor ei.

— Ştiam asta.

— Şi bărbatul care comite un asemenea act este pedepsit cu închisoare, de la şase luni până la doi ani, după aprecierea judecătorilor. Aşadar, doamnă, îmi vei spune unde se află fiica mea, sau dacă nu...

— Ei bine! sfârşeşte, domnule... Să-ţi aud ameninţarea.

— Dacă nu, mă voi adresa procurorului imperial, care te va sili să vorbeşti.

Eu am ridicat din umeri, nepăsătoare.

— Nu cunosc nici o lege, i-am răspuns, care să poată sili pe o mamă să trădeze secretul fiicei sale, propriul său secret.

Domnul de Morfontaine rămase tăcut.

— Bine, zise el după o pauză, văd că nu e de făcut nimic cu dumneata; dar voi lua eu însumi măsuri ca s-o regăsesc pe Victoria, şi atunci...

Marchizul nu-şi isprăvi vorba, se sculă şi ieşi.

Mai târziu am aflat că a plecat la Anjou.

Într-adevăr peste câteva zile, am primit o scrisoare de la el care purta timbrul poştei de la Tuillières. În scrisoarea aceasta îmi recomanda cu căldură o tânără fată de la Anjou. Dar am putut afla că marchizul sosise şi el la Paris şi că se ascunsese într-un hotel oarecare sau în palatul scumpului său văr, vicontele.

Doamna de C. l-a zărit într-o trăsură.

Fără îndoială, convins că tu nu părăsiseşi Parisul, începuse cercetări prin oraş.

Poţi înţelege lesne cu câtă emoţie mă duc să iau scrisorile tale din strada Mathurinilor. La fiecare pas mi se pare că sunt urmărită şi tremur din tot corpul când mă gândesc cum s-ar putea să fiu descoperită.

Aseară, marchizul s-a reîntors acasă.

A intrat în camera mea ca şi cum nimic nu s-ar fi petrecut între noi.

— Am cumpărat domeniul Bourg-Neuf, îmi zise el, sărutându-mi mâna.

Era foarte liniştit şi vocea lui degaja o ironie muşcătoare.

— De la Victoria ai vreo ştire? mă întrebă dânsul, surâzând.

— Da, domnule.

— Nu s-a întors încă?

— Nu.

— Şi tot se gândeşte să se căsătorească cu scumpul ei

Léon?

— Desigur.

— De altfel nu mai are decât cincisprezece zile de aşteptat, şi zilele trec aşa de repede...

— E destul de mult, răspunsei eu; căci s-ar putea întâmpla ca până atunci, dumneata sau poliţia dumitale s-o regăsiţi...

— Oh! linişteşte-te, îmi zise el, până acum n-am aflat încă nimic; sunt tot aşa de puţin înaintat ca în primele zile...

— Ah!

— Şi cu toate acestea m-am reîntors la Paris incognito şi am pus în mişcare toată poliţia.

— Şi n-ai aflat nimic?

— Nimic.

Dar marchizul era foarte liniştit şi aproape surâzător; şi eu mă temeam că aflase totul.

Drăguţa ta scrisoare însă m-a liniştit.

Acum caut să pătrund cauzele pentru care domnul de Morfontaine se arată aşa de liniştit, dar în zadar îmi zbucium creierul.

Ne-a întins oare vreo cursă? Sau s-a resemnat şi mai rezistă numai pentru ca să-şi satisfacă amorul său propriu?

Oricum ar fi, draga mea, să fii prudentă; roagă-l pe Léon să stea mai mult în casă.

Ora fericirii tale se apropie; ia seama să nu comiţi vreo imprudenţă.

Adio. Îţi voi scrie mâine.

Mama ta, care te iubeşte.

Marchiza de Morfontaine.”

. . . .

Scrisoarea aceasta o citea Victoria de Morfontaine logodnicului ei Léon de Pierrefeu, pe când vicontele de la Morlière aşezat pe craca ulmului, vedea şi auzea totul.

După ce tânăra fată termină, vicontele, care nu pierduse nici un singur cuvânt din toată scrisoarea, se lăsă încetişor la pământ.

— Marchiza e o femeie deşteaptă, murmură el; dar vom vedea... vom vedea...

Capitolul XV

Vicontele de la Morlière se apropie de Ambroise.

Fermierul îl aştepta liniştit pe o bancă a grădinii fumând o ţigară.

— Ei bine? întrebă acesta.

— Să mergem! avem de vorbit, răspunse vicontele.

Ambroise se sculă fără să răspundă.

După ce ieşiră din grădină, vicontele, uitând distanţa care-l despărţea de fostul camerist al Dianei de Morfontaine, îi luă braţul cu familiaritate.

„Oh! oh! cugetă Ambroise, are mare nevoie de mine. Să fim cu luare aminte!…”

— S-ar putea să facem astfel, zise vicontele, încât să aflu şi eu în fiecare dimineaţă ce s-a mai petrecut pe aici?

— Desigur, domnule.

— Fără să trezim vreo bănuială?

— Nici cea mai mică.

— Şi cum vei proceda?

— Domnul viconte trebuie să aibă desigur pe lângă sine un servitor în care să se poată încrede…

Domnul de la Morlière tresări şi se gândi la servitorul frumoasei Saphire.

— Cred că da, zise el.

— Servitorul acesta va face puţină mişcare cu caii în fiecare dimineaţă…

— Şi?

— O parte din moşia mea vine aşezată înspre *Charmerie*; voi pune plugul acolo.

— Foarte bine!

— În fiecare dimineaţă, servitorul dumitale va trece pe acolo… Vrei să-ţi scriu?

— Nu, atâta timp cât nu se va fi întâmplat nimic nou, să nu-mi scrii.

— Drace! exclamă Ambroise, dar ce vrei să se întâmple? Tinerii aceştia, de când sunt aici, duc viaţa cea mai liniştită.

— Da… dar ar putea interveni unele evenimente neprevăzute…

— Ah, fără îndoială…

— Şi dacă ai putea să afli mereu ce scrie doamna marchiză.

Ambroise păru că stă pe gânduri…

— Am o idee, zise el în sfârşit.

— Să vedem…

— Oh! nu mai e nevoie s-o explic domnului viconte. O voi

pune singur în executare şi sunt sigur că voi reuşi.

— Vei citi scrisorile?...

— Vă voi trimite în fiecare zi un scurt rezumat.

— Foarte bine!

— Vei recomanda servitorului dumitale să bage bine de seamă cum voi fi îmbrăcat.

— Ah!

— Voi purta uneori o caschetă, alteori o pălărie de paie.

— Bine!

— Când voi avea ceva de comunicat, voi pune pălăria de paie; când mă va vedea cu cascheta, să-şi urmeze drumul fără să se oprească.

— Dar nu ţi-e teamă că vei trezi atenţia şi bârfele servitorilor tăi?

— Oh! dar eu n-am spus că se va apropia şi va vorbi cu mine.

— Atunci?...

— Atunci... în zilele când mă va vedea cu pălăria de paie îţi va comunica şi dumitale şi seara vom manevra astfel ca să ne putem întâlni.

— Şi crezi că vei putea să afli conţinutul scrisorilor?

— Da, ţi-am spus că am o idee în privinţa aceasta.

Vorbind astfel, domnul de la Morlière şi tovarăşul său ajunseră în locul unde era legat calul, adică sub umbrarul giganticului stejar.

Vicontele se pregătea să plece, dar Ambroise îl opri şi-i zise:

— S-avem iertare, domnule viconte, dar mi se pare că mai avem de vorbit ceva...

— Ţi se pare?

— Desigur.

— Ei bine, zise vicontele încălecând, mergi pe lângă cai. Te ascult. Ce vrei să-mi spui?

— Aş vrea să ştiu, domnule viconte, care va fi partea mea în această mică afacere.

— Ce afacere?

— Căsătoria domnului Paul de la Morlière, fiul dumitale, cu domnişoara Victoria de Morfontaine.

— Dacă nu mă înşel, mi se pare că mi-ai cerut douăzeci de mii de franci?

— La început.

— Şi pe urmă ai crezut că e bine să dublezi suma?

— Hm, murmură Ambroise, aceasta a fost ideea

dumneavoastră, domnule viconte. Ideea mea…
— Ideea ta?… întrebă vicontele, care constată cu părere de rău că Ambroise devenise puţin cam prea îndrăzneţ.
Acesta reluă cu gravitate:
— Cei douăzeci de mii de franci sunt un fel de primă, după umila mea părere.
— Drace!
— Domnul viconte mi-i va trimite sau mi-i va aduce mâine, sau îmi va scrie trei cuvinte pentru bancherul său. Tot una e, semnătura domnului viconte are trecere pe piaţă.
— Fie, zise vicontele.
— Dacă această căsătorie nu se va face, nu voi mai cere absolut nimic…
— Oh! murmură vicontele, dar trebuie cu orice preţ să se facă!…
— În cazul acesta…
Ambroise se opri.
— Ei bine! în cazul acesta?… repetă vicontele, care începuse să-şi piardă răbdarea.
— Nu vă spuneam, domnule viconte, mai înainte de a vă urca în arborele acela, că domnişoara Victoria posedă o avere de una sută mii franci venit anual?
— Aproape.
— Şi dacă domnul de Pierrefeu, dacă ar veni cineva să-i garanteze mâna domnişoarei Victoria, ar ceda, fără să discute, venitul său pe un an întreg?
— Ceea ce înseamnă că tu vrei…
— Iertaţi-mă, domnule viconte, lăsaţi-mă să continui…
— Să vedem…
— În orice afacere e o parte bună şi una rea. Partea cea bună a domnului de Pierrefeu este dragostea domnişoarei Victoria.
— Drace?
— Partea cea rea este prezenţa domnului viconte în ţinut.
Vicontele surâse.
— E evident, urmă Ambroise, că dumneata n-ai venit de la Paris fără să ai un plan bine stabilit.
— E probabil.
— Dar iarăşi e sigur că planurile acestea nu pot fi executate într-o singură zi.
— Nu, trebuie într-adevăr oarecare timp…
— Aşadar, urmă fermierul, pentru moment, nu e nici un

pericol pentru domnul Pierrefeu.

— A!… domnişorul poate să doarmă liniştit, cel puţin noaptea aceasta.

— E mai mult decât trebuie… dacă nu mă voi putea înţelege cu domnul viconte…

— Ce-ai spus? întrebă vicontele uimit.

— Spuneam, domnule, reluă Ambroise cu cea mai mare linişte, spuneam că orice afacere îşi are o parte bună şi una rea şi că dragostea domnişoarei Victoria e un fel de contrabalansare a prezenţei dumitale în ţinut…

— Ei bine!

— Mi se pare că dacă l-aş anunţa pe domnul de Pierrefeu despre prezenţa dumitale… mi se pare, zic, că echilibrul ar fi rupt.

— Fie, zise vicontele, dar numai atâta nu e deloc îndestulător…

— Cum?

— Prin faptul că domnul de Pierrefeu va şti că eu i-am aflat locul de retragere, căsătoria nu devine deloc sigură…

— Hm! dacă n-aş avea eu un mijloc oarecare… aşa ar fi, cum spui dumneata…

Domnul de la Morlière tresări pe şa.

— Glumeşti? zise el cu nelinişte…

— Nicidecum, domnule.

— Atunci vei fi aşa de bun să-mi spui şi mie care ar fi acel faimos mijloc…

— Îţi voi spune îndată, răspunse Ambroise, mereu liniştit.

— Să vedem, zise vicontele din ce în ce mai îngrijorat…

— Suntem aici, la o distanţă de trei leghe de Fécamp.

— Aproape.

— Cu un cal bun înhămat la o trăsurică uşoară se poate ajunge până acolo într-o singură oră. Drumul e foarte bun.

— Dar….

— Aşteaptă puţin, domnule viconte… În port staţionează un mic vaporaş englez, care va ridica ancora mâine, în zorii zilei.

Vicontele tresări.

— Să presupunem acum că eu aş trece de partea domnului Léon de Pierrefeu.

— Ei bine?

— M-aş despărţi de dumneata, m-aş întoarce la fermă, aş aştepta-o pe nevastă-mea şi i-aş spune: „E vorba, draga mea soţie, despre liniştea, despre fericirea, poate despre viaţa

celor doi tineri şi a surorii tale, doamna Hulot”. Nevasta mea se va scula şi amândoi am alerga să-l deşteptăm pe domnul Léon.

— Şi după asta? întrebă vicontele, pe care tiradele nesfârşite ale complicelui său îl plictiseau peste măsură.

— „Repede! repede!.... domnule Léon, i-aş striga eu; îmbracă-te, domnişoară!... N-am timp acum să vă dau multe explicaţii; dar dacă nu vreţi să fiţi despărţiţi pentru totdeauna, plecaţi fără întârziere!” Şi i-aş urca în trăsura mea, i-aş conduce la Fécamp şi s-ar îmbarca amândoi pe vaporaşul englez. În aceeaşi zi, jurnalul maritim ar anunţa plecarea lor... Înţelegi dumneata, domnule viconte, că după un asemenea eveniment domnul Paul de la Morlière, fiul dumitale, nu va mai putea...

— Înţeleg, răspunse vicontele cu răceală, înţeleg că tu vrei să-ţi făgăduiesc o sută de mii de franci.

— Tocmai aşa, domnule viconte; şi cum suntem puţin cam grăbiţi, deoarece vaporaşul englez pleacă mâine dimineaţă...

— Ei bine?

— Am mare poftă să te însoţesc până la *Charmerie*.

— Pentru ce?

— Oh! fii liniştit, nu voi intra înăuntru.

— Atunci?

— Te voi aştepta la capătul aleii.

— Şi ce să facem acolo?

— Îmi vei aduce mai întâi un mandat de douăzeci de mii de franci şi pe lângă acesta, făgăduiala...

Domnul de la Morlière îl întrerupse cu un gest:

— Toate acestea nu sunt de nici un folos, zise el; numai dacă nu cumva n-ai avea încredere în semnătura mea cu creionul.

— Cu creionul sau cu cerneală, domnule viconte, semnătura dumitale este foarte bună.

Vicontele îşi opri calul, făcu semn lui Ambroise să-l ţină de căpăstru, îşi desfăcu haina şi scoase din buzunar un carnet pe care-l deschise.

Luna plină îşi aruncă razele sale aurii peste câmpie. Era lumină ca ziua.

Vicontele scrise cu creionul rândurile următoare:

„Bon pentru suma de douăzeci de mii de franci în contul meu la domnii C..., B... şi D..., bancheri în Paris, strada Helder.

Vicontele de la Morlière”

Apoi, rupând fila din carnet, o întinse lui Ambroise.

Ambroise era fumător; purta totdeauna chibrituri în buzunar. Aprinse unul şi examină cu cea mai mare atenţie mandatul pe care i-l înmânase domnul de la Morlière.

— Foarte bine, zise el; e în regulă. Acum să vedem şi restul.

În timpul acesta domnul de la Morlière scria pe o altă foaie a carnetului:

„A doua zi după celebrarea căsătoriei domnului Paul de la Morlière, fiul meu, cu domnişoara de Morfontaine, vara sa, voi plăti purtătorului prezentului bilet, suma de una sută mii de franci.”

Apoi semnă.

Ambroise aprinse un al doilea chibrit şi examină cu aceeaşi atenţie şi biletul acesta; după care le îndoi pe amândouă cu grijă şi le puse în buzunar.

— Acum, domnule viconte, zise el, mi se pare că am şi eu oarecare interes ca afacerea să reuşească.

— Cred şi eu, răspunse vicontele ironic.

— Şi poate că dacă mi-ai dezvălui şi mie vreunul din planurile acestea…

— Într-adevăr, zise vicontele, îmi amintesc că altă dată aveai idei bune…

— Cred că mai am încă şi acum.

— De aceea cred că voi avea nevoie de sfatul tău, dar nu astăzi…

— Şi pentru ce mai târziu şi nu chiar acum?

— Pentru că nu sunt încă sigur de planul meu; dar mâine vom vedea…

Domnul de la Morlière dădu pinteni calului şi plecă în galop.

Capitolul XVI

Pe când Rocambole şi domnul de Neubourg îşi petreceau timpul în Normandia, alte evenimente interesante se desfăşurau la Paris.

Trecuseră opt zile de la plecarea şefului „Cavalerilor nopţii”, care se depărtase lăsând instrucţiuni minuţioase prietenilor săi.

Domnul Paul de la Morlière îşi părăsise patul şi medicul îi îngăduise acum să facă câte o mică plimbare prin grădină. În ziua aceea era singur, aşteptând sosirea amicului său, domnul de Kerdrel.

Cineva veni şi-i aduse o scrisoare care conţinea următoarele rânduri:

„Dacă domnul Paul de la Morlière este pe deplin restabilit, dacă poate să vină mâine să dejuneze la Café Anglais, cum obişnuia altădată, va auzi vorbindu-se despre acea frumoasă necunoscută pe care a întâlnit-o într-un mic salonaş al Casei de aur.”

Se ştie că doamna vicontesă de la Morlière şi fiica sa plecaseră din Paris în ziua duelului lui Paul cu domnul de Neubourg; prin urmare, dânsele nu ştiau nimic despre acest duel.

Vicontele încredinţase pe fiul său îngrijirii domnului de Kerdrel.

În fiecare zi, domnul de Kerdrel venea să ţină de urât amicului său Paul; era acum foarte bine şi nu mai avea nevoie de nici o îngrijire medicală.

De obicei domnul de Kerdrel venea pe la orele zece sau unsprezece dimineaţa şi stătea până seara.

Când Paul primise scrisoarea aceea, era abia ora nouă şi era singur. La început tânărul rămase uimit, apoi, recitind misteriosul bileţel, fu cuprins de o emoţie violentă. O clipă îi fu teamă că i se va redeschide rana.

Abia după câteva momente reuşi să-şi stăpânească emoţia. Atunci chemă cameristul.

— Cine a adus scrisoarea aceasta? întrebă dânsul adânc emoţionat.

— Un servitor, domnule, răspunse cameristul.

— În livrea?

— Da. domnule.

— Ce culoare avea livreaua?

— Galben cu albastru.

— Nu cumva ştii tu cine e stăpânul lui?

— Nu, domnule.

Paul reciti misteriosul bileţel, întorcându-l pe toate feţele. Era o scriere mică, alungită, clară. Era oare mâna unei femei?

Un parfum discret se resfira din plicul acela, care era tot

atât de misterios ca şi scrisoarea. O coroană de conte, foarte mică şi foarte complicată, era imprimată într-un colţ.

După ce se mai linişti puţin, Paul vru să se îmbrace.

Era acum destul de refăcut pentru ca să-şi poate permite să iasă din casă; şi chiar dacă ar fi fost în continuare bolnav, n-ar fi stat la îndoială nici un singur moment.

Amorul acela bizar, care-l cuprinsese din seara când se întâlnise cu frumoasa necunoscută, crescuse mereu în intensitate, mai ales din ziua în care fusese rănit.

— E pentru *dânsa*! îşi spunea sărmanul tânăr.

În timpul celor cincisprezece zile sau optsprezece zile pe care le petrecuse în pat, pradă frigurilor şi delirului, mereu avusese înaintea ochilor imaginea luminoasă a frumoasei necunoscute.

În timpul acesta, Saphire îşi petrecea în fiecare seară câteva ore la căpătâiul său şi era o adevărată minune cum de nu pronunţase niciodată numele Danielei, numele acela scump care-i stătea pe buze.

Paul era nebun de bucurie. Domnul de Kerdrel veni ca de obicei pe la orele zece şi rămase foarte uimit când îl găsi în picioare şi îmbrăcat.

— Amicul meu! dragul meu amic murmură Paul, aruncându-se în braţele sale, citeşte!...

Şi îi întinse bileţelul pe care-l primise.

— Ah! drace! exclamă baronul.

— Sunt nebun de bucurie şi mi-e teamă că voi leşina, amicul meu.

— Ei!... nu moare nimeni de prea multă bucurie.

— Fără nici o îndoială dânsa este.

— Care dânsa?

— Daniela... Inima îmi spune că nu mă înşel.

— Eşti nebun, dragul meu.

— Ah! frumoasa mea necunoscută va fi aflat, desigur, că m-am bătut în duel pentru ea şi atunci, înţelegi...

— Da, zise domnul de Kerdrel surâzând, atunci trebuie să se fi îndrăgostit şi dânsa de tine...

— Fără îndoială.

— Şi zici că te duci la Café Anglais?

— Ah! cum poţi să mai pui o asemenea întrebare?

— Ai dreptate...

— Şi cred că mă vei întovărăşi şi tu... continuă Paul, care măsura de la un capăt la altul odaia foarte agitat.

— Nu, zise domnul de Kerdrel.

— Pentru ce?

— Eu, dragul meu, am treizeci şi cinci de ani şi, prin urmare, ceva mai multă experienţă decât tine.

— Nu te înţeleg.

— Şi, cu toate acestea, e foarte lesne de înţeles: ceea ce displace mai mult unei femei e indiscreţia. Şi dacă voi merge cu tine la Café Anglais voi deveni, prin forţa lucrurilor, un soi de confident.

— Ai dreptate.

— Du-te deci singur; eu te voi aştepta aici.

Paul reciti pentru a douăzecea oară bileţelul şi repetă iar fraza: „Dacă poţi ieşi un moment, mâine…”

— Nu e fixată nici o oră! exclamă el.

— E adevărat, dar de obicei se dejunează între zece şi unsprezece.

Paul privi pendula.

— E ora zece, zise el. Tocmai timpul potrivit pentru plecare.

Sună şi ordonă să fie gata cupeul.

— Dragul meu amic, îi zise domnul de Kerdrel, îmi voi permite să-ţi dau un sfat.

— Să vedem…

— După părerea mea, frumoasa ta necunoscută nu va veni în persoană la întâlnire.

— Cine ştie?

— Va veni, probabil, vreun mesager…

— Fie. Şi pe urmă?

— Ţi se va fixa, poate, o întâlnire.

— Aşa cred şi eu.

— Înainte de a te duce, să cauţi să te întâlneşti cu mine. Cine ştie? Poate să-ţi fie de oarecare folos un sfat, o mică explicaţie…

Paul încruntă din sprâncene.

— Cu ce aer misterios îmi spui toate acestea!… exclamă el.

— Sunt prudent.

— Nu cumva crezi că mi se întinde vreo cursă?

— Nu, dar oricum e bine totdeauna să procedezi cu băgare de seamă…

Paul strânse mâna prietenului său şi coborî în curte, unde îl aştepta cupeul.

Domnul de Kerdrel îl privi depărtându-se.

— Iată cum ne orbeşte amorul! zise el, clătinând din cap cu oarecare tristeţe.

— Unde merge domnul? întrebă valetul închizând uşa cupeului în urma tânărului său stăpân.

— La bulevard, răspunse Paul.

Peste zece minute, fiul vicontelui de la Morlière ajungea la Café Anglais şi se instala la o masă în salonaşul în care avea obicei să dejuneze.

Era devreme încă şi foarte puţină lume.

Paul aruncă o privire în jurul lui, erau numai feţe cunoscute.

Duelul avusese oarecare ecou.

— A!... exclamă o voce, iată-te din nou în picioare, scumpul meu Paul!.

Tânărul întoarse capul şi recunoscu pe unul dintre prietenii săi. Era domnul Simon Varin, o celebritate a sportului.

— Bună ziua, Simon.

— Aşadar te-ai bătut în duel, dragul meu?

— Da.

— Am aflat lucru acesta abia aseară. Eu te credeam dus la ţară. Te-ai bătut eu baronul de Neubourg, după câte am auzit?

— Da... cu baronul...

— Şi pentru ce?

— Oh! un fleac, o ceartă fără nici o însemnătate.

— Şi te-ai ales cu o lovitură zdravănă de sabie în umăr, nu-i aşa?

— Care în momentul de faţă e aproape pe deplin vindecată.

— Ai avut noroc, dragul meu...

— Ţi se pare?

— Drace!... desigur.

— Şi pentru care motiv?

— A!... Dar mi se pare că baronul e unul dintre cei mai buni duelişti ai Parisului, şi s-ar fi putut foarte bine întâmpla să fii ucis pe loc... Ai venit să dejunezi?

— Da.

— Eşti bun să te aşezi alături de mine?

— Mulţumesc, răspunse Paul, dar mă voi aşeza în colţul acela, la locul meu obişnuit.

Arătă cu mâna o masă într-un colţ al salonului şi adăugă:

— Voi citi mai întâi jurnalele şi pe urmă... ştii, sunt cam maniac. Nu te superi?

— A!... fă cum vrei, răspunse domnul Varin, aruncându-şi ochii pe ziarul pe care-l avea în mână.

Paul se aşeză la masa sa, comandă dejunul şi schimbă câteva saluturi cu diferite cunoştinţe.

Toţi câţi intrau îi erau cunoscuţi; unii îi erau prieteni intimi, cu alţii făcuse partide de vânătoare, iar pe câţiva îi cunoscuse numai din vedere.

„Până acum, cugetă el, nu văd deloc umbra necunoscutei mele şi încep a crede că Kerdrel are dreptate. E cu neputinţă ca ea însăşi să vină aici; îmi va trimite desigur vreun mesager”.

Pe când îşi spunea aceasta în gând, un tânăr foarte elegant intră în salon. Îl cunoştea din vedere: se întâlnise cu el la curse, la operă şi-n diferite familii, dar nu ştia cum îl cheamă.

Tânărul nu dejuna niciodată în salonul lui Paul, aşa că se putea explica cum de nu-i cunoştea domnul de la Morlière numele. Totuşi avea obiceiul să se salute.

Necunoscutul se aşeză la o masă vecină cu aceea la care dejuna domnul de la Morlière.

Paul încerca să-şi amăgească neliniştea citind ziarele şi sugând un os de potârniche; dar ochii îi erau mereu îndreptaţi spre uşă.

Noul sosit, după ce luase loc la masă, se aplecă spre dânsul ca şi cum ar fi vrut să-i ceară ziarul.

— Domnule de la Morlière, îi zise el încetişor.

Paul tresări.

— Te rog să mă ierţi, domnule, continuă tânărul, te rog să-mi ierţi indiscreţia.

— Dar nu e nici o indiscreţie, domnule, răspunse Paul cu cea mai mare curtenie. Doriţi ziarul acesta?

— Nu, domnule, nu doresc ziarul…

Emoţia lui Paul crescu.

— Mi s-a spus domnule, că v-aţi bătut în duel…

— Da, domnul meu.

— Şi poate că mai suferi încă şi acum?

— Oh! nicidecum, răspunse Paul, care îşi închipui că tânărul voia să-şi exprime regretele sale.

— Cu atât mai bine dacă-i aşa.

Paul îl privi mirat.

— Am intenţia, domnul meu, de a-ţi propune o mică călătorie cu trăsura…

— Mie?

— Dumitale, însă zguduiturile trăsurii nu sunt tocmai bune în situaţia în care te afli. Un salt mai violent poate provoca

redeschiderea rănii.

— Dar, domnule, zise Paul de la Morlière, abia astăzi ne vorbim pentru prima oară şi cu toate acestea, dumneata mi-ai spus pe nume…

— Şi dumneata nu ştii numele meu?

— Nu-l ştiu, domnule.

Tânărul surâse.

— Mă numesc vicontele Arthur de Chenevières.

Paul tresări, căci i se păru că mai auzise o dată numele acesta, în seara când o zărise pentru întâia oară pe Daniela.

Din clipa aceea, Paul de la Morlière bănui că vicontele de la Chenevières era persoana care îi dăduse întâlnire şi se hotărî să se arate foarte rece.

— Aşadar, domnule viconte, vrei să-mi propui o călătorie?

— Da, domnule.

— Dar… încotro?

— Mister.

— În ce scop atunci?

— Iarăşi mister.

— Drace! murmură Paul, în unele împrejurări, misterele…

— Nu sunt deloc încurajatoare, vrei să spui?

— Negreşit.

— Ei bine, poate că un singur cuvânt va fi de ajuns ca să te hotărăşti.

— Aştept cuvântul acela…

— E un nume propriu.

Paul simţi că tot sângele îi năvăleşte spre inimă.

— Daniela! rosti domnul de Chenevières, într-o şoaptă.

— Daniela! repetă Paul pierdut.

— Da, domnule.

— Cum! dumneata eşti acela care…

— Eu sunt acela care ţi-am dat întâlnire aici.

— Dacă-i aşa, domnule, sunt la ordinele dumitale.

Vicontele surâse.

— Ştiam eu bine că un nume te va hotărî.

— Ah! vrei să-mi vorbeşti despre dânsa, nu-i aşa, domnule viconte? reluă Paul cu vioiciune.

— Da…

— Oh! vorbeşte… vorbeşte…

— Nu aici, ci în trăsură…

— Aşadar vrei să plecăm îndată?

— Negreşit.

Paul îşi aduse aminte de recomandarea domnului de Kerdrel: „Înainte de a te duce la întâlnire, ar fi bine să te întâlneşti cu mine”. Şi un moment stătu pe gânduri.

Domnul de Chenevières îi ghici îndoiala.

— Domnule, îi zise el, dacă vrei s-o vezi pe Daniela…

— S-o văd? repetă Paul cu entuziasm. Aşadar o voi vedea?…

— Fără îndoială. Dar pentru asta trebuie să plecăm îndată, fără nici o întârziere.

— Fără să trec mai întâi pe acasă?…

— Fără nici un moment de întârziere am zis, domnule de la Morlière… De-altminteri, tatăl dumitale nu e la Paris, mama şi sora dumitale sunt de asemenea absente. De ce să te mai duci acasă?

— Voi vedea-o! voi vedea-o! murmură Paul, încântat.

Şi luând un creion, scrise domnului de Kerdrel următoarele două rânduri:

„Voi vedea-o, amicul meu. Trebuie să plec îndată. Nu mă mai aştepta astă seară.”

Apoi întorcându-se către domnul de Chenevières:

— Sunt la ordinele dumitale, domnule. Să plecăm!

Domnul de Chenevières surâse cu un aer protector.

Era surâsul unui om în vârstă, pentru un adolescent plin de iluzii şi de entuziasm.

— Un moment… zise el.

Paul îl privi nedumerit.

— Dumneata ai douăzeci şi trei de ani, domnule de la Morlière; eu, unul, sunt mai în vârstă şi nu mai am ardoarea care te însufleţeşte pe dumneata. Eşti îndrăgostit de Daniela şi-ţi înţeleg tot focul, toată graba; dar eu am datoria de a-ţi spune că trebuie să fii cu multă băgare de seamă.

— Ce vrei să spui, domnule viconte?

— Că aş dori, dacă se poate, să nu ies de aici împreună cu dumneata.

— E foarte simplu. Şi unde ne vom întâlni?

— Voi veni eu în urma dumitale.

— Fie!

— Mă vei saluta cu răceală, ca şi cum n-am fi schimbat decât nişte vorbe banale.

— Foarte bine.

— Şi vei merge spre bulevard, în direcţia Saint-Martin. Peste zece minute ne vom întâlni în colţul bulevardului Sevastopol.

— Foarte bine, repetă Paul.

După aceea domnul de la Morlière se sculă şi se îndreptă spre uşă, după ce schimbase mai întâi un salut ceremonios cu domnul de Chenevières.

— Aşadar eşti prieten cu vicontele, îl întrebă domnul Simon Varin, când Paul veni să-i întindă mâna.

— Puţin, ne-am întâlnit la cursele din primăvară. Strânse mâna prietenului său şi ieşi.

Ajuns pe bulevard, Paul îşi aduse aminte din nou de vorbele domnului de Kerdrel.

— Dacă aş fi mai aproape de casă, îşi zise el, m-aş duce… Dar aşa, e prea târziu… vicontele mă va căuta… şi apoi…

Numele de Chenevières era o garanţie pentru Paul.

Îşi concedie trăsura şi se îndreptă pe jos de-a lungul bulevardului; se gândea la acea adorabilă creatură blondă cu numele Daniela.

Abia ajunsese în colţul bulevardului Sevastopol şi cineva îl strigă pe nume.

Un cupeu se oprise la marginea trotuarului şi în cadrul uşii apăruse capul vicontelui.

Paul se apropie, după ce mai întâi aruncase o privire de cunoscător asupra trăsurii şi a calului.

— Bizar echipaj, murmură el, neputând să-şi oprească un surâs ironic; vicontele mi s-ar părea mai curând un biet provincial, decât un parizian desăvârşit cum se arată.

Domnul de Chenevières deschise uşiţa şi Paul luă loc lângă dânsul.

Vizitiul, care nu purta nici o livrea, primise probabil unele ordine, căci dădu bice cailor fără să mai întrebe încotro trebuia să meargă.

— Domnule, zise vicontele după o pauză destul de mare, avem de făcut un drum cam lung.

— Ah! răspunse Paul, cu atât mai rău.

— Nu ţi-e teamă că vei obosi prea mult în timpul drumului?

— A… nu de asta e vorba; dar sunt nerăbdător… aş vrea s-o văd mai curând.

Vicontele surâse.

— Te înţeleg bine, zise el: tocmai de aceea te şi anunţam că drumul este cam lung.

— Vai!

— Nu vom ajunge decât seara, foarte târziu.

— Da?

— Din nenorocire

— Dar, domnule viconte, întrebă Paul, cred că acum îmi vei spune...

— Unde te conduc?

— Aş fi foarte curios s-o ştiu.

Din nenorocire, domnule, reluă vicontele cu oarecare gravitate, femeia, ale cărei dorinţe le îndeplinesc, este foarte capricioasă.

— Daniela?

— Da... e plină de mistere. Nu numai că nu pot să-ţi spun încotro mergem, dar...

— Hm! zise Paul râzând, nu cumva îmi vei lega şi ochii, cum se întâmplă prin romane?

— Nu tocmai. Dar vom alerga la un expedient care are acelaşi scop, dar e mai puţin supărător.

Paul îl învălui pe domnul de Chenevières într-o privire plină de curiozitate.

Acesta întinse mâna şi apăsă un resort; ferestrele cupeului se întunecară. Nu se mai vedea nimic afară.

— Pe onorarea mea, zise Paul râzând, procedeul este original. E invenţia dumitale, domnule?

— Nu, răspunse vicontele. Procedeul acesta a fost inventat acum patru sau cinci ani pentru un tânăr nebunatic, pe care poate l-ai cunoscut şi dumneata. E vorba despre Roland de Clayet.

— Acela care a crezut că o iubeşte pe contesa Artoff?

— Chiar dânsul.

— Şi care, adăugă Paul, era primit în fiecare seară într-un mic pavilion de la Passy de către o tânără femeie care semăna foarte mult cu contesa?

— Da... da... cupeul care l-a condus pentru întâia oară la acea întâlnire misterioasă avea ferestrele întunecate ca şi acestea.

Vicontele scoase un pachet de ţigări din buzunar şi-l întinse tovarăşului său de călătorie.

— Iată un mijloc de a ucide timpul, zise. el. Sunt şi câteva cărţi aici, dacă ai poftă de citit...

— Mai bine să vorbim.

— Ah!... mi se pare că ghicesc...

Domnul de Chenevières surâse din nou pe când Paul se

înroşi ca un copil.

— Aş pune rămăşag că vrei să mă întrebi în legătură cu Daniela…

— Drace!

— Şi cum mai demult am fost şi eu în situaţia dumitale şi-ţi înţeleg foarte bine curiozitatea şi nerăbdarea, voi încerca să-ţi fac pe plac: aceasta, bineînţeles, în limitele pe care mi le impun absoluta discreţie ce mi s-a ordonat.

— Ah! îţi mulţumesc de o mie de ori dinainte! exclamă Paul încântat.

— Mai întâi, domnule, îmi vei permite să-ţi spun că am o datorie de recunoştinţă către Daniela; am pentru dânsa un devotament adânc şi în baza acestei legături am devenit astăzi conducătorul dumitale.

Paul se înclină.

— Acum… cam ce ai vrea să-ţi spun? Daniela este o femeie a cărei existenţă e un mister de nepătruns. Are douăzeci de ani, e frumoasă, virtuoasă…

— E… măritată? întrebă Paul cu timiditate.

— Nu pot să-ţi răspund la întrebarea aceasta: dar e destul să ştii că acela care îndrăzneşte s-o iubească, şi acela eşti dumneata, se expune unor pericole mari.

— Oh! zise tânărul cu entuziasm, aş primi şi moartea pentru dânsa cu cea mai mare bucurie.

Figura lui de Chenevières deveni gravă, ceea ce putea să dovedească până la un oarecare punct domnului Paul de la Morlière că într-adevăr acela care o iubea pe Daniela se expunea unor primejdii.

După un moment de tăcere, domnul de Chenevières reluă:

— Aş vrea să-ţi spun dacă Daniela e doamnă sau domnişoară; dar nu se poate… Este încă un punct în povestea vieţii sale pe care ţi-l voi releva…

Paul îl învălui pe domnul de Chenevières într-o privire lacomă.

— Daniela s-a născut în urma morţii tatălui său. Mama sa a fost asasinată.

— O! exclamă Paul de la Morlière.

— Povestea Danielei, adăugă domnul de Chenevières, ne aminteşte legenda ducelui Arthur de Bretania. Unchii săi i-au răpit şi numele şi averea.

— Dar e înspăimântător ceea ce îmi spui dumneata! murmură Paul indignat,

— E purul adevăr.

— Şi unchii ei?

— Unchii ei, urmă vicontele, după ce au asasinat-o pe mamă, au furat averea copilei… unchii ei trăiesc în pace, nesupăraţi de nimeni, bucurându-se de nişte bunuri furate mişeleşte; sunt consideraţi onorabili de toată lumea; poartă nişte nume strălucite…

— Ce infamie!

— Iată tot ceea ce pot să-ţi spun, domnul meu.

— Ah! exclamă Paul cu voce rugătoare, vei fi aşa de bun să-mi răspunzi la o ultimă întrebare?

— Să vedem…

— Cum se face că după ce a păstrat aşa de mult timp tăcerea, s-a hotărât în sfârşit…

— Să te vadă?

— Da.

— Îmi pui nişte întrebări, domnule…

— Dar pentru ce?

— Pentru că mi-e cu neputinţă să-ţi răspund.

Paul îşi muşcă buzele.

— În fine, zise el, voi putea s-o văd.

— Da.

— Când vom ajunge?

Vicontele îşi consultă ceasul.

— Suntem pe drum de două ore, zise el: peste opt ore vom ajunge.

În clipa aceea cupeul se opri.

— Ce se întâmplă? întrebă Paul.

— Se schimbă caii.

— Cum?

— Cred, urmă vicontele, că nu vei voi să facem un drum atât de lung cu acelaşi cal… Acum vor fi înhămaţi doi cai, în loc de unul.

Paul auzi un zgomot de clopoţel.

— Ascultă, zise vicontele, sunt cai de poştă. Auzi zurgălăii?

— Aşadar facem o adevărată călătorie?

— O călătorie de cincizeci sau şaizeci de leghe.

— Spre nord… sau spre sud?

Vicontele surâse din nou şi arătă cu mâna ferestrele cupeului.

— Dacă mi-ar fi îngăduit să-ţi spun încotro te conduc, zise el, ce rost ar mai fi avut ferestrele astea întunecate?

— Ai dreptate, domnule viconte, sunt un prost interesându-mă de toate aceste amănunte, de vreme ce ţinta călătoriei mele este dânsa.

— Aprinde o ţigară, reluă vicontele şi pentru a-ţi înşela nerăbdarea, să vorbim despre altceva.

Paul de Morlière urmă sfatul pe care i-l dădea domnul de Chenevières.

Erau tineri amândoi şi aparţineau aceleiaşi clase sociale. Visau, aveau cai de curse, frecventau teatrele şi localurile de petrecere.

Paul izbuti să uite timp de câteva ore că în curând avea să se găsească în faţa femeii de care era îndrăgostit cu atâta patimă.

Din timp în timp, cupeul se oprea pentru a schimba caii.

Puţin câte puţin, razele care pătrundeau în cupeu slăbeau, se întuneca; în curând se înnoptă.

— Îţi cer iertare, zise vicontele, că te-am făcut să întârzii aşa de mult cu cina. Sunt opt ore trecute, dar peste câteva momente vom ajunge la o staţie şi vom putea să coborâm.

Într-adevăr, după puţin timp trăsura se opri. Vicontele coborî cel dintâi, întinzând cu curtenie mâna lui Paul.

Acesta puse piciorul pe pământ şi, ca un prizonier mult timp lipsit de aer şi de lumină, aruncă o privire lacomă în jurul lui.

Paul îşi închipuise, auzind cuvântul „staţie” pe care-l pronunţase vicontele, că trebuia să se oprească la vreun han, cum sunt cele la drumul mare şi se pregătea să intre într-o sală joasă, unde avea să i se servească o masă proastă lângă colţul căminului.

Dar Paul se înşela. Cupeul, după ce trecuse pe sub o boltă, se opri într-o curte vastă, înconjurată de un grilaj de fier şi de un rând de plopi.

În faţa lui Paul de la Morlière se afla un palat drăguţ, în stil Ludovic al XIII-lea. Catul de jos era luminat ca pentru o serbare.

În fine, tânărul, uimit, putu să vadă că vizitiul nu mai era acelaşi şi că bidiviii, cu toate că aveau zurgălăi, erau prea frumoşi pentru a aparţine administraţiei poştei.

— Vino, domnule, îi zise vicontele, cu cea mai adâncă politeţe, n-avem decât o singură oră pentru cină.

Şi zicând aceasta luă braţul lui Paul.

Mergând spre peronul castelului, Paul căuta, la lumina lanternelor cupeului, să-şi dea seama de locul unde se află.

Domnul de Chenevières îl observă.

— Suntem, îi zise el, în unul din cele douăzeci sau treizeci de mii de castele ale Franţei... Vezi bine că presupunerile dumitale pot avea o margine...

Paul intră într-un vestibul vast, ornat peste tot cu coarne de cerb şi cu alte frumoase trofee de vânătoare; apoi trecuseră în sala de mese, unde îi aşteptau două tacâmuri.

Atât vestibulul, cât şi sala de mese erau pustii. Nu se auzea nici un zgomot în castel. S-ar fi părut că nimeni nu locuia în încăperile acelea, şi cu toate acestea masa era servită; din unele ieşeau încă aburi.

Domnul de Chenevières îl pofti pe tovarăşul său să ia loc la masă şi-i zise:

— Până la miezul nopţii nu vom ajunge; de aceea, te rog să mănânci zdravăn.

Paul era uimit de toate câte vedea şi nu-şi putu stăpâni o exclamaţie:

— Într-adevăr, domnule, s-ar părea că trăim un vis din *O mie şi una de nopţi*.

— E posibil, răspunse vicontele surâzând. Dar, oricum, te rog să mănânci cu poftă.

— Eşti foarte bun, domnule viconte, voi încerca să-ţi urmez sfatul.

Paul mâncă şi bău ca şi cum ar fi vrut să dovedească că cei care susţin că îndrăgostiţilor nu le e nici foame, nici sete, susţin un neadevăr.

Un lucru îl mânia pe Paul mai mult decât toate celelalte.

— Ai putea să-mi spui, domnul meu, întrebă el, ce s-a întâmplat cu toţi locuitorii castelului acesta?

— Dar cine îţi spune că e locuit?

— Cel puţin trebuie să fie servitori, dacă nu şi stăpâni.

— Vei vedea îndată unul.

— Dacă e bucătarul, te rog să-i transmiţi complimentele mele cele mai sincere.

Domnul de Chenevières întinse mâna spre cordonul soneriei şi sună.

Îndată o uşă se deschise şi un lacheu în livrea intră. Paul de Morlière tresări. Lacheul purta o mască pe obraz.

— Ah! zise tânărul râzând, tot nu voi putea şti de ce culoare sunt locuitorii castelului acesta!...

Vicontele surâse cu oarecare ironie.

— N-ai spus dumneata singur că trăim un vis din *O mie şi*

una de nopţi?

— E adevărat.

— Ei bine! urmează-ţi visul… Dar, în aceleaşi timp, nu lăsa în părăsire cafeaua aceasta, e excelentă…

După ce mai goliră un pahar, îşi aprinseră ţigările, în curând se auzi zgomot de zurgălăi; vicontele îşi consultă ceasul şi zise:

— E timpul să plecăm. Mai avem de străbătut încă vreo douăzeci de leghe.

Paul de Morlière căută încă o dată să ghicească, fie după mobilierul castelului, fie după structura sa, cam în ce provincie se aflau. Dar îi fu cu neputinţă să-şi facă vreo idee.

Se urcă din nou în trăsură, fără să fie cu nimic mai edificat decât la început.

Cupeul porni; trecură din nou pe sub boltă şi peste puţin timp domnul de la Morlière simţi că alergau din nou pe drumul mare.

Domnul de Chenevières căzuse într-un soi de mutism: trântit în fundul cupeului, contempla fumul gros al ţigării sale, părând că urmăreşte firul unor gânduri pierdute.

Paul îl imită; începu să se gândească la Daniela. Prin fumul albastru al ţigării sale i se părea c-o vede înaintea ochilor… O simţea cum se apropie de dânsul şi părea că zăreşte razele mângâioase ale ochilor ei adânci, scânteietori.

Cupeul înainta monoton, împrăştiind până departe zgomotul huruitului său prelung.

Capitolul XVII

Vicontele de Chenevières şi Paul de la Morlière sosiseră cam pe la orele opt în curtea castelului în care cinaseră. Lăsaseră în urmă nouă ore de drum.

Acum era miezul nopţii. De trei ore domnul de Chenevières păstra cea mai completă tăcere; din când în când, numai, deschidea uşiţa cupeului, pentru a lăsa să pătrundă înăuntru o adiere de aer proaspăt.

Dar Paul de la Morlière nu putuse să zărească altceva decât urmele arborilor care mărgineau drumul de ambele părţi.

Băgase de seamă însă că ploua.

Pe la miezul nopţii, domnul de Chenevières păru că se trezeşte din adânca sa reverie.

— Am întârziat, zise el; asta din pricină că drumul s-a stricat. Mergem mai încet de cât credeam…

— Domnul meu, zise Paul de la Morlière, pe care lunga tăcere a vicontelui îl supăra foarte mult, cred că nu ţi se va părea indiscretă întrebarea pe care ţi-o voi pune?…

— Să vedem, zise domnul viconte, surâzând.

— Cam câte leghe pe oră străbatem mergând în ritmul acesta?

— Cinci sau şase leghe.

— Niciodată caii de poştă n-au putut să atingă o viteză atât de mare…

— Tocmai de aceea nici noi nu ne-am servit de cai de poştă…

— Ah!

— Dragul meu domn, continuă vicontele, mi se pare că ţi-am spus că Daniela a fost deposedată, de către unchii ei…

— Ei bine?…

— Cu toate acestea, Daniela are prieteni binevoitori…

Paul îşi privi tovarăşul cu oarecare curiozitate.

— Şi amicii aceştia, sfârşi vicontele, au milioane la discreţie.

— Adevărat?

— Mai mult decât atât, prietenii au format o mică asociaţie…

— Şi care e numele acestei asociaţii?…

— Asociaţia „Cavalerilor nopţii”, răspunse vicontele.

Paul începu să râdă.

— Bizar nume! zise el.

— Asociaţia, reluă domnul viconte, îşi are caii săi proprii şi staţiunile sale particulare…

— Am observat lucrul acesta.

— Eşti mulţumit de cina pe care ai luat-o în acest castel misterios?…

— O!… desigur!…

— Ei bine, continuă vicontele, cât timp vei fi cu mine…

Cupeul se opri brusc.

— A! zise vicontele, am ajuns.

Inima lui Paul de la Morlière începu să bată să-i spargă pieptul.

Se gândea la Daniela.

Dar cu toate că cupeul se oprise, nimeni nu se apropia să deschidă uşa.

— Domnule, zise vicontele, suntem la şaizeci de leghe

depărtare de Paris.

— Bine, domnule viconte.

— Dacă condiţiile pe care ţi le voi pune nu-ţi vor conveni, vei putea să te reîntorci îndată la Paris fără ca măcar să cobori din trăsură.

— Ce glumă!…

— Vorbesc foarte serios domnule de la Morlière.

— Atunci, zise Paul, din ce în ce mai uimit, vei binevoi să te explici, domnule viconte.

— Ascultă-mă, peste puţin timp te vei întâlni cu Daniela. Daniela este ţinta, raţiunea de a fi a asociaţiei „Cavalerilor nopţii” din care fac parte şi eu.

— Fie!

— Toate câte o înconjoară pe Daniela, sunt misterioase.

— Te cred, domnule…

— Vreau să-ţi spun că poate unele lucruri te vor uimi…

— Nu voi fi uimit de nimic, domnule.

— Daniela ar putea să-ţi ceară unele lucruri extraordinare, gândeşte-te bine.

— Dorinţele sale vor fi ordine pentru mine.

— Aşadar, nu te vei da îndărăt din faţa nici unui obstacol?

— Voi acţiona fără teamă.

— Îmi dai cuvântul dumitale de onoare?

— Pe onoarea mea; îţi jur!

— Foarte bine.

Vicontele deschise uşa şi sări jos.

— Puteţi coborî domnule de la Morlière, zise el lui Paul.

Paul sări din trăsură şi privi cu atenţie în jurul său.

Peisajul se schimbase. Nu mai era curtea aceea aşternută cu nisip, nici grilajul elegant de la staţia precedentă.

Un zid înalt se ridica în faţa sa; un zgomot ca un murmur venea din depărtare.

— E zgomotul mării, zise domnul de Chenevières.

— E zgomotul mării?

— Da, domnule.

— Aşadar, suntem aproape de mare?

— La o distanţă de un sfert de leghe.

Era, bineînţeles, un amănunt important, dar neîndestulător. Erau oare pe coasta normandă sau poate în apropiere de Calais?

Domnul viconte de Chenevières găsi că nu e nevoie să lămurească chestiunea aceasta.

O uşă masivă se deschidea în mijlocul zidului; vicontele se apropie şi apăsă cordonul unei sonerii.

Un clopot răsună în interior, cu un zgomot aproape lugubru; aproape îndată se auzi lătratul unui câine.

Trecuseră câteva secunde; apoi uşa din zid se deschise şi domnul de Chenevières se înclină în faţa tovarăşului său de drum şi-l pofti să treacă înainte.

— Aminteşte-ţi, domnule de la Morlière, îi zise vicontele, că am cuvântul dumitale de onoare.

Aproape în aceeaşi clipă uşa se închise în urma lor.

Paul întoarse capul şi se văzu singur.

După o clipă pocnetul biciului, zgomotul de zurgălăi, huruit de trăsură... Misteriosul său conducător se reîntorcea.

Atunci, cu toate ca era foarte uimit, Paul privi în jur. Era o curte îngustă, mărginită de ziduri înalte; în faţa lui era o casă cu un singur cat care părea nelocuită.

O lumină strălucea în una din camere.

După un moment de nerăbdare, Paul se îndreptă spre acea lumină, care, în mijlocul nopţii întunecoase care-l înconjura, era ca un adevărat far.

Ajuns în prag, sui trei trepte şi se găsi într-un culoar îngust.

La extremitatea acestui culoar strălucea lumina pe care o zărise.

Paul mai făcu câţiva paşi şi se văzu în pragul unei mici camere de culcare, mobilată foarte simplu, dar cu foarte mult gust.

Pe pat erau întinse haine şi lenjerie bărbătească. Paul intră. Aproape în aceeaşi clipă auzi zgomot de paşi înapoia lui; se întoarse cu vioiciune.

Un lacheu în livrea, mascat întocmai ca acela care-l servise la misteriosul castel din drum, se opri în faţa lui într-o atitudine respectuoasă.

— Domnul poate să-şi facă toaleta, zise el.

Paul îl privi uimit; servitorul adăugă:

— Lenjeria şi hainele acestea au fost făcute anume pentru domnul. Domnul ar putea să se convingă...

— Ah! zise Paul.

— Dacă domnul va avea nevoie de ceva poate să sune...

Şi lacheul făcu un pas înapoi pentru a se retrage.

Paul îl reţinu cu un gest.

— Amicul meu, i se adresă, n-ai putea să-mi spui unde mă aflu?

— Sunteţi la doamna.

— Care doamnă?...

— Doamna Daniela, răspunse lacheul.

— Alt nume n-are?

— Eu nu-i cunosc altul.

— Dar cel puţin trebuie să ştii...

Paul stătu un moment la îndoială. Lacheul aştepta respectuos.

— Trebuie să ştii... numele provinciei în care suntem...

— Ah! zise lacheul, cu un râs prostesc, domnul vrea să mă facă să-mi pierd slujba. Dacă v-aş răspunde, *domnii* m-ar goni.

„*Domnii*!” Cuvântul acesta era pentru Paul de la Morlière o confirmare a spuselor lui de Chenevières.

Daniela era înconjurată de nişte protectori misterioşi.

Gândul acesta îl făcu pe Paul să-şi pună o întrebare:

„Dacă într-adevăr era aşa, dacă mai mulţi bărbaţi, tineri, bogaţi, frumoşi, fără îndoială, înconjurau pe acea femeie misterioasă, de ce tocmai el, Paul de la Morlière, fusese cel preferat, cel ales?”

Toate acestea începură să i se pară atât de bizare, încât, pentru a doua oară, îşi aduse aminte de cuvintele prietenului său de Kerdrel: „Dacă ţi se dă o a doua întâlnire, să vii mai întâi să te întâlneşti cu mine”.

Lacheul ieşise, închizând uşa în urma lui.

— Într-adevăr, murmură Paul, rămas singur, parcă aş trăi un vis...

Cu toate acestea, îşi aduse îndată aminte de acel cap blond, strălucitor, cu ochii mari, adânci, senini, albaştri, pe care îl zărise în fugă într-o seară. Se gândi că în curând avea să apară în faţa ei şi prin urmare avea nevoie să-şi refacă puţin toaleta.

Îşi schimbă deci hainele, îşi pieptănă cu îngrijire părul, îşi răsuci mustăţile: când fu gata, trase cordonul soneriei.

Lacheul mascat intră.

— Domnul vrea să mă urmeze în salon? întrebă dânsul.

— Da, zise Paul.

Inima tânărului bătea cu putere.

Străbătu coridorul şi intrară într-un al doilea vestibul, mai larg. Lacheul deschise o uşă şi Paul de la Morlière se găsi într-o încăpere drăguţă, mobilată cu mult gust. Se cunoştea bine mâna unei femei de-o anume condiţie.

Cu toate că era vară, un foc viu ardea în cămin. Aceasta,

fără îndoială, din cauza ploii reci care cădea. În cameră domnea o temperatură plăcută.

Paul rămase un moment nemişcat în mijlocul salonului, aruncând o privire mirată de jur-împrejur.

— Dacă domnul vrea, poate să ia loc, zise lacheul; doamna va veni îndată.

Şi se retrase, trăgând uşa în urma lui.

Paul se trânti într-un fotoliu lângă cămin.

Era în prada unei emoţii violente; cel mai mic zgomot îl făcea să tresară.

Stătea cu ochii îndreptaţi spre uşa pe care ieşise lacheul, fără să observe că salonul mai avea o altă uşă.

Câteva momente trecură lungi ca nişte secole.

Liniştea era atât de adâncă, încât tânărul îşi putea auzi bătăile puternice ale inimii.

În sfârşit, uşa cea mică pe care el n-o observase se deschise încetişor; Paul auzi un zgomot uşor. El întoarse capul. O femeie era în faţa lui.

Femeia aceasta era aceeaşi pe care o zărise o singură dată în viaţa sa în salonul CASEI DE AUR, femeia care îi adresase cuvântul, într-un mod atât de cavaleresc şi care îl fulgerase cu o privire maiestoasă şi rece.

Era Daniela.

Tânăra femeie era îmbrăcată într-o rochie simplă, albastră ca cerul; în părul său blond erau semănate floricele albastre.

Se oprise în mijlocul salonului şi tânărul se simţi învăluit într-o privire liniştită, lipsită de mândrie, dar şi de entuziasm. Gura sa nu exprima indiferenţa, nici dispreţul, dar nici simpatia.

Nici un surâs nu-i flutura pe buze. Rămânea nemişcată în mijlocul camerei, serioasă ca şi privirea sa.

Paul stătea şi el nemişcat şi mut. Daniela îi apărea şi mai strălucitoare încă, şi mai frumoasă.

Îi apărea învăluită într-o lume de mistere, împodobită cu toată atracţia, cu tot farmecul necunoscutului.

Cine era oare femeia aceea necunoscută, în jurul căreia vedea atâta devotament?

De unde venea dânsa?… Unde se afla acum?

Întrebările acestea şi le punea Paul de la Morlière aproape în acelaşi timp.

Daniela se oprise; tânărul făcuse un pas spre ea..

Într-adevăr, Paul de la Morlière izbutise să-şi învingă starea

de paralizie morală şi fizică care îl ţintuise pe loc timp de câteva clipe.

Făcu un pas spre Daniela şi fără îndoială, era gata să cadă în genunchi. Femeia aceea avea o putere supraomenească în privire: fu de ajuns să-şi fixeze privirea sa albastră asupra tânărului pentru ca Paul să rămână nemişcat, fără să îndrăznească să pronunţe vreun cuvânt.

Tânăra femeie se văzu silită să vorbească ea cea dintâi.

— Domnule de la Morlière, zise dânsa, cu o voce armonioasă, încântătoare, desigur că domnul viconte a avut grijă să-ţi facă oarecare recomandaţii.

— Într-adevăr, doamnă, zise Paul, cu vocea stinsă de emoţie.

Daniela continuă:

— Îţi va fi de ajuns, desigur, că nu va trebui să fii uimit de nimic?

Paul căpătă puţină îndrăzneală.

— Ah! doamnă, murmură dânsul, cu ce-aş putea plăti fericirea de a te privi câteva momente?

— Ia seama, zise ea surâzând, nici nu bănuieşti ce-ar putea să se întâmple…

— Eu ştiu numai un singur lucru, doamnă: că vă iubesc! îndrăzni el.

Ea încruntă uşor din sprincene, dar vocea îi rămase liniştită.

— Poate că, murmură ea pentru nişte motive, pe care mi-e cu neputinţă să ţi le spun, voi, fi silită să te ţin mai multe zile prizonier aici…

— Ah! dar e cea mai mare fericire pentru mine, doamnă! Îmi sunt deschise porţile paradisului…

— Mai multe zile, fără să poţi ieşi undeva, fără să poţi şti unde te afli…

— Aş vrea să rămân întotdeauna aici, murmură tânărul cu entuziasm.

— Ia seama! zise tânăra femeie, nu e numai atât…

— Oh! vorbeşte doamnă, vorbeşte!…

— Dar dacă îţi voi cere nişte lucruri bizare, nemaipomenite?

Paul îngenunche în faţa ei; îndrăzni chiar să-i apuce mâna, mâna ei albă, delicată, parfumată.

— Ordonă, doamnă, zise el, ordonă; voi face orice.

— Ei bine! răspunse ea, dacă-i aşa, ridică-te şi ascultă-mă.

Capitolul XVIII

Daniela luă mâna tânărului, îl conduse la o canapea şi-l rugă să şadă lângă ea.

El o privi în extaz şi murmură:

— Oh! Dumnezeule! cât eşti de frumoasă!

Un surâs flutură pe buzele tinerei femei.

— Ascultă-mă, zise ea.

— Vorbeşte, doamnă.

— M-ai zărit o singură dată, domnule, în treacăt; şi de atunci mi-ai scris scrisori peste scrisori. Era atâta simţire, atâta înflăcărare, atâta patimă în scrisorile acestea, încât a trebuit să recunosc un lucru evident: mă iubeai.

— Ah! exclamă Paul cu entuziasm, mi-aş da viaţa pentru dumneata.

— Iată cum sunt bărbaţii la douăzeci de ani! zise ea, mai mult tristă decât ironică.

— Dumnezeule! zise dânsul, de-ai şti cât de mult te iubesc!

— Tăcere!… Nu e vorba acum numai de asta.

Daniela era gravă şi liniştită.

— Deci, reluă ea am înţeles că mă iubeşti într-adevăr şi mi-a fost milă…

— Ah! ce bună eşti, doamnă!

— Ai puţină răbdare… Mi-a fost frică de tânărul acela nebunatic şi arzător, care se înamorase subit de o necunoscută, de o femeie pe care abia dacă o zărise, de o femeie a cărei viaţă e un lung şir de mistere şi care nu e născută pentru iubire!

— Vai! ce spui!… exclamă Paul, tresărind.

— Spun adevărul, răspunse ea.

Şi cuprinse mâna tânărului între mâinile sale.

— Atunci am vrut să te văd, să-ţi vorbesc un moment; am sperat că o a doua întrevedere te va vindeca poate de dragostea aceasta nebună.

Cuvintele rostite din gura frumoasei sale necunoscute nu erau tocmai acelea pe care le visase Paul.

Cu toată înflăcărarea imaginaţiei sale îşi închipuise în timpul acelei lungi călătorii care semăna mai mult cu o răpire, că o va vedea pe Daniela, că va îngenunchea înaintea ei şi că o va auzi spunând cu dragoste: „Ah! dragul meu Paul şi eu te iubesc”.

Primirea liniştită, prietenească pe care i-o făcuse tânăra

femeie îl silea pe Paul să se coboare din seninul în care se cocoţase, dar nu chiar de-a dreptul pe pământ. Îi mai rămânea gândul că poate Daniela voia să-l pună la încercare şi speranţa că într-o zi îl va iubi, dacă nu-l iubea încă.

— Vrei prietenia mea, domnule? Ştiu că în ochii dumitale e puţin lucru numai atât… dar mai ştiu că sunt unii oameni care se mulţumesc şi cu atât.

— Doamnă…

— Nu ştii nici cine sunt şi poate nu vei şti-o…

— Dumnezeule!

— În ziua în care vei pleca din casa aceasta, mă vei vedea pentru ultima oară.

— Ah! doamnă, doamnă, exclamă Paul, cu sughiţuri de plâns în voce, nu-mi mai vorbi astfel, pentru numele lui Dumnezeu!

— Domnule de la Morlière, continuă Daniela, a cărei voce era mereu liniştită şi dulce, n-ai fost adus aici înconjurat de atâta mister, decât din pricină că niciodată nu va trebui să ştii în ce loc te găseşti şi cine sunt eu.

— Doamnă, murmură Paul cu ochii plini de lacrimi, oricare ar fi misterul care te înconjoară, oricât de mult interes ai avea ca să-mi rămâi pentru totdeauna necunoscută, tot eşti puţin cam prea crudă…

— Crudă?…

— Da, pentru că respingi dragostea mea, când eu nu-ţi cer nimic altceva, decât să mă laşi să te iubesc aşa cum te văd, fără să caut să pătrund misterul în care eşti învăluită.

— Nebun ce eşti!

— Dumnezeule! continuă tânărul, mi-aş da viaţa pentru ca să pot sta aşa, o zi întreagă, îngenuncheat în faţa dumitale, ţinându-ţi mâna, contemplându-te…

Paul îngenunche şi în momentul acela Daniela îl văzu aşa de naiv, aşa de sincer încât fu cuprinsă de o vagă remuşcare.

— Nu, zise ea, mai e timp încă… Pleacă domnule, pleacă fără întârziere!…

Vocea tinerei femei era neliniştită şi ochii i se umeziseră de lacrimi.

Paul de la Morlière înţelese rău emoţia aceasta. El luă drept amor, ceea ce nu era decât milă.

— Nu, răspunse el la rândul său, nu, voi rămâne!

Şi într-adevăr, rămase îngenuncheat în faţa ei, rugător, cu mâinile împreunate, dar plin de speranţă.

— Ei bine, zise Daniela, care se liniştise şi devenise din nou gravă, ridică-te… o vreau!

Paul se supuse.

— Şezi şi ascultă-mă bine, continuă dânsa.

— Vorbeşte.

— Te las liber să alegi: sau pleci fără nici un moment de întârziere sau rămâi.

— Rămân.

— Ia seama! vei fi prizonierul meu pentru un timp a cărei durată eu singură n-aş putea-o defini.

— Prizonierul dumitale! şi pentru mult timp încă!… dar eu singur nu îndrăzneam să sper mai mult decât atât…

— Fie, zise ea. Aşadar, rămâi?

— Da.

— Atunci, ascultă-mă…

— Te ascult.

— Amicul meu, zise Daniela, cu vocea înceată şi puţin tremurătoare, viaţa mea n-are decât un singur scop, o singură ţintă… Sunt ajutată de nişte amici misterioşi, care-mi sunt devotaţi trup şi suflet. Ţinta aceasta e răzbunarea.

— Ah! exclamă Paul, domnul de Chenevières mi-a spus că mama dumitale…

— A murit asasinată.

— Şi după câte ştiu asasinul trăieşte încă?

— Sunt trei asasini şi toţi trei trăiesc; eu am jurat să-i pierd.

Paul tăcea.

— Ia seama, domnule, ia seama!… Gândeşte-te că dacă rămâi aici, vei deveni unul dintre amicii mei „răzbunători”.

— Rămân şi te voi ajuta, răspunse Paul cu tărie.

— Trebuie să-ţi mai spun că niciodată nu vei putea să afli unde eşti, nici când şi în ce mod vei ieşi de aici.

— Ce-mi pasă!

— Nu-ţi voi permite nici chiar să scrii familiei dumitale.

Paul tresări şi pentru a treia oară îşi aduse aminte de înţeleptul sfat al baronului de Kerdrel.

Dar în clipa aceea Daniela îl învălui într-o privire atât de drăgăstoasă!… Şi era frumoasă ca un înger…

— Ei bine, fie! zise el. Voi fi mort pentru toată lumea. Ce-mi pasă! de vreme ce trăiesc pentru dumneata…

Tânărul prinsese din nou în mâinile sale mâinile tinerei femei şi le sărută cu ardoare.

Deodată tresăriră: pendula bătu orele două din noapte.

— E târziu! şopti Daniela.

Se sculă şi zise tânărului:

— Vino, urmează-mă; te voi conduce în apartamentul pe care îl vei ocupa tot timpul cât vei sta aici. Bineînţeles că vei putea să treci în voie şi prin celelalte camere.

Îl luă de mână şi-l conduse.

Străbătură un vestibul larg şi Paul se văzu, în pragul unei camere de culcare, vastă, frumos mobilată, dar puţin cam prea tristă.

Cu o strângere de inimă păşi tânărul înăuntru; se gândea că va trebui să rămână singur. Daniela se opri în prag.

— Bună seara, îi zise ea.

Paul întoarse capul cu vioiciune, dar tânăra femeie dispăruse.

Voi s-o mai zărească încă o dată, o singură clipă măcar şi alergă prin sală după dânsa.

Dar culoarul era pustiu; o uşă secretă se închisese fără zgomot în urma tinerei femei. Paul era singur.

Crezu că Daniela se întorsese în salon şi ca un copil alintat voi s-o ajungă, s-o mai zărească o dată.

Dar uşa salonului era încuiată şi în zadar se căzni s-o deschidă.

— Sunt nebun! murmură dânsul, nebun de legat!... Nu voi avea destul timp s-o văd şi mâine?...

Se reîntoarse în acea rece şi tristă cameră de culcare; un foc pâlpâia în cămin.

Pe măsuţa de lângă pat era un pahar de cristal de Bohemia şi o sticlă cu o licoare galbenă, limpede.

Era vin de Spania. Tânărul îşi turnă un pahar, îl sorbi dintr-o dată, după care se culcă.

Fie că era din cale afară de obosit, fie că vinul de Spania poseda oarecare proprietăţi narcotice, Paul adormi aproape îndată, un somn adânc.

Imaginea femeii adorate îi îndulci somnul cu visele cele mai plăcute. Când deschise ochii, un val de lumină năvălea în odaie şi pendula arăta orele unsprezece.

Paul dormise nouă ore.

Sări din pat şi pronunţă un singur cuvânt.

— Daniela!

Apoi se îmbrăcă cu cea mai mare grabă, atât de nerăbdător era s-o vadă.

Cu toate acestea, înainte de a ieşi, deschise fereastra

camerei sale şi privi afară.

Fereastra se deschidea deasupra unei grădini vaste; dincolo de ziduri nu se mai zărea nimic.

— Oare unde naiba sunt? cugetă Paul de la Morlière.

Privind cu atenţie cerul şi grădina aceea aproape sălbatică, Paul îşi zise că poate era în Normandia.

Dar îi era foarte greu să ghicească în care parte a acelei provincii.

O tăcere adâncă, apăsătoare, domnea jur-împrejur.

Paul închise fereastra şi se gândi să se ducă să o întâlnească pe Daniela.

Ieşi din camera sa, traversă culoarul şi intră în salonaş.

În salonaş nu era nimeni şi Paul putu să constate că şi ferestrele acestei încăperi dădeau într-o curte foarte îngustă, cu ziduri înalte. Adică vederea era mărginită şi din partea aceasta.

— Cu toate acestea trebuie s-o văd pe Daniela, murmură tânărul.

Şi cu gândul acesta ieşi din salon.

Anticamera şi sala de mâncare erau, de asemenea pustii.

Paul pătrunse într-o altă sală de unde se deschideau mai multe uşi.

Se opri în faţa celei dintâi şi ciocăni cu discreţie; dar nu primi nici un răspuns.

Tot aşa şi la uşa a doua şi la cea de-a treia: ecoul bătăilor sale se pierdea în van.

— Bizar lucru! murmură el.

Ajuns în capătul coridorului, Paul împinse o uşă, care era pe jumătate deschisă şi intră în camera unde îşi tăcuse toaleta la sosire.

Patul era desfăcut. Fără nici o îndoială cineva îşi petrecuse noaptea acolo.

Paul de Morlière se simţi chinuit de o gelozie nebună.

Ieşi repede din camera aceea şi neputând să-şi stăpânească emoţia şi nerăbdarea, strigă cu voce tare:

— Daniela! Daniela!

Doar ecoul vocii sale îi răspunse din depărtare.

Aleargă mai departe şi zărind o cheie într-o uşă o întoarse şi intră.

Aici tabloul se schimbă.

Era tot o cameră de culcare, dar se cunoştea de departe că aparţinea unui tânăr bogat, cu gusturi rafinate. O panoplie de

arme era atârnată deasupra patului; într-un colţ se afla o minunată puşcă de vânătoare.

Covorul întins pe jos reprezenta o scenă de vânătoare mitologică.

Mobilele erau toate de stejar sculptat. O bibliotecă elegantă se desfăcea ademenitoare într-un colţ.

Dar nimic în toată încăperea nu trăda prezenţa unui om.

Tânărul avu o bănuială.

— Daniela e măritată! îşi zise el, şi probabil că soţul e absent...

Ieşi din încăperea care nu comunica decât cu un mic cabinet de toaletă şi, încredinţat că nu vizitase încă toată clădirea, voi să pornească mai departe. Îşi aminti de uşa aceea secretă prin care dispăruse Daniela...

În prag se opri şi suspină uşurat.

Zărise în sfârşit o fiinţă omenească.

Era servitorul mascat care îl condusese în salon. La zgomotul paşilor domnului de la Morlière, lacheul se întoarse.

— Ah! în sfârşit! exclamă tânărul.

— Domnul are nevoie de mine?... întrebă lacheul.

— Unde e stăpâna ta?

— Doamna Daniela?

— Da!...

— Dar, domnule... e absentă.

— Cum asta, absentă?

— Doamna a plecat azi dimineaţă.

— Şi nu se reîntoarce?

— Până diseară nu.

Tânărul rămase ca îngheţat.

— Doamna a ieşit călare, adăugă lacheul.

— A!... a ieşit călare...

— Da, domnule.

— Singură?

Lacheul păru că râde sub masca sa, dar nu răspunse.

— Spune-mi, întrebă Paul cu bruscheţe, a cui e camera aceea de jos, de lângă sala de mâncare?...

— E a domnului... şi domnul e la Paris acum.

Paul credea că înnebuneşte. Aşadar Daniela era măritată?

— Şi cealaltă cameră, aceea în care m-ai condus aseară... cine a petrecut noaptea acolo?...

Lacheul râse din nou sub masca sa.

— Domnul vrea să ştie prea multe lucruri, răspunse dânsul.

O emoţie teribilă puse stăpânire pe tânăr.
Cine oare se culcase în camera aceea?…

Capitolul XIX

L-am lăsat pe domnul de la Morlière în momentul când dădea pinteni calului şi se despărţea de fermierul Ambroise.
Fostul valet al Dianei de Rupert se îndreptă cu paşi înceţi spre casă.
Era în prada unei profunde meditaţii.
— La urma urmei, îşi zicea el, poate că am făcut rău trădându-l pe acel Léon de Pierrefeu, în folosul domnului de la Morlière. Domnul de Pierrefeu nu s-ar fi tocmit cu mine, cum a făcut vicontele. Dar, pe de altă parte, n-ar fi putut să mă plătească decât după căsătorie; şi cine ştie dacă atunci… Drace!… ce-i în mână, nu-i minciună!… Domnul de la Morlière are ceva afaceri mai vechi cu mine şi va trebui să plătească, vrând, nevrând…
După ce-şi făcu acest mic raţionament, Ambroise iuţi paşii.
Ferma, al cărei arendaş era, era despărţită de casa proprietarului printr-un spaţiu de vreo sută de metri. Casa proprietarului era cunoscută în tot ţinutul sub numele de „*Casa albă*”.
La fermă, toată lumea dormea de mult. Ambroise intră în curte şi se depărta spre un şopron, unde dormeau boarii.
Printre aceştia era şi un ştrengar, numit *bretonul*. Acesta, pe numele său adevărat Pornic, se născuse într-un sat lângă Rennes; era un vânător de forţă.
Întreg ţinutul îl cunoştea şi ori de câte ori vreun proprietar avea grabnică nevoie de vreun vânat oarecare, la Pornic alerga.
Tânărul boar simţea o plăcere deosebită să vâneze în perioadele oprite de lege, şi brigadierii silvici mereu îl ameninţau cu procesele verbale de contravenţie.
Din cauza aceasta, Ambroise voise să-l gonească de mai multe ori.
Dar Pornic, pe lângă că era un vânător excelent, mai era şi un muncitor foarte iscusit; afară de asta mai bine ar fi suferit să moară de foame decât să se atingă de bunul stăpânului. Şi Ambroise, care nu poseda nici una din aceste calităţi, le

aprecia foarte mult la servitorul său.
De aceea, de doi ani îl ameninţa mereu că-l dă afară şi mereu îl ţinea.
De altfel, ştrengarul mai avea de partea sa şi pe soţia lui Ambroise, pe care o cumpăra cu câte o căprioară sau cu alte vânaturi gustoase.
De cincisprezece sau douăzeci de zile de când era la fermă, Léon de Pierrefeu îşi exprimase de mai multe ori dorinţa de a merge la vânat în tovărăşia lui Pornic.
Dar, ori de câte ori a fost vorba de aşa ceva, Ambroise a aruncat priviri semnificative asupra lui Pornic; servitorul, ascultător, găsea mereu câte un motiv să amâne partida de vânătoare pentru o altă zi.
În seara aceea, Ambroise se îndreptă spre locul unde ştia că Pornic doarme de obicei.
Pornic, deşteptat fără de veste, sări în sus şi-şi frecă ochii.
— Cine-i acolo? întrebă el.
Ambroise venise fără lumină.
— Eu sunt, îi răspunse.
— S-a făcut ziuă aşa de curând?
— Nu, dar scoală-te.
Pornic era ascultător, se sculă, se îmbrăcă repede şi veni în curte după Ambroise.
— Ascultă-mă, îi zise fermierul, ştii că sunt nişte mistreţi în pădurea Chenu?
Pornic îşi ciuli urechile întocmai ca un câine de vânătoare.
— I-ai văzut? întrebă el cu interes.
— Nu, dar mi s-a spus… Astă seară am găsit urme în lanul de lucernă… Era lumină bună.
— Ştiam şi eu, stăpâne, răspunse Pornic.
— Să nu cumva să spui că eu te-am trimis… Ştii că fac parte din consiliul comunal şi sunt atâtea guri rele în ţinutul acesta…
— Fii fără grijă, stăpâne.
Ambroise stătu un moment pe gânduri.
— Şi mai ştii, reluă el, că parizianul — aşa era numit la fermă Léon de Pierrefeu — se roagă mereu să-l duci la vânătoare?
— Ştiu, stăpâne…
— Vezi, e lumină în camera sa, desigur nu s-a culcat încă…
— Să-l iau cu mine?
— Da.

— Foarte bine, zise Pornic

— Dar nu-i vei spune că eu ţi-am vorbit.

— Oh!... fii liniştit...

— Ştii... ţi-am spus eu...

— Înţeleg stăpâne.

— Într-o zi vreau să mă aleg primar...

Pornic privi cu admiraţie pe stăpânul său. Un om care avea ambiţia de a deveni primar...

— Poate că va trebui să stai la pândă cam mult, adăugă Ambroise, dar sigur că mistreţii se vor ivi.

— Dumnezeu să te audă! murmură tânărul.

După aceea se duse de îşi luă puşca sa şi pe aceea a lui Ambroise şi se îndepărtă spre *Casa albă*.

Léon de Pierrefeu îşi luase bună seara de la Victoria şi se retrăsese în camera sa.

Nu se culcase încă; citea cu cea mai mare atenţie ultima scrisoare a viitoarei sale soacre, marchiza de Morfontaine.

Pornic bătu încetişor în fereastră. Léon o deschise.

— Cine-i acolo? întrebă.

— Eu, domnule.

— Care tu?

— Pornic.

— Ce vrei?

— Plec la o vânătoare de mistreţi.

La cuvintele acestea, Léon deveni atent.

— Ah! zise el, şi încotro?

— La o distanţă de un sfert de leghe... în pădurea Chenu...

— Şi spui... că te duci?

— Desigur. Vrei să mergi cu mine?

— Drace!

— Uite, ţi-am adus o puşcă...

— Bravo!

Léon n-avea nici cea mai mică bănuială şi nu i-ar fi trecut prin minte că ar fi bine să-şi ascundă scrisorile.

Îşi luă deci pălăria şi, fără să-şi mai dea osteneala de a descuia uşa, sări pe fereastră.

— Haidem! zise Pornic

Vânătorul îi întinse puşca şi amândoi se îndreptară tăcuţi spre câmp.

În acelaşi timp, Ambroise, care stătuse ascuns după trunchiul unui arbore, se apropie de fereastră şi sări în camera lui Léon, murmurând:

— În fine, voi putea să aflu totul…

. . . .

În timpul acesta domnul de Morlière galopa spre *Charmerie*; era mai târziu de miezul nopţii când ajunse.

Cu toate acestea, două lumini străluceau încă la ferestrele drăguţei vile.

Prima era în camera ocupată de frumoasa Saphire; cealaltă — în catul de jos.

Domnul de la Morlière meditase adânc în timpul drumului şi desigur că luase o hotărâre; dar lumina aceea, care mai strălucea încă, la o oră aşa de târzie, în camera tinerei femei îl făcu să uite totul.

Vicontele simţi că inima îi bătea cu putere şi tot corpul îi tremura ca aprins de friguri.

I se păru că o vede pe Saphire într-un adorabil capot de muselină albă, încălzindu-şi picioruşele în fata căminului.

Merse cu gândul până acolo încât i se păru că o vede surâzând şi arătându-şi buzele roşii şi dinţii albi, de mărgăritar.

Din fericire, John, cameristul tinerei femei, auzind paşii calului pe alee alergă înaintea domnului de la Morlière.

— Drace! murmură vicontele, dar sunt nebun, nebun de legat!… Oare o fată ca Saphire trebuie să fie pentru un om ca mine altceva decât un instrument orb?

John apucase calul de căpăstru.

Domnul de la Morlière sări jos şi privi din nou cu oarecare curiozitate pe valet.

Rocambole avea aerul unui om care vrea să se vândă şi nu găsea nici un cumpărător: cel puţin aşa i se părea vicontelui.

„Omul acesta trebuie să fie preţios, cugetă domnul de la Morlière: sunt sigur că-l voi avea cu totul de partea mea.”

— Stăpâna ta s-a culcat? întrebă.

— Nu ştiu, domnule.

— Du-te şi vezi.

— Dacă nu s-a culcat încă, să-i anunţ vizita domnului.

— Da.

John, adică Rocambole, legă calul de grajd şi intră în casă.

— Oh! bizar lucru! murmură vicontele, care-şi îndreptase din nou privirea spre fereastra tinerei femei; nu mai ştiu nici eu singur ce sunt şi mi se pare…

— Doamna vă aşteaptă în camera sa, zise John,

întorcându-se.

Inima vicontelui bătea cu putere. Cu toate acestea, urcă scările cu pas hotărât şi bătu la uşa tinerei femei.

— Intră!... răspunse o voce drăgăstoasă dinăuntru.

Domnul de la Morlière deschise uşa şi se opri în prag fascinat.

Saphire era trântită într-un fotoliu, cu capul dat pe spate, cu picioarele pe un scăunel. Pe genunchi ţinea o carte.

Fără îndoială, Saphire se gândea la Paul.

Vicontele făcu un efort ca să se stăpânească, se apropie şi-i luă mâinile.

— Bună seara, copila mea!

— Bună seara, domnule, răspunse Saphire.

— Nu credeam că te voi mai găsi trează la o oră aşa târzie.

— Am citit până acuma: şi pe urmă... eram cam neliniştită...

— Neliniştită! Pentru ce?

— Întârziai atât de mult! răspunse ea cu o privire plină de vrajă. Am auzit spunându-se că drumurile nu prea sunt sigure în ţinutul acesta.

— Eşti nebună, copila mea, murmură vicontele cu o privire plină de admiraţie.

— Şi... pe unde ai întârziat atât de mult?

Vicontele tresări.

Saphire privi pendula. Era ora unu după miezul nopţii.

— Am făcut o cursă care e în strânsă legătură cu fericirea scumpului nostru Paul.

— Adevărat? întrebă femeia cu bucurie.

— Despre el vreau să-ţi vorbesc...

— Ah! vorbeşte domnule, vorbeşte!... Ştii cât de mult îl iubesc...

— Draga mea copilă, continuă domnul de la Morlière, care reuşise în cele din urmă să-şi învingă emoţia, draga mea copilă, lasă-mă să-ţi mulţumesc pentru devotamentul dumitale.

— Ah! domnule, zise Saphire, dar e cel mai natural lucru din lume să-l iubească cineva pe Paul. E aşa de frumos şi aşa de bun!

Domnul de la Morlière luă un scaun şi se aşeză lângă Saphire.

— Aşadar, îl iubeşti?

— Mi-aş da viaţa pentru dânsul.

— Nu e nici un sacrificiu pe care nu l-ai face pentru el?

— Nu m-aş da înapoi de la nimic, dacă e vorba de fericirea lui.

Răspunsul acesta dădu curaj vicontelui.

— Să vedem... nu ştiu însă în ce mod ţi-aş putea prezenta mai bine lucrurile...

— Oh! vorbeşte, zise Saphire, sunt gata... mă aştept la orice.

— Spune-mi, copila mea, în timpul când erai cu el nu ţi s-a întâmplat niciodată să te gândeşti la viitor?

Saphire tresări.

— Oh! fii liniştită, nu despre dumneata e vorba, dar ai fi putut să te gândeşti la viitor... pentru el. Ştiu că eşti o fiinţă nobilă, iubitoare, dezinteresată şi mândră, nu-i aşa?

— Îi iubesc pe Paul, mi-e drag, cum dragă ţi-e lumina; şi cu fruntea senină aş suporta cele mai îngrozitoare dureri ca să am mereu dragostea lui.

— Sunt şi eu încredinţat de lucrul acesta. Şi totuşi... Paul e tânăr, e unicul meu fiu; s-ar putea să vină o zi când...

Saphire îl opri cu un gest:

— Dumnezeule! zise ea, mi se pare că ghicesc...

— Ghiceşti?

— Da, vrei să-mi spui că Paul se va căsători... Oh!! nu, niciodată...

Saphire nu-şi sfârşi vorba; draperia din spatele vicontelui se ridică şi capul lui Rocambole apăru preţ de câteva secunde. Tânăra femeie îşi aminti rolul ei.

Îşi plecă ochii, puţin ruşinată şi murmură:

— Vorbeşte, voi face orice pentru Paul.

Capul lui Rocambole dispăruse.

Capitolul XX

Ce se petrecu oare între vicontele de la Morlière şi Saphire? Ce pact bizar legaseră ei?

Fără îndoială că Rocambole era la curent cu mersul afacerii, deoarece, o oră după retragerea domnului de la Morlière în camera sa, fostul elev al lui sir Williams reapăru.

În timpul convorbirii vicontelui cu tânăra femeie, el stătuse ascuns într-un cabinet de toaletă vecin, care comunica cu scara de serviciu.

— Cum, acolo erai? exclamă Saphire.

— Da, şi am auzit totul.

— Ah!

Falsul lacheu încuie uşa, având grijă să păşească în vârful picioarelor; apoi se aşeză lângă Saphire şi-i zise surâzând:

— Prea de tot eşti pornită, draga mea…

— Dar ce am făcut?

— Te-ai înfuriat, te-ai indignat… cu toate că îţi dictasem clar linia de conduită.

— E drept, zise Saphire, m-am indignat; dar ce să-i faci?

— Din fericire, eram şi eu pe acolo şi lucrurile au mers bine…

— Aşadar, va trebui să-l ascult?

— Fără îndoială.

— Şi răspunzi dumneata că Paul…

— Paul nu se va căsători.

— Adevărat?

Rocambole ridică uşor din umeri.

— Ah! reluă el, dacă ai şti cine sunt eu, nu te-ai mai îndoi de cuvântul meu.

— Dar cine eşti dumneata? întrebă dânsa cu o curiozitate plină de naivitate.

— Sunt un om care poate multe… Vei vedea. Dar acum nu e vorba de asta. Aşadar, va trebui să încaleci în toate dimineţile?

— Da.

— Şi să te întâlneşti cu *celălalt*?

— Drace!

— Ah! exclamă Rocambole, ironic, şi domnul de la Morlière îşi închipuie că lucrurile vor merge aşa… de la sine!…

— Cel puţin după cât se vede…

— Eu, de asemenea, am aceeaşi credinţă… Vom vedea. Acum te rog să asculţi bine cuvintele mele.

— Vorbeşte.

— Vicontele ţi-a spus că va trebui să te sileşti să placi celuilalt, nu-i aşa?

— Da, aşa e programul său.

— Bine! iată şi programul meu: va trebui să sfârşeşti cucerirea vicontelui… cucerire pe care cu atâta succes ai început-o…

— Oh! asta-i acum!…

— Te asigur că nu va fi deloc greu. Vicontele e pe jumătate

vrăjit. Priveşte-l lung din timp în timp, vorbeşte-i dulce, tărăgănat, sileşte-te să pari emoţionată când îl vezi şi...

Rocambole se opri.

— Ei bine? întrebă Saphire.

— Şi te asigur că peste opt zile va cădea în genunchi în faţa ta. Pentru noi e singurul mijloc de a împiedica căsătoria lui Paul.

— Ah! cum asta?

— Mi se pare că vrei să afli prea multe astăzi, draga mea...

— Da! zise Saphire, plecând ochii.

— Domnul viconte de la Morlière, răspunse Rocambole, a făcut o mică excursie nocturnă. Îl voi imita şi eu.

— Cum? şi dumneata?

— Fiecare la rândul său.

— Aşadar, te duci?...

— Vicontele ţi-a spus unde a fost?

— Nu.

— Ei bine, cu voi fi mai indulgent. La reîntoarcere îţi voi spune unde am fost.

Rocambole strânse mâna tinerei femei şi se îndreptă spre grajd, murmurând printre dinţi:

— Vicontele a fost cu calul cel negru, care e mai bun decât cel alb, dar, în acelaşi timp, pintenii lui Rocambole sunt mai buni decât pintenii vicontelui şi calul cel alb va zbura.

Pe când traversa curtea, ridică ochii spre ferestrele camerei ocupate de domnul de la Morlière. Vicontele era la una din ferestre.

— Drace! îşi zise Rocambole, voi fi silit să-mi modific puţin planul. Credeam că domnul viconte va fi în pat.

— John! strigă vicontele.

Rocambole se întoarse.

— Vino sus!

Rocambole urcă treptele în fugă şi găsi uşa deschisă.

— Cum! îi zise vicontele, nu te-ai culcat încă?

— Mă duceam să-mi văd caii şi să le dau o mână de fân pentru noapte.

— Bine!

— Domnul are nevoie de mine?

— Da, închide uşa.

„Hm! făcu Rocambole, mi se pare că de astă dată am ajuns... Domnul viconte vrea să mă cumpere.”

— De cât timp eşti în serviciul doamnei? întrebă domnul de

la Morlière.

— De trei ani.

— Îi eşti devotat?

— Oh! desigur, răspunse Rocambole, cu tonul unui om care nu prea e sigur de ceea ce spune.

— Ştii tu că doamna e înamorată de fiul meu?...

— Oh!... o ştiu bine.

— Şi că, prin urmare, ceea ce vrea doamna, vreau şi eu?

Rocambole surâse prosteşte.

— Vreau să spun, adică, continuă vicontele, că de vreme ce doamna se încrede în tine, mă voi încrede şi eu...

— O! dacă-i numai atât, domnul poate să fie liniştit.

— De felul tău eşti discret?

Rocambole surâse iarăşi prosteşte.

— Discret cu folos, bineînţeles, adăugă vicontele.

Deodată, Rocambole îşi schimbă expresia feţei şi deveni serios.

— Văd, zise el, că domnul viconte ştie să prindă lucrurile din partea lor cea bună...

— E drept.

— Doamna îmi plăteşte două sute de franci pe lună.

— E puţin.

— E o sumă îndestulătoare pentru un vizitiu, pentru un lacheu, dar...

— Dar, continuă vicontele, nu e deloc îndestulătoare pentru o misiune delicată, pentru care s-ar cere discreţia cea mai mare şi ascultarea cea mai oarbă...

— Desigur că nu.

Vicontele surâse la rândul său.

— John, zise el, văd că eşti un băiat de spirit...

— Domnul viconte este un om foarte onest şi are perfectă dreptate.

— Ah!

— Şi sunt încredinţat că domnul va putea să se servească de mine cu folos.

— Sunt încredinţat şi eu.

— Căci, urmă John, desigur că domnul viconte n-a venit pentru a se înmormânta aici, cu...

Falsul lacheu stătea la îndoială.

— Vorbeşte, zise vicontele, nu-ţi fie teamă; cu DOAMNA vrei să spui...

— Fără îndoială. Aşadar, domnul viconte n-a venit aici fără

vreo intenţie, fără vreun plan oarecare?…

— Probabil.

— Sigur că domnul viconte nu călăreşte la orele zece noaptea, numai din simplul motiv de a face o plimbare.

— Ei!… ei!… Cine eşti?

— Desigur că domnul viconte are o afacere importantă prin împrejurimi…

— Nici eu nu spun altfel.

— Şi domnul viconte vrea ca servitorii săi să nu-l spioneze. Domnul viconte poate să fie liniştit; voi fi mut ca pământul.

— Foarte bine, dar…

La rândul său, vicontele stătu la îndoială.

— Mi se pare că ghicesc, zise Rocambole.

— Ah! ghiceşti?…

— S-ar putea întâmpla ca domnul viconte să aibă absolută nevoie de un om sigur, devotat, inteligent.

— Se poate.

— Şi ar fi mai bine ca omul acesta să fie o cunoştinţă, decât să fie străin.

Rocambole se exprima cu oarecare energie şi vicontele se simţea dominat.

— Dacă domnul viconte ar voi-o, i-aş găsi îndată omul de care are nevoie.

— Crezi?

— Da, pentru că omul acela… sunt eu.

Domnul de la Morlière îşi fixă privirea în ochii lacheului. Caută să citească în fundul sufletului omului aceluia, să vadă în ce măsură era corupt.

Acum, jocul începuse; cu orice preţ vicontele trebuia să rămână convins. Rocambole continuă:

— E mult timp de când caut o împrejurare ca să pot face avere şi să-mi pun la încercare inteligenţa. Fără să mă laud, pot spune domnului viconte că aş fi în stare să fac multe lucruri… Nu m-aş da îndărăt de la nimic…

— Ah! crezi asta? întrebă vicontele neîncrezător.

— Drace! reluă Rocambole, poate că domnul mă va goni dacă îi voi vorbi cu prea multă francheţe…

— Nu, poţi să vorbeşti în voie.

— Mie îmi place să duc întotdeauna vorba până la sfârşit.

— Vorbeşte, amicul meu, îi zise vicontele cu un ton plin de încurajare.

— N-am nici rude, nici prieteni, servesc pe acela care mă

plăteşte. Pentru zece mii de franci aş da foc imperiului chinez; prin urmare, dacă domnul are nevoie de mine…

— Da, am nevoie.

— Domnul poate să vorbească.

Vicontele se gândise bine şi era încredinţat că John, plătit bine, va fi al său, trup şi suflet.

„Ambroise şi ştrengarul acesta, se vor înţelege de minune, îşi zicea dânsul, lucru care îmi va îngădui mie să rămân tot timpul în umbră…

Rocambole aştepta confidenţele noului său stăpân.

— John, reluă vicontele, îl cunoşti tu pe domnul Paul?

— Desigur.

— Vreau să-l însor.

— Hm! sigur că lucrul acesta nu va fi tocmai plăcut doamnei.

— Doamna cunoaşte planurile mele.

— Ah!

— Şi mă va servi fără nici o împotrivire.

— Şi după asta, zise John, privind pe viconte cu şiretenie şi clipind din ochi, domnul viconte este în stare s-o fi zăpăcit puţin.

— Poate. Deci ea mă va servi şi tu de asemenea.

— Mi s-a spus că domnul viconte e foarte generos… Dacă domnul viconte vrea să ordone, sunt gata să-l ascult.

— Mâine dimineaţă vei încăleca.

— Foarte bine.

— Şi vei trece cu caii prin împrejurimi.

— De minune.

— Te vei îndrepta spre mare. În drum vei întâlni un bătrân, într-un câmp unde umblă plugurile. Te vei uita bine la omul acela şi vei observa dacă poarta pălărie de paie sau caschetă.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă te vei întoarce ca să-mi spui mie.

— Aşadar, reluă Rocambole, domnul vrea să fur banii omului aceluia?

— Pentru ce?

— Pentru că nu e de nici un folos să-mi plăteşti serviciul acesta cu opt sau zece mii de franci.

Vicontele îl învălui pe falsul lacheu într-o privire pătrunzătoare.

Rocambole continuă:

— Dacă domnul ar voi să mă pună mai la curent cu

afacerile sale… cine ştie? Poate că aş fi în măsură să-i dau vreo idee bună.

— Ei bine, fie! zise vicontele după o pauză. Te voi iniţia puţin în secretele mele.

Cuvintele acestea îl ridicau pe Rocambole la RANGUL de complice.

El o simţi îndată şi de aceea se lăsă să cadă pe un scaun.

— Vreau să-l căsătoresc pe fiul meu, zise domnul de la Morlière, cu o persoană foarte bogată. Dar FATA e îndrăgostită de un ştrengar sărac lipit pământului.

— Şi domnul vrea să fie scutit de prezenţa ŞTRENGARULUI? Ah! continuă Rocambole, mi se pare că ghicesc planul domnului…

— Hm!… e cam greu.

— Doamna Saphire a fost adusă aici pentru scopul acesta…

Domnul de la Morlière tresări.

— Aşadar, asculţi pe la uşi? întrebă el.

— Drace! răspunse falsul lacheu cu îndrăzneală, e meseria mea.

Vicontele încruntă din sprâncene; dar de vreme ce lacheul cunoştea o parte din secretul său, mai bine, mai folositor era să i-l încredinţeze în întregime.

De aceea adăugă:

— Pentru că ştii asta, pot să-ţi mai spun că tânărul în cauză e prin împrejurimi.

— Bine! zise Rocambole.

— Împreună cu fata.

— Da?…

— Stau amândoi la un fermier normand, pe care-l cunosc de multă vreme şi care se numeşte Ambroise.

— Ah!

— Dânsul e omul cu pălăria de paie sau cu caschetă…

— Foarte bine!… dar ce socoate domnul să facă?

— Mi se pare că ţi-am spus-o: frumoasa Saphire va încerca să-l prindă pe tânăr în mrejele sale.

— E cam greu, dar nu e cu neputinţă; şi dacă domnul conte vrea să mă însărcineze pe mine…

— Am planul meu, zise vicontele, şi ţi-l voi înfăţişa mai pe larg mâine. Pentru moment lasă-mă să mă culc… e cam târziu.

Rocambole înţelese că domnul de la Morlière nu avea încă deplină încredere într-însul şi, fără să mai obiecteze ceva se

înclină şi ieşi.

Se îndreptă spre grajd şi se trânti pe o grămadă de lucerna. Avea privirea îndreptată spre fereastra vicontelui. Domnul de la Morlière lăsase storurile, dar se vedea încă lumină în cameră, ceea ce-i dovedea lui Rocambole că vicontele nu se culcase încă.

— Şi cu toate acestea, trebuie să mă duc la Beuzeville! murmură el. Şi cât timp vicontele va fi treaz, nu voi putea să plec.

Dar Rocambole era un om cu imaginaţie fecundă. Razele lunii pătrundeau în grajd, luminându-i toate colţurile.

Rocambole se sculă, scoase un cuţit din buzunar, luă o pătură groasa, o tăie în patru şi învălui bine copitele calului cel alb.

După aceea aruncă şaua pe el şi ieşi din grajd cu cea mai mare precauţie, având mereu privirea fixată asupra ferestrei vicontelui.

Copitele calului nu mai făceau nici un zgomot pe pavaj; când ajunse la grilaj, lumina de sus se stinse.

— Ce noroc! murmură Rocambole: domnul viconte s-a culcat.

Cu aceeaşi precauţie înainta. Ajuns pe alee, eliberă copitele calului de acea încălţăminte bizară, încalecă şi plecă în goană.

— Ah!... va trebui să ai aripi, dragul meu, şopti calului. Nopţile sunt cam scurte, şi până la ziuă trebuie să fiu îndărăt.

Capitolul XXI

Rocambole se îndreptă spre Beuzeville şi cu toate că avea de străbătut mai mult de trei leghe, ajunse în patruzeci de minute.

Înainte de a intra în sat, se opri puţin pentru a se orienta.

— Acolo trebuie să fie, îşi zise el.

Şi îşi îndreptă calul spre strada principală a satului, unde un felinar aprins lumina un han de ţară.

Calul mergea la pas.

Rocambole, trecând prin dreptul porţii hanului, începu să cânte cu voce destul de puternică:

„Miezul nopţii bate.
Ascultă, iubită;
E ora mult dorită

Pentru întâlniri…”

După ce făcu vreo douăzeci de paşi dincolo de poarta hanului, Rocambole se opri şi stătu în aşteptare.

După puţin timp o fereastră se deschise şi o voce răspunse în surdină:

„Ascultă, adorată.

Patrula s-arată;

Deschide-mi odată.

Pentru Dumnezeu!”

În acelaşi timp, cântăreţul care dăduse replica se urcă pe pervazul ferestrei şi sări în stradă.

— Rocambole?

— Domnul baron?

Acestea fură întrebările pe care şi le puseră cele două personaje apropiindu-se.

Rocambole descăleca.

— Ah! domnule baron, zise el, îmi închipui că de trei nopţi de când aştepţi trebuie să-ţi cam fi pierdut răbdarea.

— Pe jumătate.

— Desigur că prezenţa dumitale în satul acesta va fi deşteptat curiozitatea multora.

— Nu, căci m-am recomandat tuturor pictor-peisagist. În fiecare dimineaţă plec cu paleta spre mijlocul câmpiilor şi al tufişurilor. Pictez mereu.

— Bravo! zise Rocambole.

— Ieri am făcut portretul unui ţăran. Toată lumea pe aici îmi zice domnul Gontran. Dar acum… să vorbim despre afacerile noastre… îmi aduci vreo ştire?

— Da.

— Să vedem.

— Am devenit complicele vicontelui.

— Ah!

— Cred că lucrurile vor merge bine.

— Şi de când asta?

— Abia sunt două ore de când m-am despărţit de dânsul.

— Şi ţi-a încredinţat planurile sale?

— Nu încă… dar le cam bănuiesc eu.

Vorbind astfel, domnul de Neubourg şi Rocambole ieşiseră afară din sat.

Rocambole continuă:

— Din câte a spus frumoasei Saphire şi din câte mi-a spus mie rezultă că vicontele şi-a propus să-l seducă pe domnul de

Pierrefeu cu ajutorul tinerei femei.

Domnul de Neubourg ridică din umeri.

— Nu e deloc probabil, zise el. Domnul de Pierrefeu o iubeşte mult pe domnişoara Victoria de Morfontaine, şi…

— Nu se poate să iubească cineva două femei în acelaşi timp, vrei să spui?

— Desigur.

— Fie, dar vicontelui nu-i trebuie decât aparenţele.

— Cum asta?

— Înţelegi bine că, dacă domnişoara Victoria i-ar vedea împreună pe Saphire şi pe domnul de Pierrefeu…

— Bine!

— Domnişoara Victoria, prevenită, ar putea să-i surprindă între patru ochi…

— Combinaţia vicontelui e destul de ingenioasă.

— Şi lucrurile fiind astfel combinate, se va întâmpla ca domnul viconte să se găsească în drumul tinerei fetei pentru a-i întinde mâna… Sau poate va fi însuşi domnul Paul.

— Drace! zise baronul, mi se pare că-ţi uiţi propriul dumitale plan…

— Care plan?

— Acela pe care Daniela şi amicii săi îl execută în momentul de faţă şi care are ca scop răpirea centru câtva timp a domnului Paul de la Morlière.

— Nu-l uit deloc, răspunse Rocambole; din contră, vreau să te întreb până la ce punct am ajuns. Ai vreo ştire?

— Chiar azi dimineaţă am primit…

— Şi?…

— Totul merge de minune. Paul de la Morlière e la Fontevive de ieri seară.

— Ah!

— Iată o scrisoare de la vicontele de Chenevières, pe care am primit-o azi dimineaţă.

Rocambole luă scrisoarea şi, aprinzând un chibrit, începu să citească.

Domnul de Chenevières povestea cuvânt cu cuvânt întâmplările pe care cititorii noştri le cunosc destul de bine.

— Dar, zise Rocambole după ce sfârşi de citit, mi se pare că până acum afacerea merge de minune…

— Aceasta e şi părerea mea, răspunse baronul.

— Se vede că domnul de Chenevières e un om de acţiune. Dar, zise Rocambole după o scurtă pauză, ar fi mai prudent să

ne îndepărtăm puţin, pentru a putea vorbi mai în linişte.

— Fie, zise domnul de Neubourg.

Apoi se aşezară amândoi pe iarbă şi domnul de Neubourg reluă:

— Până acum, dragul meu domn Rocambole, m-am lăsat cu totul în nădejdea dumitale; am cea mai deplină încredere în inteligenţa ta şi curajul care te însufleţeşte

— Ai dreptate, domnule baron.

— Cu toate acestea, aş vrea şi eu să cunosc în sfârşit planurile pe care n-ai avut destulă vreme să mi le destăinui; nici la Paris, nici în ziua plecării noastre, nici alaltăieri, când ai venit după caii marchizului la gară.

— Dar astăzi, domnule baron, mă voi explica într-un mod mai categoric.

— Să vedem: te ascult.

— Îţi voi spune de la început că speranţa şi voia mea sunt să unesc ambele fire ale afacerii.

— Ce vrei să-mi spui?

— Vreau să amestec la un loc, într-o combinaţie, pe Daniela, pe Paul, pe viconte şi pe Saphire, pentru care scop, ştii dumneata bine…

— Ah! crezi asta?

— Nu numai că vicontele nu va putea să împiedice căsătoria domnului de Pierrefeu cu domnişoara de Morfontaine, dar, cum ne trebuie un instrument care să-l lovească pe viconte, m-am gândit la propriul său fiu.

— De aceea ai vrut ca Daniela să-i scrie lui Paul de la Morlière?

— Da.

— De aceea i-ai spus să se stabilească în proprietatea marchizului de Verne, amicul dumitale?

— Da. Proprietatea e la o distantă de trei leghe de aici.

— De asta îl ţinem pe tânăr prizonier?

— Da, domnule.

— Cu toate acestea nu văd încă…

— Ah! domnule baron, reluă Rocambole, sunt unele planuri combinate de mai înainte. Totdeauna trebuie să sperăm în lucruri neprevăzute. Lasă-mă să fac ce ştiu eu. Daniela şi Paul sunt la Fontevive, domnul de la Morlière tatăl şi Saphire sunt la *CHARMERIE* în puterea mea, Léon de Pierrefeu şi logodnica sa sunt la *CASA ALBĂ*.

Rocambole se întrerupse.

— Ştii dumneata, domnule baron, la cine sunt cei doi tineri?

— Desigur că nu.

— Ai citit manuscrisul Danielei?

— Da.

— Îţi mai aminteşti de acel Ambroise, cameristul sărmanei baroane de Rupert?

— Drace?

— Ei bine, omul acela a devenit cumnatul doamnei Hulot, căreia marchiza i-a încredinţat-o pe fiica sa.

— Ei aş!…

— Şi dânsul e acela care a vândut secretul.

— Vicontelui?

— Desigur.

Domnul de Neubourg încreţi sprâncenele şi zise:

— Trebuie să fim cu băgare de seamă. Omul acela e răul în persoană…

— Da, dar eu mă numesc Rocambole şi sunt mai tare decât dânsul.

Fostul elev al lui sir Williams surâse, vădind oarecare mândrie şi tristeţe.

Domnul de Neubourg continuă:

— Şi care va fi rolul meu în toate acestea, domnule Rocambole?…

Rocambole se înclină; înclinarea aceea nobilă şi prevenitoare în acelaşi timp, care aparţinea falsului marchiz de Chamery.

— Domnule baron, zise el, te păstrez pentru lovitura finală…

— Da?…

— Iartă-mă, dacă găseşti că îmi iau atribuţiile unui general…

— A!… nu-i nimic!…

— Şi dă-mi voie să-ţi încredinţez pentru moment o mică misiune.

— Te ascult…

— De la Beuzeville e mai aproape până la proprietatea marchizului de Verne decât de la mine.

— Da, de aici până la Fontevive sunt numai două leghe.

— Şi cum dumneata eşti liber toată ziua, ai putea să te repezi până acolo, seara sau dimineaţa, cum îţi convine mai bine.

— Mă pot duce şi dimineaţa şi seara, dacă e nevoie.

— A!… nu e nevoie; e destul o dată pe zi.

— Şi atunci?

— Vei putea afla ce se mai petrece pe acolo.

— Asta-i totul?

— Eu voi veni în fiecare noapte să aflu rezultatul vizitei dumitale.

— Foarte bine, zise baronul; mă voi duce.

— Mai am încă multe lucruri de făcut în noaptea asta… Adio, domnule baron…

— Pleci?

— În zorii zilei trebuie să mă întâlnesc cu jupân Ambroise. Sunt orele trei fără un sfert şi la patru se luminează. Abia dacă mai am timp să ajung…

Rocambole îşi dezlegă calul şi încălecă.

Şi pe când baronul se reîntorcea la han, el îşi implântă pintenii în burta calului şi porni în galop spre *CHARMERIE*.

Calul părea, că are aripi, despica aerul.

Ajuns în aleea care conducea spre castel, se opri şi păru că stă pe gânduri un moment.

Era noapte încă, dar la orizont apărea încetul cu încetul o pată albicioasă, vestitoare a zorilor.

— Drace! cugetă Rocambole, la vârstă domnului de la Morlière şi mai ales când eşti chinuit de gânduri neliniştitoare, ai somnul foarte uşor. Îmi aduc aminte că şi eu altădată când aveam de lucru, dormeam foarte puţin sau mai bine zis, nu dormeam deloc.

Rocambole era prudent.

Descăleca, îşi legă calul de un arbore, la o distanţă destul de mare de casă, şi-şi continuă drumul pe jos.

El se gândi că s-ar fi putut foarte bine întâmpla ca în timpul nopţii vicontele să fi simţit nevoia de a-i comunica ceva. În cazul acesta, fără îndoială că trebuia să-l fi căutat în camera sa, de unde, negăsindu-l, se va fi îndreptat spre grajd.

Deci într-acolo se îndreptă şi Rocambole, pentru a se asigura pe deplin. Ieşind din grajd, fostul elev al lui sir Williams pusese în dreptul uşii un drug gros, aşa că, dacă ar fi deschis cineva uşa, drugul ar fi fost aruncat într-o parte.

Drugul era la locul său şi prin urmare Rocambole trase concluzia că nimeni nu vizitase grajdul în lipsa sa, adică domnul de la Morlière dormise tun.

După aceea Rocambole se îndreptă spre camera vicontelui.

Domnul de Morlière dormea într-adevăr.

Rocambole bătu la uşă, la început încet, dar apoi, văzând că nu primeşte nici un răspuns, bătu destul de tare. Vicontele se deşteptă;

— Cine-i acolo?

— Eu, domnule, eu, John…

— Ah!

Domnul de Morlière se sculă şi deschise uşa; îşi frecă ochii ca un om trezit dintr-un somn lung şi greu.

— Domnul a dormit ca un butuc, cugetă Rocambole.

— Ce oră e?

— Patru, domnule.

— De ce m-ai deşteptat aşa de dimineaţă?

— Pentru a şti dacă trebuie sau nu să mă întâlnesc cu fermierul… Ambroise.

— Sigur că da.

— Şi nu va trebui să-i spun nimic?

— Nu, dacă va fi cu pălărie de paie pe cap, vei trece înainte…

— Şi dacă va fi cu caschetă?

— În cazul acesta te vei apropia şi-i vei spune că poate să-ţi dea scrisorile pe care le are pentru mine.

— Bine, zise Rocambole, înclinându-se, voi pleca îndată. Calul meu e deja afară.

— Pentru ce?

— Pentru ca să n-o mai trezesc pe doamna, am învăluit picioarele calului în nişte cârpe… M-am gândit că poate domnul nu voia ca doamna să intre în confidenţele sale…

— Ai făcut foarte bine, zise vicontele, culcându-se din nou.

Rocambole se înclină şi ieşi.

Elevul lui sir Williams prevăzuse totul.

După câteva momente, încălecă din nou şi plecă în galop de-a lungul aleii.

— Şi când mă gândesc, îşi zicea Rocambole, că în ziua aceea nenorocită în care mi-am zdrobit un picior în închisoare credeam că niciodată în viaţa mea nu voi mai încăleca… Oh! în ce stare de plâns eram pe atunci!… N-am ce zice, sunt sănătos tun…

Şi cum nu renunţase la nici unul din obiceiurile sale bune de altă dată, fostul ocnaş scoase o ţigară dintr-o frumoasă tabacheră rusească de piele, o aprinse şi-şi continuă monologul astfel:

„Pe când eram marchiz de Chamery aveam caii cei mai

frumoşi din Paris. Două celebrităţi ale sportului mi-au oferit într-o zi patruzeci de mii de franci pentru Sarah, iapa mea arabă. Cel mai nobil cal al Irlandei, neîntrecutul Tobby tremura de nerăbdare sub genunchii mei... Dar niciodată n-am simţit o bucurie mai mare ca astăzi când călăresc calul acesta vulgar, fără nici o origine şi care valorează cel mult două sau trei sute de franci.”

Cu tot dispreţul pe care Rocambole îl manifesta pentru el în monologul rostit, calul alerga că o nălucă.

Rocambole reluă:

— Ah! lipsa!... lipsa!... numai ea îndoieşte preţul lucrurilor.

Fostul viconte de Cambolh, ex-marchizul de Chamery, care uimise odinioară Parisul întreg cu luxul său nebun, care fusese logodnicul domnişoarei Conception de Sallandrera, îşi trecu mâna prin păr şi murmură:

— Toate sunt trecătoare pe lumea asta... dar orice s-ar zice, liniştea o găseşti numai în virtute...

Şi împlântându-şi şi mai adânc pintenii în burta calului, îşi continuă galopul.

Capitolul XXII

Se luminase de ziuă. La orizont, cerul începea a se colora, anunţând răsăritul.

Rocambole călări aproape o oră, apoi ajunse la răscruce, aceeaşi care îngăduise domnului de la Morlière, cu o seară mai înainte, să se orienteze. În dreapta era un ogor în mijlocul căruia un boltaş de fermă înhăma doi cai la un plug.

Rocambole se găsea pe o mică înălţime de unde putea vedea la mare distanţă jur împrejur; nu mai era nimeni altcineva decât băietanul pe care îl zărise la început... „Se pare că domnul Ambroise se scoală cam târziu” îşi zise el. Fără să mai stea la îndoială o luă de-a dreptul prin ogor.

— Hei! băiete, strigă, apropiindu-se, nu cumva ai vreun foc?

— Foc? întrebă băiatul de formă ridicând capul şi împlântând în acelaşi timp brăzdarul în pământ.

— Da, vreau să-mi aprind ţigara!

— Nu fumăm domnule, răspunse plugarul, care nu era altul decât cunoştinţa noastră, Pornic.

— Dar eşti bun să-mi spui unde pot găsi?

— Ba da!... la fermă... adică la o distanţă de jumătate de

leghe. Dar dacă nu eşti grăbit…

— Nu sunt deloc grăbit.

— Ei bine, atunci poţi aştepta pe stăpânul nostru.

— Cine e stăpânul tău?

— Arendaşul Ambroise.

— Bine, îi zise Rocambole.

„Aici e; vicontele mi-a dat indicaţii exacte”, gândi Rocambole.

— Şi zici că stăpânul tău are foc?

— Totdeauna fumează…

— Dar unde-i acum?

— Fii fără grijii, va veni îndată. Uite-l chiar… printre ulmii aceia de colo… Vine.

— Ah! da… îl văd şi eu; un om cu pălărie de paie pe cap.

— Da. Priveşte… E cu ţigara în gură.

— Într-adevăr.

— Se scoală cam de dimineaţă stăpânul vostru, continuă Rocambole.

— Ehei! şi încă aseară s-a culcat târziu de tot…

— Pentru ce?

Aşa are dânsul obicei: m-a deşteptat în mijlocul nopţii.

— Te-a deşteptat?

— Da. domnule.

— Cum?… Aşa de cu noapte voia să te trimită la plug?

Pornic clipi şiret din ochi.

— Oh! nu, răspunse el. Am fost cu parizianul la vânat… Ah! ce lovitură frumoasă!…

La auzul cuvântului „parizian”, Rocambole devenise foarte curios.

— Numai parizienii, continuă Pornic, cu oarecare admiraţie, sunt în stare să dea asemenea lovituri.

— Aşadar, e un parizian pe la dumneavoastră?…

— Da, domnule; locuieşte în *Casa Albă* împreună cu o doamnă.

— Ce-i asta *Casa Albă*?

— E locuinţa proprietarului fermei, un burghez din Rouen.

— Şi spui că ocheşte bine parizianul?

— Ehei! domnule, ar fi trebuit să-l vezi şi dumneata…

— Dar la ce vânat aţi fost, întrebă Rocambole.

Pornic îşi luă o mutră misterioasă şi răspunse:

— Patronul m-a deşteptat astă-noapte şi mi-a zis: „Dacă voieşti să te duci împreună cu parizianul… sunt nişte mistreţi

în pădurea Chenu”.

— Şi tu le-ai dus, împreună cu parizianul?... Nu v-a fost teamă?

— Oh! domnule...

— A mers şi patronul, bineînţeles?

— Nu, patronul e consilier comunal şi vrea să se aleagă primar.

— A! exclamă Rocambole cu naivitate. Şi zici că aţi văzut mistreţii?

— Mi se pare că da. Eu am ucis unul, la orele patru dimineaţa, când ne întorceam.

— Şi parizianul?

— Oh!... dânsul a ucis doi; a fost o lovitură dublă.

— Dar, mi se pare, continuă Rocambole, că nu e mult timp de când v-aţi întors de la vânătoare şi că tu n-ai dormit deloc.

— Drace!... Fără să mai pun la socoteală că parizianul şi-a uitat fereastra deschisă şi că vântul i-a împrăştiat toate hârtiile...

— Şi că a trebuit să caut împreună cu dânsul prin grădină pentru a le regăsi...

— Hm! cugetă Rocambole, combinaţia cu mistreţii şi cu fereastra lăsată deschisă este destul de drăguţă. Trebuie să fie la mijloc scrisori interesante, bineînţeles.

Pe când Rocambole făcea reflecţia aceasta, domnul Ambroise apăru la extremitatea opusă a ogorului.

Fermierul purta pe umăr un sac de ovăz, trăgea din pipă cu poftă, şi mergea cu pasul încet şi măsurat.

Pornic, văzându-l, îndemnă caii şi începu să tragă brazda.

Rocambole, mereu călare, ieşi întru întâmpinarea fermierului.

— Bună ziua, domnule Ambroise, zise el.

— Mă cunoşti?... întrebă acesta.

— Servitorul dumitale mi-a spus cum te numeşti...

— Ce doreşti de la mine? întrebă fermierul cu un ton protector.

Rocambole purta jiletcă roşie şi caschetă galonată. Pe scara ierarhiei sociale, fermierul e dintotdeauna mai mult decât un lacheu.

— Voiam să-ţi cer un foc, domnule.

Fermierul examină cu atenţie pe pretinsul lacheu şi-şi zicea: „Are un aer foarte şiret, domnul acesta... Domnul viconte ştie să aleagă bine...”

Rocambole reluă:

— Servitorul dumitale n-avea foc şi atunci mi-am luat permisiunea de a te aştepta.

— Se pare că nu eşti tocmai grăbit…

— Nu, am ieşit numai pentru ca să plimb puţin calul. Le fac rândul, în fiecare zi câte unul.

— Aşadar, ai mai mulţi cai?

— Domnul viconte are doi.

— A!… zise fermierul cu naivitate, eşti în serviciul unui viconte?

Rocambole îşi aprinse ţigara de la pipa lui Ambroise.

— Sunt, zise el, în serviciul vicontelui de Morlière.

— Acela care a închiriat *Charmerie*?

— Da.

— Şi eşti mulţumit de stăpânul dumitale?

— Destul de mulţumit.

Rocambole îşi stăpâni un surâs şi continuă privind ţintă în ochii lui Ambroise:

— Serviciul nu e deloc greu. Servesc la masă, supraveghez caii şi vin pe aici dimineaţa pentru a vedea dacă dumneata porţi caschetă sau pălărie de paie…

Ambroise tresări.

— Ah! ah!… zise el, mi se pare că domnul viconte ţi-a dat oarecari instrucţiuni…

— Vicontele n-are nici un secret pentru mine, răspunse Rocambole.

— Oh! exclamă Ambroise, cu un surâs neîncrezător.

— Drace! răspunse Rocambole, care înţelesese cum stau lucrurile, vei vedea îndată.

Şi privind în jurul lui:

— Ne-am putea aşeza undeva ca să putem vorbi în linişte?

— Nu e nevoie, dragul meu, răspunse Ambroise.

— Şi pentru ce?

— Pentru că n-am a-ţi spune decât un singur cuvânt.

— Ah! Să vedem…

— Vei spune domnului viconte că am copiile pe care le ştie şi de care are nevoie.

— Foarte bine.

— Şi că aş vrea să-l văd, dacă se poate, astă-seară sau mâine dimineaţă.

— De minune!

— Vezi bine, continuă Ambroise, că nu era deloc nevoie să

ne aşezăm jos pentru a-ţi spune atâta lucru.

— Ba... să mă ierţi, zise Rocambole.

— Cum?...

Rocambole clipi din ochi.

— Am vorbit până acum despre afacerile vicontelui zise el; dar despre ale noastre nu am vorbit nimic.

Ambroise rămase uluit.

— Nu te înţeleg... ce voieşti să spui, dragul meu? întrebă dânsul.

— Despre afacerile noastre, repetă Rocambole apăsat.

— După câte ştiu, n-am nici o afacere cu dumneata...

— Crezi una ca asta?

— Desigur.

— Te înşeli, domnule Ambroise.

— Ei aş!... exclamă Ambroise; ştii că ai haz, tinere...

— Eu ştiu bine ce spun, zise Rocambole cu seriozitate; avem afaceri importante de discutat.

— Noi amândoi?

— Fără îndoială.

— Eşti nebun dragul meu; dar eu nu te-am mai văzut niciodată până astăzi..

— Nu-i nimic.

— Atunci dar, cum voieşti...

— Ei! Ai puţină răbdare... Eu sunt din Vendéea.

Ambroise tresări din nou şi vocea i se schimbă. Cu toate acestea, ştiu să-şi stăpânească emoţia.

— Ei bine, zise el, şi ce-mi pasă mie dacă dumneata eşti născut în Vendéea sau nu?...

— Ah!... dar mi se pare că şi dumneata cunoşti, ţinutul acesta, domnule Ambroise.

— Da?...

— Drace!... N-ai fost dumneata cameristul baronului Rupert, ginerele generalului de Morfontaine?

— E adevărat. Dar e mult timp de atunci dragul meu; foarte mult timp.

Şi cu un ton naiv continuă:

— Mi se pare că era... a! da, era sub Restauraţie, în 1820.

— Da. Şi după moartea baronului, ai rămas în serviciul soţiei sale.

— Da! dar pentru puţin timp; până în 1830 sau 1831... nu-mi mai aduc aminte bine.

— Ei!... Mi se pare că nu prea stai bine cu memoria. Ai

părăsit castelul Bellombre în decembrie 1832…

— Se poate…

— În aceeaşi zi în care contele de Main-Hardye, amantul doamnei baronese…

— Ah! exclamă Ambroise, surprins, ştii asta dumneata?… ştii asta?…

— Vezi bine că ştiu…

— Şi ce s-a făcut cu domnul conte? Eu am plecat din serviciul baronesei mai înainte…

— S-avem iertare, domnule Ambroise, dumneata ai părăsit serviciul în aceeaşi zi, în care contele a căzut în Cursa de lupi.

— O cursă de lupi?… Haida de!…

— Hei… replică Rocambole, nu cumva ai de gând să-mi faci pe nevinovatul, mizerabile!… Tu însuţi ai întins-o.

Ambroise se îngălbeni şi se clătină pe picioare.

— Glumeţule!… Trebuia să-mi spui de la început că vicontele…

— Aşteaptă, domnule Ambroise, continuă Rocambole, mai ştiu încă şi altceva…

— Da?

— Ştiu că deghizat în saltimbanc…

— Cum?

— Ai răpit pe fiica baronesei Rupert.

De data acesta Ambroise trânti o înjurătură.

— Vicontele e un dobitoc! zise el; ce zor avea să-ţi povestească asemenea lucruri?

— Ei! reluă Rocambole, liniştit şi ironic; acum, domnule Ambroise, cred că eşti şi dumneata de părere că putem să ne aşezăm jos şi să vorbim.

— Poate că da.

Rocambole indică cu mâna un grup de arbori situat în marginea ogorului.

— Să mergem acolo.

Ambroise se simţea dominat. Vocea lui Rocambole îşi schimbase accentul: gestul său devenise imperativ şi mândru.

— Fie!… murmură fermierul, luând calul lui Rocambole de căpăstru.

Rocambole se aşeză pe un trunchi de arbore.

— Ia loc, domnule Ambroise, îi zise el; avem de vorbit mai mult decât îţi închipui dumneata.

— Ah!…

Ambroise era din ce în ce mai tulburat.

— Ai putea să-mi spui, domnul meu, întrebă Rocambole, după o mică pauză, ai putea să-mi spui ce s-a făcut cu mititica?

— Mititica?...

— Da, Daniela.

— E moartă...

— Minţi.

— Pe onoarea mea, eu nu ştiu nimic în privinţa asta. Domnul viconte ştie ceva?

— Nu. Dar eu...

— Dumneata?

— Eu ştiu multe.

Cuvintele acestea fură ca o lovitură de trăsnet pentru Ambroise.

— Dragul meu domn Ambroise, reluă falsul lacheu, ştii că pentru cele două crime ai putea merge de-a dreptul la ocnă?

Ambroise deveni livid de spaimă.

— Şi amicul tău, vicontele, ar merge de-a dreptul la eşafod, continuă vicontele.

Lui Ambroise i se zbârli părul în cap.

— Din fericire... bolborosi el... ştim bine cu cine avem de-a face.

— Dar, mi se pare, că nu demult îmi spuneai că nici mă cunoşti...

— Da, dar acum...

— Acum e altceva, nu-i aşa?

— Drace!

— Şi cred că ai fi în stare să faci orice pentru ca să-mi cumperi tăcerea?

— Glumeţule! murmură fermierul, care încerca să-şi capete cumpătul său obişnuit, fără însă să reuşească.

— Aşadar, continuă falsul lacheu, vom servi pentru a treia oară planurile domnului viconte?

— Voi face tot ce voi putea.

— Vom încerca să provocăm gâlceavă între domnul de Pierrefeu şi domnişoara Victoria?

— Dacă se va putea...

— Şi a duce la bun sfârşit căsătoria domnişoarei Victoria cu domnul Paul.

— Fără îndoială.

— Şi pentru asta vom încasa...

— Oh! răspunse Ambroise care crezu că de astădată

Rocambole avea să fie înşelat, şase mii de franci, nimic mai mult.

— Minţi!…

— Cum! ştii şi…

— Ştiu totul. Dar suma pe care ai încasat-o e numai pentru început: după căsătorie, ţi se va da…

Ambroise crezu că Rocambole cunoştea cifrele.

— O sută de mii de franci, murmură el.

Rocambole nici nu clipi.

— Ei bine! zise el, cred că-mi vei da şi mie jumătate din suma aceasta…

— Jumătate?

— Drace!… La nevoie, am limba puţin cam lungă…

— Desigur că voieşti să râzi!…

— Din întâmplare, am câteva cunoştinţe în magistratură.

— Jumătate!… murmură Ambroise dezolat.

— Vezi bine!…

— Aşadar, ţi-ai pus în gând să mă ruinezi?

Rocambole râmase un moment tăcut.

Deodată se sculă în picioare şi sprijinindu-şi mâna de umărul fermierului îl întrebă:

— Ce vârstă ai?

— Şaizeci de ani.

— Şi după o viaţă de infamii, cum a fost viaţa ta, n-ai reuşit încă să te îmbogăţeşti?

— N-am avut noroc.

— Cât valorează ferma al cărei arendaş eşti?

— Două sute de mii de franci. Speram s-o pot cumpăra; mi s-ar fi dat timp, aş fi fost îngăduit…

— Ascultă, zise Rocambole, eu îţi voi da mai mult decât atât.

— Cum?

— Îţi voi da putinţa de a plăti ferma cu bani sunători.

Ambroise credea că visează.

Rocambole urmă:

— Eşti devotat vicontelui?

— Aş!

— Prin urmare îl serveşti pentru o sută de mii de franci?

— Drace!

— Dar nu vei avea niciodată această sută de mii.

— Pentru ce?

— Pentru că nu se va face căsătoria.

— Oh! exclamă Ambroise, neîncrezător, ce ştii dumneata?
— Nu se va face pentru că sunt aici eu.
— Şi cine eşti dumneata?...
— Sunt un om care te voi scăpa de griji pentru totdeauna dacă mă vei servi bine; dacă nu, te voi trimite să putrezeşti în închisoare. Şi pe vicontele de la Morlière îl voi trimite la spânzurătoare.
Rocambole îşi scoase cascheta sa galonată şi adăugă:
— Uită-te bine la mine, nesocotitule: priveşte-mi mâinile albe; am eu mutra unui lacheu?
Lui Ambroise i se făcu frică.

Capitolul XXIII

Rocambole se reîntoarse la *Charmerie* mai înainte ca domnul de la Morlière să se fi sculat.
Vicontele era zguduit de câteva zile de emoţii violente şi nu mai avea puterea de rezistenţă de altădată.
Când Rocambole intră în curtea vilei, dormea încă.
Falsul lacheu îşi conduse calul la grajd, scoase şaua, îl frecă puţin cu o mână de paie şi-i aruncă de mâncare; apoi, văzând că vicontele doarme, se hotărî să intre la Saphire.
Tânăra femeie se sculase şi stătea sprijinită de fereastra care dădea spre grădină.
Rocambole intră în vârful picioarelor, îşi duse un deget la buze pentru a-i recomanda tăcere şi-i zise încetişor:
— Avem de vorbit, draga mea.
— Ah!
— Voiesc să-ţi dau o mică lecţie pentru ziua de astăzi.
Rocambole râmaşi închis cu Saphire, timp de o jumătate de oră. Apoi se duse să se culce; petrecuse o noapte albă.
Saphire ieşise în grădină şi sorbea cu lăcomie aerul proaspăt al dimineţii.
La orele opt, domnul de la Morlière se deşteptă şi sări în picioare.
— John trebuie să se fi întors, cugetă el.
Deschise fereastra şi strigă:
— John!... John!...
Rocambole nu răspunse.
— Oare nu s-o fi reîntors încă! se întrebă vicontele.
Se îmbrăcă şi se îndreptă spre grajd pentru a vedea dacă

amândoi caii erau acolo.

John dormea pe o grămadă de paie, într-un colţ al grajdului.

— John! repetă vicontele.

Rocambole nici nu clipi.

Domnul de la Morlière îl atinse atunci cu vârful degetelor

John deschise un ochi şi adormi din nou.

— Hei! leneşule!… ai de gând să te trezeşti o dată?

Rocambole deschise ochii şi-i frecă bine şi sări în picioare.

Salută cu respect şi-şi ceru iertare că adormise aşa de greu.

— Ei bine? întrebă vicontele.

— Fermierul era cu cascheta, domnule.

— Ah!

— L-am privit, şi am trecut înainte.

— Fără să-i vorbeşti.

— Drace!… Domnul viconte îmi spusese…

— Bine! zise vicontele, cu bruscheţe, pune şaua pe calul cel negru.

— Domnul se duce undeva?

— Nu eu, doamna.

— Bine, zise Rocambole; eu voi întovărăşi-o sau nu?

— Nu e nevoie.

Vicontele ieşi din grajd şi se îndreptă spre grădină. Saphire se plimba absentă. Domnul de la Morlière se apropie.

— Bună ziua, copila mea, zise el.

— Bună ziua. domnule, răspunse Saphire.

— Ai dormit bine?

— Vai!… nu.

— Şi pentru ce?

— Dumnezeule! murmură Saphire, mă mai întrebi?

— Curaj, copila mea! Nu suferi oare pentru fericirea lui Paul?

Saphire îşi plecă ochii.

— Te voi asculta, zise ea, cu o voce care i se păru domnului de la Morlière întretăiată de suspine.

Vicontele o privea mereu şi, ca în ajun, se simţea din ce în ce mai tulburat.

Saphire era frumoasă, avea privirea vie, vocea plină de farmec.

— Sunt nebun! îşi repetă vicontele pentru a douăsprezecea oară.

Apoi, făcând o sforţare:

— Ştii, draga mea, că e trecut de ora opt.

— Aşa curând!

— Haide, copila mea, a venit momentul să încaleci.

Saphire suspină.

— Te voi aştepta la orele zece, la dejun.

— Dar, domnule, reluă Saphire cu oarecare bruscheţe, nu e deloc sigur că îl voi întâlni…

— Dacă nu-l vei întâlni astăzi, îl vei întâlni mâine… puţin importă.

Saphire luă braţul vicontelui şi ieşi cu el din grădină. John, adică Rocambole, pusese şaua pe cal.

Tânăra femeie era îmbrăcată într-un costum de amazoană, cu brandemburguri verzi, care o prindea de minune.

Pe cap purta o pălărie de paie simplă, garnisită cu o pană neagră; în mână ţinea o cravaşă elegantă cu care biciuia vârfurile crengilor şi ale tufişurilor.

Saphire se pregătea tocmai să încalece, când se auzi clopotul de afară.

— Ah! zise Rocambole, mi se pare că e factorul.

Saphire încălecă cu ajutorul vicontelui şi se îndreptă spre grilaj.

Factorul aducea o singură scrisoare, care purta ştampila biroului poştal vecin şi era adresată:

Doamnei Saphire — La Charmerie.

— E pentru doamna, zise Rocambole, întinzând scrisoarea tinerei femei.

Saphire o luă, îşi înăbuşi un strigăt uşor şi rupse plicul cu o încetineală şi o grijă care mirară foarte mult pe domnul de la Morlière.

Saphire citi scrisoarea şi vicontele o văzu îngălbenindu-se.

— Ah! Dumnezeule! îi zise el; ce ţi s-a întâmplat, copila mea?

— Nimic, murmură dânsa, absolut nimic… e o scrisoare de la una din prietenele mele.

— Cum!… Aşadar ştie lumea prin Paris că dumneata eşti cu mine în Normandia?…

— Văd şi eu că am greşit, dându-mi adresa…

Rocambole deschisese portiţa.

— La revedere! zise Saphire, lovind calul cu cravaşa.

Calul porni în galop pe alee.

Pentru moment cel puţin, tânăra femeie era scutită de grija unor explicaţii pe care poate n-ar fi putut să le dea. Vicontele rămăsese înlemnit, faţă în faţă cu Rocambole.

Falsul lacheu clipea din ochi surâzând cu fineţe.

— Ei bine? întrebă vicontele, ce crezi tu despre toate acestea?

— Dar e foarte simplu: cred că... Rocambole se opri.

— De unde-i scrisoarea aceasta?... De la Paris, fără îndoială?...

— Nu.

— Atunci de unde?

— De la Criquetot, biroul de poştă vecin.

— Cum?

— Cunosc scrisul bine şi nu mă pot înşela.

— Ah!...

— Mi se pare că doamna a început să aibă puţină teamă.

Vorbele lui Rocambole uimeau pe domnul de la Morlière în cel mai înalt grad.

— Aşadar, strigă el, Saphire cunoaşte pe cineva în împrejurimi?

— Nu tocmai..

— Explică-te o dată!...

— Ah!... drace! exclamă Rocambole, dar mi se pare că dumneavoastră viconte, îmi cereţi să-mi trădez stăpâna!...

— Drace!

— Mi se pare că asta nu era în învoiala noastră...

— Te voi plăti şi eu! exclamă vicontele, dar vorbeşte.

— Foarte bine, zise Rocambole; dar acum e zadarnic.

— Pentru ce?

— Voi avea onoarea să mă explic mai târziu.

— Cum asta?

— Aşteptaţi să se întoarcă doamna... Atunci vom putea vedea ce conţine scrisoarea.

Rocambole vorbea cu un ton aşa de hotărât încât domnul de la Morlière se înclină şi se depărtă fără să mai insiste.

Se sui în camera sa, închise uşa cu cheia şi începu să viseze.

Trecu o jumătate de oră. Cineva bătu în uşă.

Era Rocambole.

— Ce voieşti? întrebă dânsul.

Rocambole vorbi cu voce înceată:

— Domnule, zise el, am auzit o detunătură, urmată la un mic interval de o şuerătură puternică. Faptul acesta mi s-a părut cam bizar şi am alergat să văd ce se întâmplase. În dosul unor tufişuri am zărit un om, care avea puşca la spate.

L-am recunoscut îndată.

— Ah! exclamă, vicontele.

— Era omul de azi dimineaţă.

— Ambroise?

— Da, fermierul; numai că în cap nu mai purta caschetă, ci o pălărie largă de paie.

— Asta e semn că voieşte să-mi vorbească, zise vicontele.

— Tot aşa m-am gândit şi eu; de aceea am venit să înştiinţez pe domnul viconte.

— Ai vorbit ceva cu dânsul?

— Nu, dar m-a văzut alergând spre casă şi a înţeles, fără îndoială, că am venit să vă înştiinţez.

— Foarte bine; poţi să-ţi cauţi de treabă.

— Domnul nu mai are nevoie de mine?

— Vom vedea asta îndată.

Domnul de la Morlière coborî în curte şi se îndreptă spre extremitatea grădinii.

Ambroise îl aştepta dincolo de grad; stătea foarte liniştit, cu puşca pe umăr fumând o ţigară.

— Bună ziua, domnule viconte, zise Ambroise, surâzând cu fineţe.

— Bună ziua, Ambroise. S-a petrecut ceva nou la *Casa albă* astăzi?

— Da, domnule viconte, astă-dimineaţă a sosit o scrisoare de la Paris, care, după umila mea părere, te va face să-ţi modifici puţin planurile…

— Crezi?

— Drace!…

— De la cine e scrisoarea aceea?

— De la doamna marchiză.

— Bine!… Şi ai putut să iei cunoştinţă de cuprinsul ei aşa de repede?

— Da, am citit-o.

— Cum asta?

— Pe când domnul Léon era în sala de mâncare împreună cu domnişoara Victoria şi cu Madame Hulot, m-am strecurat binişor în camera sa şi am citit scrisoarea, pe care neprevăzătorul tânăr avusese imprudenţa s-o lase pe masă.

— Şi cum scrisoarea aceasta mi s-a părut de oarecare importanţă, am crezut că e bine să mă întâlnesc îndată cu domnul viconte.

— Să vedem, zise vicontele cu nerăbdare: explică-te.

— Marchiza, reluă Ambroise, e la curent cu tot ce se petrece aici…

— Ce vrei să spui?

— Da, dânsa povesteşte că domnul de Morfontaine a pierdut sau a lăsat să i se fure o scrisoare de la domnul viconte.

— Dobitocul!…

— Marchiza ştie că dumneata şi domnul marchiz sunteţi înţeleşi pentru a distruge planurile tinerilor.

— Cum! exclamă vicontele furios, marchiza ştie asta?

— Da, şi mai adaugă că e timpul să plece de la *Casa albă* fără nici un moment de întârziere…

— Cum?

— Domnul de Morfontaine, spune dânsa, va pleca într-o lungă şi misterioasă călătorie: şi nu trebuie ca dânsul să se poată întâlni cu fiica sa.

— Oh! oh! murmură pentru a doua oară vicontele.

Ambroise continuă:

— După ce am citit scrisoarea aceasta, am voit să văd ce efect produce asupra tinerilor. M-am strecurat binişor în sala de lângă sufragerie.

Domnul Léon vorbea cu animaţie şi spunea.

— Chiar astă dimineaţă m-am dus călare până la Fécamp. E un vapor englez în port, care va ridica poimâine ancora.

— Foarte bine, zicea Madame Hulot; să sperăm că până atunci nu ni se va întâmpla nimic supărător.

— Cine ştie? răspunse Léon, dacă acel blestemat viconte nu este deja pe urmele noastre?

— Oh!… mie mi-e teamă… exclamă domnişoara Victoria… Mi s-a spus că de câteva zile un domn de la Paris care nu ieşea niciodată din casă, s-a stabilit într-o căsuţă mică din vecinătate… la *Charmerie*.

— Ei bine?

— Dacă ar fi vicontele!

— Din fericire, continuă Ambroise în momentul acela am intrat eu în camera de mâncare şi cu cel mai naiv aer din lume am întrebat:

— Vorbiţi despre *Charmerie,* domnule Léon?

— Da.

— E o casă foarte drăguţă, situată într-un foarte frumos loc.

— Cine e proprietarul ei?

— Nu ştiu, dar acum e locuită de un domn foarte original

din Rouen sau din Havre care nu iese niciodată din casă.

— Şi spui că e închiriată?...

— Aşa mi se pare.

— De când?

— De câteva zile.

— Şi domnul acela e singur?

— A! nu... E un domn bătrân şi o femeie foarte tânără şi foarte drăguţă.

Explicaţia aceasta a mai liniştit puţin pe tine înamoraţi, eu i-am lăsat şi am alergat să-ţi comunic cele întâmplate.

Vicontele rămase tăcut.

— Eu cred, mai zise Ambroise, după o scurtă pauză, că micile dumneavoastră combinaţii trebuie modificate într-un mod radical, cu atât mai mult cu cât domnul Léon şi-a manifestat dorinţa de a se reîntoarce chiar astăzi la Fécamp.

— Astăzi?

— Fără îndoială.

— Dar pentru ce?

— Pentru a reţine trei locuri la vapor... Vedeţi bine că nu e vreme de stat pe gânduri.

Vicontele păru că ia o hotărâre subită.

— Trebuie s-o răpim pe Victoria, zise el.

— E foarte grav!...

— Ţi se pare?...

— Drace!... dumneata nu eşti tatăl ei şi înţelegi bine...

— Sunt unchiul ei.

— Nu e destul.

— E adevărat, dar...

— Ar trebui să fie de faţă şi tatăl. Puteţi trimite îndată un servitor călare la Beuzeville...

Marchizul va putea să plece astă-seară de la Paris şi să sosească la noapte.

— Ideea e bună, zise vicontele.

— Dar, adăugă Ambroise, trebuie ca domnul marchiz să sosească pe ascuns şi să se înţeleagă cu dumneata mai înainte de a veni la *Casa albă*.

— Aşteaptă-mă un moment, zise vicontele, mă reîntorc îndată.

Se urcă repede în camera sa şi căută un Indicator al drumurilor de fier.

Pe scară se întâlni cu John sau mai bine zis cu Rocambole.

Aceasta clipi şiret din ochi.

— Am făcut bine ca l-am înştiinţat pe domnul viconte?

— Da.

— Domnul are nevoie de mine?

— Pune şaua pe un cal, vei pleca îndată.

— Unde?

— La Beuzeville. Îţi voi spune ce trebuie să faci.

Şi vicontele se reîntoarse în fugă lângă Ambroise, care trăgea cu cea mai mare linişte din pipa sa.

În timpul drumului deschisese indicatorul şi constatase că era un tren care pleca din Paris la şase seara şi ajungea la Beuzeville la unsprezece noaptea.

— Ambroise, zise el, ai în grajdurile tale vreun cal bun?

— Da, domnule, zise fermierul. Am unul care face cinci leghe pe oră.

— Foarte bine.

— Voi avea nevoie de el?

— Te vei duce tu însuţi astă-noapte la Beuzeville. Vei fi acolo la unsprezece şi te vei înapoia cu marchizul. Când vom fi toţi trei împreună, vom vedea ce avem de făcut.

— Drace! murmură Ambroise, care părea puţin cam încurcat, va trebui să găsesc un pretext bun pentru ca să pot pleca astă-seară de acasă. Turtureii noştri ar putea să simtă ceva

Ambroise scutură cenuşa din pipă, îşi aşează mai bine puşca pe umăr şi plecă încetişor, liniştit, de-a lungul şanţului.

Vicontele se întorsese în curte ca să vorbească cu Rocambole.

Rupsese o filă din carnet şi scrisese cu creionul următoarele cu vinete:

„Domnului marchiz de Morfontaine la Paris.

Pleacă cu trenul de şase seara şi coboară la staţia Beuzeville: afacere urgentă.

M...”

— Uite, zise el lui Rocambole, să expediezi îndată telegrama aceasta.

Lacheul luă foaia de hârtie din mâna vicontelui şi o citi.

— Dar aţi uitat să semnaţi, domnule marchiz, zise el.

— Te înşeli, e iniţiala convenită între mine şi marchiz. Marchizul va înţelege, fii liniştit.

Rocambole îşi înşeuase calul.

Puse telegrama în buzunar şi încălecă cu dibăcia unui

adevărat grom englez.

Porni în galop spre Beuzeville.

Fie numai dintr-o simplă întâmplare, fie că lucrul fusese hotărât de mai înainte, dar Ambroise şi Rocambole se întâlniră la cea dintâi încrucişare de drumuri.

Ambroise îşi trecu puşca de pe umărul stâng pe cel drept.

Atunci cavalerul şi pietonul se priviră şi amândoi începură să râdă.

— Ei bine? întrebă Rocambole.

— A căzut în cursă.

— Cum?…

— A crezut povestea mea de la început până la sfârşit.

— A!… dovada acestei încrederi o am în buzunarul meu; mă duc la Beuzeville.

— Şi eu de asemenea.

— Când?

— Deseară.

— Ah! zise Rocambole, ghicesc: te vei duce să-l aştepţi pe marchiz.

— Întocmai. Dar, adăugă fermierul, îmi vei da voie să-ţi pun o întrebare, domnule John?

— Să vedem?

— Pentru ce îl aduseşi pe marchiz aici şi pentru ce am imaginat acea scrisoare a marchizei de Morfontaine, care, după cum ştii bine, n-a existat niciodată? Tinerii sunt departe de a voi să plece la Fécamp; din contra, ei se simt aşa de bine la *Casa albă*, încât mi se pare că ar voi să-şi petreacă toată viaţa acolo.

Rocambole nu răspunse direct la întrebarea fermierului: se mulţumi să-l întrebe şi el:

— Tu de ce mă serveşti?

— Drace!… pentru că…

Ambroise se opri.

— Pentru că, zise Rocambole, mai întâi de toate ai speranţă într-o răsplată regească.

— Într-adevăr…

— Pe urmă, ştii bine că am în mâinile mele dovada micilor tale păcate şi că aş putea să te trimit de-a dreptul ştii tu unde…

— Nu mai face glume de acestea răutăcioase, murmura Ambroise, umil.

— Aşadar, continuă Rocambole, va trebui să-mi execuţi

ordinele şi să nu te îngrijeşti deloc de nişte lucruri care nu te privesc!
Rocambole pronunţase vorbele, acestea cu mândrie.
Ambroise îşi plecă capul, înţelegând bine că-şi găsise stăpânul.
— Mai ai nevoie de mine? întrebă dânsul, cu umilinţa unui inferior.
— Nu, ne vom întâlni diseară.
Ambroise îşi continuă drumul mai departe.
Rocambole dădu pinteni calului şi porni din nou în galop; după trei sferturi de oră sosi la Beuzeville.
Dar, în loc să intre în sat şi să se îndrepte spre staţia drumului de fier, unde era şi biroul telegrafic, apucă un drum spre stânga, în direcţia unui grup de arbori, izolaţi în mijlocul câmpului.

Capitolul XXIV

Rocambole zărise în acel loc spre care se îndrepta un om îmbrăcat într-o bluză albastră. Era un pictor. Era, adică, domnul baron Gontran de Neubourg, care schiţa un peisaj.
La zgomotul produs de copitele calului, baronul întoarse capul şi recunoscu pe Rocambole.
— Domnule baron, îi zise acesta apropiindu-se, voi avea numaidecât nevoie de dumneata.
— Ah! zise baronul.
— Mai întâi vei veni cu mine până la staţia de drum de fier.
— Ce să fac acolo?
— Sau aşteaptă-mă aici, totuna e. Mă reîntorc peste zece minute.
— Mai bine îmi convine aşa, zise domnul de Neubourg, şi-şi continuă lucrul.
— Atunci, la revedere, zise Rocambole.
Şi, întorcând calul, plecă în goană. Până la staţie era o distanţă de un sfert de leghe.
Rocambole intră în biroul telegrafic, dădu telegrama, plăti şi, încălecând din nou, se reîntoarse la domnul de Neubourg.
Acesta nici nu se mişcase de la locul său.
— Drace L. exclamă baronul, văzându-l, ce se petrece oare la *Charmerie*, de alergi aşa ca un disperat?
— A!... răspunse Rocambole, dar la *Charmerie* n-a fost

vorba, toată dimineaţa asta, decât de dumneata.

— Cum?

— Pe cuvântul meu de onoare. O cunoşti pe Saphire?

— Nu.

— Şi, cu toate acestea, ai făcut cunoştinţă cu ea, cu ocazia duelului cu Paul.

— E adevărat; şi, pe lângă asta, mai ştiu că e principalul instrument al vicontelui.

— Ei bine. Saphire a primit o scrisoare cât se poate de drăguţă de la dumneata.

— Ce glumă!

— E foarte adevărat. Eu însumi am compus scrisoarea. Domnul de la Neubourg surâse.

— Da?... zise el nedumerit.

— Fii pe pace; n-am semnat decât cu o singură literă, G...2: o simplă iniţială.

— E mai bine aşa: şi ai putea să-mi spui şi mie ce conţinea scrisoarea aceea?

— Era plină de cuvinte exprimând gelozia.

— Ei aş!...

— Dumneata eşti un prieten al frumoasei Saphire.

— Eu?

— Dumneata te ruinezi pentru dânsa.

Domnul de Neubourg începu să râdă cu hohote.

— E într-adevăr, superb!... zise el.

— Pentru ea te-ai bătut în duel cu Paul de la Morlière, acum trei săptămâni.

— De minune!

— Pentru ea ai întreprins călătoria aceasta în Normandia.

— Ah!... Să vedem... Cum vine asta?...

Atunci Rocambole povesti domnului de Neubourg tot ce se petrecuse la *Charmerie*.

— Ei bine, zise baronul, de vreme ce am rupt orice legătură cu Saphire ce va trebui să fac?

— A!.... dar nu înţelegi că te reîntorci, că ai cedat impulsului unei patimi violente?...

— Nu te înţeleg.

— Nu înţelegi că vii pentru ca s-o răpeşti pe Saphire?

— Explică-te, te rog, domnule Rocambole.

— Acum nu pot, căci nu ştiu nici eu singur bine ce se va întâmpla diseară; dar mâine dimineaţă, înainte de a se lumina, voi fi aici.

— Aici?

— Nu, la Beuzeville, ceea ce e totuna. Nu vei deschide fereastra decât după ce voi lovi de trei ori.

— Bine. Şi până atunci?…

— Până atunci va fi nevoie să te repezi până la locuinţa domnului de Verne.

— S-o văd pe Daniela?

— Întocmai. Ai vreo ştire de la dânsa?

— Nu, de ieri nu mai am nici una. Chenevières a trecut lăsându-mi câteva cuvinte la poştă.

— Şi ce-ţi spunea dânsul?

— Că Paul de la Morlière era foarte mulţumit de starea sa de prizonier.

— Cred şi eu; e înamorat.

— Aşadar, voi vedea-o pe Daniela?

— Da, chiar astăzi.

— Şi ce-i voi spune?

— Că la noapte, nu ştiu bine la ce oră, dar, desigur, după miezul nopţii… să mă aştepte. Şi, adăugă Rocambole după o clipă de cugetare, ar fi bine să mă aştepţi şi dumneata acolo…

— Ce?

— De vreme ce te duci s-o vezi pe Daniela, rămâi acolo.

— Până când?

— Până noaptea viitoare. Mă vei aştepta.

— Foarte bine, zise domnul de Neubourg. Numai că…

— Numai că?…

— Pentru a o răpi pe Saphire, după cum spui dumneata, îmi va trebui un ajutor.

— Desigur.

— Şi eu sunt singur.

Rocambole surâse.

— Dar pe mine mă uiţi? zise el.

— Dumneata?

— Desigur. Lucrurile vor fi astfel aranjate, încât vicontele să mă trimită undeva: la Ambroise, de exemplu.

— Bine!

— Ne vom întoarce împreună.

— Dar vicontele te va recunoaşte…

— Nu mă poate recunoaşte nimeni, zise Rocambole, când nu voiesc eu să fiu recunoscut.

Şi falsul lacheu încălecă din nou, adăugind:

— Aşadar ne-am înţeles, nu-i aşa?

— Da. Te voi aştepta.

Rocambole plecă fără să se mai uite înapoi.

. . . .

— Ah!... îşi repetase vicontele, pentru a nu ştiu câta oară în spaţiul a trei zile, am înnebunit şi pace!... Iată-mă înamorat la şaizeci de ani, eu, care n-am iubit pe nimeni la douăzeci şi cinci de ani. E absurd!

Domnul de la Morlière făcea toate eforturile pentru a nu trăi decât în lumea reală, pentru a nu se gândi decât la combinaţiile sale drăceşti, care aveau ca scop căsătoria fiului său Paul cu domnişoara de Morfontaine.

Desigur, deznodământul pe care îl întrevedea acum nu era aşa cum îl visase.

Trebuise ca evenimentele să se impună cu autoritatea lor draconică pentru ca vicontele să consimtă a-l chema pe marchiz, obligându-l să joace rolul tatălui iritat, care-şi arestează fiica.

Vicontele se gândise să facă din Paul un fel de eliberator, care s-o scape pe Victoria în momentul de descurajare.

Din nenorocire însă, vicontele era dominat de evenimente.

Pretinsa imprudenţă a marchizului de Morfontaine îl silea să grăbească lucrurile şi să le dea o întorsătură brutală.

Ingeniosul plan, în care Saphire trebuia să joace rolul principal, nu se mai putea executa. Trebuia să renunţe la Saphire.

Domnul de la Morlière păşea apăsat, cugetând, meditând, în momentul în care Rocambole intra în curtea vilei. Falsul lacheu avea o mutră umilă şi naivă. S-ar fi zis că executase un ordin pe care nu-l înţelegea nicidecum.

Cu o seară înainte domnul de la Morlière nu voise să-şi deschidă inima în faţa lacheului, cu toate că îşi propunea să se folosească de el. Dar în momentul acesta, domnul de la Morlière îşi schimbă deodată părerea.

— S-a făcut, domnule, zise Rocambole, scoţându-şi cascheta cu respect.

— Depeşa a fost expediată?

— Trebuie să fi ajuns la Paris...

— Bine.

John făcu un pas înapoi voind să se retragă, dar vicontele îl reţinu cu un gest.

— Domnul are nevoie de mine?

— Poate…

— Porunciţi!…

Vicontele se trânti pe o bancă şi John rămase în picioare respectuos, cu cascheta în mână.

— S-ar putea, zise vicontele, să renunţ la planul meu iniţial în privinţa celor doi de la *Casa Albă*…

— Ah! exclamă Rocambole, uimit.

— Cineva i-a prevenit…

— I-a prevenit de prezenţa domnului, prin împrejurimi?

— Aproape…

Rocambole îşi părăsi masca sa umilă; deveni ironic, insolent, şi zise domnului de la Morlière:

— Domnul viconte a binevoit ieri seară să-mi facă unele confidenţe, dar apoi şi-a dat seama…

— Dar nicidecum…

— Şi acum, fără îndoială, domnul viconte e cam încurcat?

— Ei bine! şi dacă aş fi? îl întrerupse vicontele eu bruscheţă.

— Domnul se află în încurcătură, asta se vede bine.

— Ei bine, fie, sunt încurcat.

— Şi bine face domnul că aleargă după sfatul meu.

— Crezi?

— Întotdeauna am câte o idee bună. Numai că…

— Numai că?… repetă vicontele.

— Nu pot să dau un sfat sigur decât dacă cunosc bine afacerea, împrejurările…

Fizionomia lui Rocambole era aşa de inteligentă în momentele acelea, încât domnul de la Morlière fu fascinat.

— Fie, zise el. Te voi ridica la demnitatea de confident.

— În cazul acesta, răspunse lacheul, domnul viconte îmi va permite să iau loc.

Şi Rocambole trase un scaun şi se aşeză în faţa domnului de la Morlière.

Acesta îi povesti cu de-amănuntul cum stătea situaţia şi la urmă îl întrebă familiar:

— Ce-ai face tu în locul meu?

— Eu, zise Rocambole, aş aştepta sosirea marchizului.

— Bine.

— Şi după ce marchizul va fi sosit, aş ţine sfat cu dânsul.

— De minune!

— Şi l-aş admite şi pe John în acest consiliu de război.

Vicontele încreţi din sprâncene.

— Drace! adăugă Rocambole cu răceală, dacă domnul crede că poate să se lipsească de sfaturile mele…

— Fie, zise domnul de la Morlière. Dar până la sosirea marchizului…

— În timpul acesta voi cugeta. Domnul viconte va aştepta până diseară.

Rocambole vorbea scurt şi cuprinzător; domnul de la Morlière se simţi ofensat, dar nu zise nimic. Cineva îi insuflase parcă credinţa că John îl va scăpa din încurcătură.

— Dar, zise Rocambole, după o pauză, mi se pare că domnul viconte nu mai are nevoie de doamna Saphire.

— Sigur că nu.

— Şi domnul o va pofti să se întoarcă la Paris?…

Vicontele tresări.

— Pentru ce? întrebă el, fără să ştie bine ce spune.

Rocambole surâse ironic.

— Dar, zise el, eu ştiam bine că domnul viconte nu va face asta.

— Pentru ce? repeta domnul de la Morlière, care pierdea logica când pronunţa cineva numele frumoasei Saphire.

— Pentru că… pentru că… La urma urmei, asta nu mă priveşte!… Dar se vede bine.

Vicontele se îngălbeni.

— Ah! se vede? zise el.

— Ca soarele la amiezi.

— Dar…

— Fără să mai ţii socoteală, urmă lacheul, de scrisoarea de azi dimineaţă…

Vicontele tresări.

— Ei bine!… scrisoarea aceea… ştii tu ceva?

— Eu ştiu totul, domnule, zise Rocambole.

În clipa aceea se auzi tropăitul unui cal. Era Saphire care se reîntorcea.

Vicontele se sculă şi alergă s-o întâmpine.

Capitolul XXV

Pe Paul de la Morlière l-am lăsat în misterioasa locuinţă în care îl condusese vicontele Arthur de Chenevières.

Ne aducem aminte că Paul, după ce băuse un pahar de vin de Spania, adormise adânc şi nu se mai trezise decât a doua

zi, aproape de amiază.

Ne aducem, de asemenea, aminte că alergase prin toată casa pentru a da ochii cu Daniela şi că în cele din urmă se întâlnise cu lacheul mascat.

Şi ne mai aducem aminte că Paul observase prezenţa unui străin în casă şi că întrebase pe lacheu:

— Cine şi-a petrecut noaptea aici, în camera aceea de jos?

Lacheul îi răspunsese că prea voieşte să afle multe lucruri.

Paul era chinuit de un violent sentiment de gelozie. Un moment rămase ca înlemnit.

Apoi, puţin câte puţin, îşi recapătă liniştea şi privind pe lacheu cu atenţie îl întrebă:

— Cât îţi plăteşte stăpânul tău, camarade?

— Domnul se înşeală.

— Vorbeşte o dată!

— Domnul se înşeală, repetă valetul, surâzând sub masca sa.

— Te voi face să scapi de orice nevoi.

Şi Paul îşi desfăcu haina şi scoase un portofel destul de bine garnisit.

Lacheul ridică din umeri.

— Eu nu mă vând, domnule, zise el; eu nu sunt din aceia de care ai nevoie dumneata.

Paul era furios şi strânse pumnii.

— Domnule, continuă valetul ironic, îmi veţi face onoarea de a-mi spune la ce oră voiţi să dejunaţi?

Şi înclinându-se adânc se îndreptă spre uşă şi dispăru. Paul de la Morlière rămase iarăşi singur, dezorientat peste măsură de intrigat.

Alergă după lacheu prin coridor… dar coridorul era gol.

Erau orele douăsprezece.

Ajuns în culmea mâniei şi a nerăbdării, omul găseşte câteodată în sine însuşi o forţă uimitoare de linişte şi stăpânire.

Paul se lăsă pe un scaun lângă măsuţa din mijlocul salonului.

Un teanc de cărţi şi de ziare îl aşteptau.

Paul începu să citească pentru a-şi înşela nerăbdarea. Un sfert de oră trecu, apoi o uşă se deschise. Lacheul mascat împingea înaintea lui o măsuţă pe roate, încărcată cu tot soiul de mâncăruri.

— Domnul e servit, zise lacheul.

Şi voi să se retragă. Dar Paul îl reţinu cu un gest imperios.

— Aşteptaţi, zise el.

— Ce voieşte domnul?

— Să-ţi pun o singură întrebare.

— Dacă se va putea, voi răspunde cu toată plăcerea…

— Voi vedea-o pe doamna Daniela astăzi?

— Da, domnule.

— La ce oră?

— Nu ştiu.

Şi lacheul plecă.

Paul mâncă cu poftă, bău o cafea şi răsturnându-se pe speteaza fotoliului îşi aprinse o ţigară.

Apoi se duse în grădină, care ca şi casa părea pustie.

Totul în grădina aceasta care era înconjurată de jur împrejur de ziduri înalte şi de două rânduri de plopi, era în cea mai completă dezordine.

Stăpânul probabil că lipsea de multă vreme.

Paul zări în zid o poartă.

Pentru un prizonier, o poartă e totdeauna un eveniment fericit.

Paul se îndreptă într-acolo. Se apropie şi încercă s-o deschidă, dar uşa era încuiată şi tânărul văzu îndată că orice efort, era zadarnic.

Atunci Paul începu să caute de-a lungul zidului o crăpătură cât de mică pentru ca să-şi poată arunca privirea, în afară.

Dar osteneala îi fu zadarnică.

S-ar fi zis că dincolo de acele ziduri nu mai era deloc pământ.

Paul se reîntoarse în salon.

Cititul a fost totdeauna un mijloc excelent de scurtarea timpului.

Paul se lungi pe canapea şi luă o carte.

Cu toate acestea, din când în când, îşi întrerupea cititul şi trăgea cu urechea, atent fiind la orice zgomot.

O tăcere profundă domnea de jur împrejur.

Încetul cu încetul, se înnopta; lacheul mascat apăru din nou.

Paul îl întâmpină cu o bucurie copilărească.

— Ah! în fine! zise el.

Lacheul surâse.

— Domnul are nevoie de mine? întrebă el.

— Da şi nu.

— Acesta nu e un răspuns.

— Voiesc să-mi spui dacă doamna Daniela va veni.

— Am avut onoarea să afirm o dată lucrul acesta, domnule.

— Dar… când?

— Astă-seară, nu pot, şti cu siguranţă ora.

Paul suspină. Lacheul reluă:

— Domnul ar face mai bine să cineze.

— Ah! exclamă Paul.

— Timpul trece mai iute la masă.

— Crezi?

— Drace!… aşa mi se pare…

— Fie, serveşte-mă.

Peste puţin timp lacheul mascat îi servi domnului Paul de la Morlière o masă delicioasă.

— Stăpâna ta se pricepe de minune, zise Paul surâzând.

Lacheul se înclină în tăcere.

Paul goli câteva pahare de vin de Madera.

— Vinul acesta, adăugă el, trebuie să aibă vreo treizeci de ani vechime, pe puţin.

— Nu ştiu bine cam câţi ani să aibă, dar aş putea s-o aflu.

— De la cine?

— De la Domnul.

Cuvântul acesta nu-l lăsă indiferent pe Paul. Aşadar, era şi un domn la mijloc?…

Lacheul îl văzu îngălbenindu-se şi tremurând. De aceea se grăbi să adauge:

— Dar domnul nu e aici acum.

Paul începu să respire normal.

— Dar unde e? întrebă tânărul, făcând un efort suprem pentru a părea liniştit.

— E la Paris.

Lacheul era un om foarte tăcut. Ca şi dimineaţă se retrase aproape îndată.

— Dacă domnul are nevoie de ceva poate să sune.

— Aşadar, nu voieşti să-mi spui nimic?…

Lacheul care ajunsese în prag se opri un moment:

— Drace! exclamă el, domnul îmi cere nişte lucruri extraordinare.

Salută şi ieşi.

„Şi când te gândeşti, murmura Paul, că sunt oameni care nu cred în *O mie şi una de nopţi*… Pe onoarea mea, vinul acesta este excelent!”

Şi Paul mâncă şi bău în continuare. Cu toate acestea era cu ochii mereu îndreptaţi spre uşă şi cu urechea la pândă.

Deodată, un zgomot uşor se auzi în coridor şi Paul întoarse capul tresărind.

Era Daniela. Daniela, care intra, liniştită, surâzătoare, frumoasă ca niciodată.

Paul voi să alerge în calea ei, dar tânăra femeie îl opri cu un gest.

— Stai jos, îi zise ea.

Apoi veni şi se aşeză într-un fotoliu lângă tânăr. Era mereu surâzătoare. Cu vocea sa armonioasă şi plină de farmec, îi zise:

— Mă prind că te-ai plictisit azi toată ziua?

— Te-am aşteptat...

Daniela îl privi scrutătoare. Paul îşi plecă ochii, îngenunche în faţa ei şi îndrăzni să-i ia mâna.

— Dumnezeule! zise el, dacă ai şti cât de mult te iubesc!...

Daniela deveni gravă.

— Fie, zise ea, te cred.

— Şi cât de mult am suferit!... adăugă tânărul.

— Ai suferit?

— Da.

— Când?

— Astăzi.

— Pentru ce?

Cuvântul acesta simplu şi precis îl cam încurcă pe Paul.

— Pentru ce?... pentru ce?... repetă el, pe tonuri diferite. Mă mai întrebi?....

— Da... fără îndoială.

— Am suferit într-un mod oribil... izolarea aceasta... tăcerea care mă înconjoară...

— Toate acestea sunt puţin cam prea misterioase, e adevărat. Dar de aici până la suferinţă, mai este mult...

— Şi camera aceea...

— Care cameră?

— Aceea în care am fost introdus ieri seară pentru a-mi schimba hainele şi care azi-dimineaţă...

Paul nu-şi sfârşi fraza: i se păru că Daniela devenise palidă şi tremurătoare şi o tristeţe adâncă se citea pe faţa sa.

— Ah! exclamă Daniela, ai intrat în camera aceea?

— Da, murmură el, plecându-şi ochii.

— Şi, fără îndoială, ai pus întrebări lacheului care te

serveşte?

Daniela pronunţă vorbele acestea fără nici un sentiment de mânie, dar cu o adâncă expresie de tristeţe.

Paul nu mai întrebă nimic: stătea cu ochii plecaţi. Un moment de tăcere domni între cei doi tineri.

În fine, Daniela îi luă mâna.

— Domnule Paul, îi zise ea, aşa de repede ai uitat?

— Am uitat?

— Da, ai uitat ce mi-ai făgăduit ieri. Te-am lăsat să alegi…

— E adevărat!

— Sau să pleci fără întârziere…

— Oh! niciodată… exclamă el cu patimă.

— …Sau să nu te miri de nimic… să nu întrebi nimic… să aştepţi…

— Ah! ai dreptate, zise el, şi cu toate acestea… Iartă-mă doamnă, dar te iubesc şi sunt gelos pe toată lumea.

— Fie, zise ea, te iert dar să-mi juri că de acum înainte nu vei mai pune nici o întrebare.

— Îţi jur!

— Şi că te vei resemna… că vei accepta captivitatea dumitale momentană.

— Ah! exclamă Paul, captivitatea aceasta ar putea să fie eternă, numai să te pot vedea în fiecare zi…

Daniela clătină din cap cu tristeţe.

— Da, zise ea, mă vei vedea în fiecare zi, dar numai în spaţiul a câtorva momente… Uite, acum trebuie să te părăsesc.

— O, Dumnezeule!

Paul ţinea mereu mâna Danielei între mâinile sale.

— Nu, exclamă el, nu e cu putinţă, nu mă vei părăsi!

— Trebuie să te părăsesc fără întârziere.

— Dar…

Pe buzele tinerei femei flutură un surâs îngeresc.

— Iată, zise ea, cu toate făgăduielile făcute, din nou eşti neascultător… Nu ţi-am spus-o oare de atâtea ori?… Totul în jurul meu e mister.

Paul îşi plecă capul.

— Iartă-mă, zise el, pentru a doua oară.

Şi cum Daniela se ridica:

— Dar te voi vedea mâine, nu-i aşa? întrebă cu vocea rugătoare.

— Da, fără îndoială…

— Şi… nu poţi să-mi spui…

— Nu pot să-ţi spun la ce oră, căci eu singură nu ştiu… Ţi-am spus că nu sunt stăpână pe mine.

Daniela îşi retrase mâna din mâinile tânărului, cu blândeţe.

— La revedere, zise ea, nu mă urma… rămâi aici!

Privirea ei aşa de blândă, deveni imperioasă, tânărul, fascinat, rămase ţintuit pe loc.

Daniela se depărtă încetişor şi dispăru.

Închizând uşa în urma ei, tânăra femeie intră într-o încăpere neluminată. Cu toate acestea, merse înainte cu pasul sigur până la capătul coridorului. Acolo se opri, bătu încetişor într-o uşă mică, ascunsă în zid, care se deschise fără zgomot, aruncând un val de lumină în umbra coridorului.

Capitolul XXVI

Trecuse abia o oră de când plecase Saphire şi cei doi oameni rămaseră uimiţi văzând-o întorcându-se.

Rocambole, în calitatea sa de lacheu, se repezise înaintea ei să deschidă portiţa grilajului.

Şi cu toate că domnul de la Morlière venea şi el foarte repede întru întâmpinarea tinerei femei, Saphire şi falsul lacheu avură destul timp ca să schimbe câteva cuvinte.

— Ei bine? întrebă încetişor Saphire.

— Efectul s-a produs.

— Bine!

— A căzut în cursă!… îţi vei pierde scrisoarea, după cum ţi-am mai spus…

— Oh! fii liniştii, îmi ştiu bine rolul.

Vicontele se apropie şi Saphire îşi luase mutra cea mai supărată de care era capabilă.

— Cum!… exclamă vicontele, te-ai reîntors aşa de curând?

— Da, răspunse Saphire, care părea şi mai agitată decât la plecare.

— Ei bine? o întrebă vicontele, privind-o fix.

— Ce să fie? întrebă tânăra femeie cu o privire rătăcită.

— Te-ai întâlnit cu dânsul?

Saphire tresări.

— Nu, răspunse ea, nu m-am întâlnit cu nimeni… te asigur.

— Dar atunci unde ai fost?

— Am galopat drept înainte, pe alee.

Vocea frumoasei Saphire tremura, gestul său era nesigur; toată fiinţa sa trăda o emoţie puternică.

Descălecă, refuzând ajutorul vicontelui, străbătu curtea şi se îndreptă spre camera sa.

Rocambole îşi apăsă fruntea cu palma şi privi pe viconte ca şi cum ar fi voit să-i zică: „Sărmana femeie îşi pierde capul!”

Vicontele o urmă.

Saphire voi să închidă uşa cu cheia, dar vicontele intră şi-i zise:

— Vreau să-ţi vorbesc!

Saphire îl privi pierdută.

— Să-mi vorbeşti? repetă ea.

Domnul de la Morlière, cu preţul unui efort, izbuti să se liniştească.

Închise uşa încetişor şi se apropie de Saphire.

Tânăra femeie îşi ţinea privirea aţintită asupra parchetului camerei şi părea că şi uitase de prezenţa vicontelui.

Domnul de la Morlière se aşeză lângă ea şi-i luă mâna.

— Ce ţi s-a întâmplat, copila mea? o întrebă cu blândeţe.

Saphire ridică capul.

— Nu mi s-a întâmplat nimic, veni răspunsul.

— Ai primit azi dimineaţă o scrisoare care…

— E o scrisoare de la sora mea, zise Saphire, cu oarecare bruscheţe.

Saphire minţea şi o făcu fără să-şi dea măcar osteneala ca să-i reuşească.

— Ah!… aşadar ai o soră?

— Da.

— Care se serveşte de o coroană, o soră nobilă? întrebă vicontele privind-o cu atenţie.

Saphire ridică din umeri şi păru că voieşte să-şi păstreze secretul.

— De când te interesează pe dumneata lucrurile acestea? zise ea.

Vicontele tresări.

— Mă interesează, răspunse dânsul cu vocea tremurătoare, şi ai face mult mai bine să îmi spui adevărul.

— Ce adevăr?

— Adevărul asupra scrisorii aceleia…

Saphire ridică din nou din umeri.

— Cine a putut să-ţi scrie aici?… Cui i-ai dat adresa?

Saphire nu răspunse.

— Când ai plecat azi dimineaţă era vorba să nu te întorci decât la ora dejunului, urmă domnul de la Morlière, şi te-ai întors aproape îndată… Pentru ce?

— Sunt indispusă, răspunse Saphire, privind aiurea.

— Saphire! Saphire!… murmură domnul de la Morlière, care începea să-şi piardă liniştea: Saphire, dumneata mă înşeli!

— Dar, domnule, strigă femeia deodată, cu vocea ridicată, îţi repet că sunt bolnavă… că am nevoie de aer!… Mă înăbuş…

Se sculă, se apropie de fereastra deschisă şi se sprijini de pervazul ei.

În spaţiul celor trei paşi pe care-i făcu o hârtie îi căzu din corsajul întredeschis, fără ca ea să observe ceva.

Hârtia aceasta era o scrisoare şi vicontele o recunoscu îndată: era cea pe care o primise de dimineaţă.

Încălcând orice etichetă, domnul de Morlière se aplecă, ridică scrisoarea în tăcere şi o deschise.

Saphire, mereu aplecată peste fereastră, privea în grădină, stând cu spatele la viconte.

Acesta citi:

„Scumpa mea Saphire,

Trebuie s-o recunosc: ai devenit artistă în arta de a croi palavre pentru prietenul tău.

Am fost pe la tine alaltăieri şi mi s-a spus că ai plecat în ţinutul tău natal, să-ţi vezi familia.

Înţelegi bine că lucrul acesta m-a mirat foarte mult, ventru că, după câte ştiam eu, tu nu prea aveai familie…

Din fericire, în aceeaşi zi am primit o scrisoare de la tine şi am aflat că erai în Normandia, lângă sărmana ta amică Naneta Gilion, care e foarte bolnavă şi are nevoie de îngrijiri.

Eu ştiam că Naneta Gilion e o fată cât se poate de drăguţă, care mai are şi meritul de a se bucura de o sănătate perfectă. Cu toate acestea eram foarte dispus să-ţi cred povestea…

S-a întâmplat însă ca o oră după aceea să mă întâlnesc în colţul bulevardului cu Naneta Gilion în persoană. Era într-o drăguţă toaletă de dimineaţă şi ieşea de la Delille, unde făcuse câteva mici târguieli.

— Ah! exclamai eu, oprind-o, aşadar nu eşti în Normandia?

— Cum?… întrebă dânsa, privindu-mă uimită.

— Nu te întorci din Normandia?

— Desigur că nu.

— Dar nu-i aşa că Normandia e provincia dumitale natală?

— Nicidecum, sunt din Lorena.

— Dar atunci desigur că ai nişte rude în Normandia, lângă Havre?

— N-am nici o rudă acolo.

— Nişte rude care locuiesc într-o proprietate numită Charmerie?

— Mi se pare că vrei să-ţi baţi joc de mine, dragul meu, răspunse Naneta. Habar n-am de toate câte mi le spui. Dar… ce mai face Saphire… Presupun că mai eşti prietenul ei…

— Fără îndoială.

— N-am văzut-o de mai bine de trei luni; sărut-o din partea mea. Adio.

Naneta s-a depărtat şi eu am intrat La Café Anglais, meditând asupra şireteniei femeilor.

Închipuieşte-ţi, draga mea, că rezultatul acestei meditaţii mi te-a adus mai aproape de inimă. Am observat că te iubeam şi că-mi era urât fără tine.

De aceea am plecat spre Criquelot, unde mă găsesc acum şi de unde îţi scriu rândurile acestea, care vor ajunge mâine la Charmerie.

Tu o ştii bine, draga mea Saphire, eu sunt un om bine crescut, incapabil de vreo indelicateţe…

De aceea nu voi veni la Charmerie astă-seară.

Adio, dar, pe mâine.”

Drept semnătură era o singură iniţială, un G. Domnul de la Morlière o citise de la un capăt la celălalt, fără ca Saphire să-şi întoarcă capul.

Vicontele mai ţinea încă scrisoarea în mână când, deodată, tânăra femeie îşi întoarse faţa de la fereastră.

Urmă un adevărat joc de scenă.

Saphire se repezi şi voi să smulgă scrisoarea din mâna vicontelui. Acesta se ridică furios şi-i zise cu voce sălbatică:

— Ah! ah!… aşadar, lucruri de acestea îţi scrie surioara dumitale?

— Domnule!… bâlbâi Saphire.

— Ţi-ai închipuit, urmă domnul de la Morlière, peste măsură de înfuriat, ţi-ai închipuit că mă vei înşela în modul acesta?…

— Să te înşel!… exclamă Saphire uimită.

— Da, ai voit să… dar…

Vicontele era aşa de tulburat, încât nici nu putea vorbi.

Saphire, care-şi juca de minune rolul, se prefăcu supărată, atinsă în demnitatea ei de femeie.

— Eşti nebun! zise ea.

— Ah! sunt… nebun?

— Fără îndoială.

— Cum!… mai îndrăzneşti în faţa acestei scrisori?

— Scrisoarea aceasta e de la un om, care a fost întotdeauna bun cu mine.

— Aşadar, recunoşti?

— Sigur că da!… Nu văd de ce m-aş ascunde!… Cu ce drept însă îmi pui dumneata întrebări?… În ce mod te înşel?

— Dar, strigă vicontele cu violenţă, dacă omul acela va veni aici, nu-l voi primi, nu voiesc să-l primesc!

— Nu va veni, fii liniştit; am vorbit cu el.

— Ai vorbit?… l-ai văzut?…

— Da, azi dimineaţă, şi acum el ştie totul. Ştie că sunt aici cu tatăl lui Paul, şi n-a voit să mă creadă când i-am jurat…

Saphire îşi prinse capul între mâini şi izbucni în lacrimi.

Domnul de la Morlière scăpă o înjurătură teribilă, se sculă şi voi să plece. Dar accesul acesta de mânie nu ţinu decât o singură clipă. Se reîntoarse lângă tânăra femeie.

— Iartă-mă, zise el, sunt prea violent, dar inima mi-e mai bună decât capul.

Îi luă mâna între mâinile sale, fără ca Saphire să se împotrivească.

— Copila mea, îi zise el, acum când mă vezi liniştit, poţi să-mi vorbeşti ca unui prieten bun.

— Fie!

— Spune-mi adevărul.

— Ţi-l voi spune.

— Spui că azi-dimineaţă, ieşind de aici, te-ai întâlnit cu domnul acela?

— Da, era călare în capul aleii. Mă pândea.

— Şi i-ai povestit totul?…

— Totul şi nimic în acelaşi timp. M-am mărginit să-i jur că nu făceam nici un rău aici.

— Şi nu te-a crezut?

— Nu.

— Ce s-a petrecut între voi? întrebă vicontele.

Saphire îşi plecă ochii şi murmură:

— Baronul mi-a zis: „Nu vreau să ştiu cu cine eşti în casa aceasta, nici ce faci. Dacă voieşti să te iert, trebuie să pleci cu

mine, fără întârziere. Ne vom urca în tren la Beuzeville”.

— Şi dumneata ai refuzat?

— Da.

— Şi ce-a răspuns baronul?

— „Eşti o ingrată, mi-a răspuns, şi nu meriţi ceea ce am făcut pentru tine. Nu mă vei mai revedea niciodată.” Mi-a întors spatele, sfârşi Saphire, ştergându-şi pe furiş o lacrimă, şi s-a depărtat în galop.

— Dar, întrebă vicontele, dumneata îl iubeşti?

— Nu-l iubesc decât pe Paul, răspunse tânăra femeie dar datorez multă recunoştinţă baronului. S-a arătat aşa de bun cu mine!

— Şi nu-l vei mai revedea?

— Niciodată, răspunse Saphire.

Domnul de la Morlière strânse mâna tinerei femei cu căldură.

— Ei bine! zise el, îl voi înlocui eu pe baron…

— Dumneata?

— Eu, zise el. Căci…

Stătu un moment în cumpănă, apoi un surâs îi flutură pe buze.

— Oare nu sunt eu tatăl lui Paul? zise el.

În momentul acela uşa se deschise şi Rocambole intră.

Capitolul XXVII

Intrarea lui Rocambole în asemenea clipe fu pentru domnul de la Morlière o întâmplare fericită.

Saphire se ridică şi dădu câteva ordine pretinsului lacheu; aceasta, fără îndoială, numai pentru a-l reţine mai mult timp acolo.

Domnul de la Morlière ieşi. Avea nevoie de aer şi mai cu seamă, avea nevoie de linişte.

Întrevederea pe care o avusese de dimineaţă cu Ambroise îi modifica toate planurile.

Saphire îşi pierdea dintr-o dată toată importanţa în această afacere.

Cu toate acestea domnul de la Morlière voia ca Saphire să rămână mereu lângă dânsul.

Ziua aceea i se păru vicontelui lungă cât un an.

În sfârşit, veni şi noaptea.

După masă, Saphire se retrase aproape îndată în camera ei; o durea capul. Cel puţin aşa spunea.

Asta convenea de minune vicontelui care nu voia ca Saphire să fie de faţă la sosirea marchizului.

Domnul de la Morlière coborî în grădină ca să fumeze o ţigară şi să mai cugete încă; acolo se întâlni din nou cu Rocambole care se opri respectuos în faţa lui, cu cascheta în mână.

— Ce voieşti? îl întrebă dânsul.

— Voiesc să-mi daţi libertate pentru două ore, domnule viconte.

— Pentru ce?

— Pentru a face o mică recunoaştere prin împrejurimi.

— O recunoaştere?

Rocambole clipi şiret din ochi.

— Domnul viconte mi-a spus, dacă nu mă înşel, că ţine foarte mult s-o păstreze încă pe doamna Saphire.

— Nu ţi-am spus asta, răspunse domnul de la Morlière cu bruscheţe.

— Atunci, cel puţin..

— Taci!… Ce vrei să-mi spui?… Nu te înţeleg…

— Vreau să ştiu unde e domnul în chestiune… ştii dumneata.

— A plecat.

— Aş!… zise Rocambole neîncrezător.

— Saphire mi-a spus-o.

— A!… atunci e altceva.

Şi Rocambole se prefăcu că vrea să plece.

— Stai! îi zise vicontele.

Apoi adăugă încetişor.

— Crezi tu că Saphire m-a minţit?

— Drace!… nu ştiu încă.

— Vorbeşte!… se cunoaşte bine că ştii ceva.

— Domnul viconte nu mă va crede pe mine mai bine decât pe doamna.

— Din contră. Vorbeşte…

— Ei bine, pe când expediam la Beuzeville depeşa domnului marchiz de Morfontaine…

— Pe când expediai depeşa?…

— A sosit în gară, cu trenul de Paris, o lădiţă pe adresa baronului Gontran de Neubourg!…

— Gontran de Neubourg!… exclamă vicontele.

— Da, domnule.

— Acela care s-a bătut în duel cu fiul meu acum o lună?

— El însuşi.

— Ah! asta e prea din cale-afară!… murmură vicontele furios.

— De aceea, reluă Rocambole, voiam să fac o mică recunoaştere prin împrejurimi.

— În ce parte?

— Prin jurul locuinţei marchizului de Verne, amicul baronului.

— Du-te! exclamă domnul de la Morlière.

Rocambole salută şi se îndreptă spre grajd. Vicontele îl chemă înapoi.

— Te duci călare? întrebă.

— Drace!… e puţin cam departe…

— Şi nu te temi că vei fi observat, că prezenţa ta va atrage atenţia?…

— Nu, îmi voi lăsa calul în pădure.

— Foarte bine.

Rocambole puse şaua pe calul cel alb şi plecă în galop. Când ajunse în capătul aleii, suna de orele zece.

— Ehei! îşi zise el, nu prea am mult timp de pierdut dacă vreau să mai ies în calea domnului Ambroise.

Şi împlântându-şi adânc pintenii în burta calului, se îndreptă ca o vijelie spre Beuzeville.

Drumul dinspre *Charmerie* se încrucişa cu acela dinspre fermă, la o mică distanţă de staţie. Ajuns la această încrucişare, Rocambole examină cu atenţie pământul şi putu să se convingă că Ambroise nu trecuse încă pe acolo.

Dar peste puţin se auzi în depărtare clinchet de zurgălăi.

— El este, îşi zise Rocambole.

Într-adevăr, era Ambroise.

— Opreşte! îi strigă Rocambole.

— Dumneata eşti? întrebă fermierul.

— Eu sunt.

— Bine!… Mi se pare că am cam întârziat puţin…

— Biciuieşte-ţi calul, trebuie să câştigăm timpul pierdut.

— Mi se pare că te duci la gară să-l aştepţi pe marchizul de Morfontaine, nu-i aşa?

— Ştii bine că acolo mă duc…

— Îl cunoşti pe domnul marchiz?…

— Frumoasă întrebare!…

— Şi crezi că dânsul te va recunoaşte?

— Aşa îmi închipui....

— Va trebui să facem o mică haltă înainte de staţie…

— Pentru ce?

— Am o mică afacere.

— A!… atunci e altceva…

— Îmi voi lăsa calul la han.

— Şi vei merge cu mine la staţie?

— Da… vreau să-l văd şi eu pe marchiz.

Ambroise o luă pe drumul spre sat fără să mai obiecteze ceva. Se opriră la hanul unde locuia şi domnul de Neubourg.

Baronul nu era acasă; fără îndoială, se dusese s-o vadă pe Daniela.

Rocambole sări jos şi bătu în poartă. Un servitor veni să-i deschidă.

— Tocmai voiam să mă culc, zise el.

— Ei bine, domnule, i se adresă falsul lacheu, în loc de asta, vei duce calul acesta la grajd şi-i vei da de mâncare. După aceea vei aştepta să ne întoarcem.

— Ah!… zise servitorul, mirat, dar unde vă duceţi?

— La staţie.

— Şi când vă reîntoarceţi?

— După sosirea trenului. Şi-mi trebuie şi o cameră pentru că s-ar putea întâmpla să vină cineva de la Paris.

Rocambole intră în camera pe care i-o indică servitorul, aprinse o lumânare şi închise uşa. Ambroise îl aştepta afară.

După câteva momente, falsul lacheu apăru sau cel puţin Ambroise auzi o voce care striga:

— Să ai grijă de cal, băiete; dă-i de mâncare.

În acelaşi timp un om se urcă în gabrioleta sa, un om pe care la început nu-l recunoscu nicidecum.

Era un băiat de ţară, îmbrăcat într-o bluză albastră, cu o pălărie pe cap, cu nişte cizme mari. Părul negru îi flutura cârlionţat pe umeri.

— Te-ai înşelat, domnule, zise Ambroise; cine eşti dumneata?

— Eu sunt, imbecile, răspunse vocea lui Rocambole.

— Dumneata!… exclamă fermierul uimit.

— Da, eu… Dă drumul calului!… Ascultă, jupâne, va trebui să spui tuturor că sunt nepotul tău şi că sosesc de la Vannes.

— Dar…

— Ascultă-mă… Am sosit chiar azi dimineaţa şi…

— Dar... cu toate acestea...

— Nu ştiu să vorbesc decât dialectul breton... Tocmai voiam să te întreb: tu cunoşti dialectul breton?

— Puţin.

— Foarte bine. Sunt nepotul tău şi tu eşti unchiul meu.

Ambroise privea metamorfoza lui Rocambole peste măsură de uimit.

— Nu te-aş fi recunoscut în ruptul capului.

— Şi cu toate acestea eu sunt.

— Aşadar eu sunt unchiul dumitale?

— Da. Şi vei putea să vorbeşti în voie înaintea mea, de vreme ce eu nu înţeleg dialectul breton. Vei spune lucrul acesta şi marchizului.

— Dar... pentru ce asta?

— Ei... între oameni care nu s-au văzut de multă vreme conversaţia poate să meargă departe... Să nu care cumva să te împingă dracul să faci vreun semn marchizului.

— Ah! răspunse Ambroise, poţi să fii sigur de asta... Ţii mult să-l fac pe marchiz să vorbească?

— Foarte mult.

— Bine...

În timpul acesta ajunseră în staţie.

În acelaşi timp, intră şi trenul de Paris.

Un bărbat de vreo cincizeci şi cinci de ani, înalt, elegant, coborî din vagon.

Omul acesta privi de jur împrejur, ca şi cum ar fi căutat pe cineva.

— Uite! şopti Rocambole fermierului, iată omul tău.

— Într-adevăr, el e, răspunse Ambroise.

Sări din gabrioletă şi ieşi în calea marchizului.

Domnul de Morfontaine îl privi tresărind.

— Ambroise! exclamă el.

— Eu sunt.

— Tu aici?

— Da, domnule marchiz.

— Şi ce cauţi?

— Te voi conduce la *Charmerie*.

— Ah!

— Ia loc în trăsură, domnule marchiz; vom discuta pe drum.

Marchizul se urcă şi învălui pe Rocambole într-o privire scrutătoare.

— Oh! făcu Ambroise, nu-ţi face griji, domnule marchiz, e

nepotul nevestei mele dintâi; nu înţelege decât dialectul breton.

— Ah! exclamă marchizul.

— Putem vorbi în linişte, adăugă Ambroise.

O oră după aceea, cabrioleta ajungea la *Charmerie*.

Domnul de la Morlière era la fereastra camerei sale, şi când lanternele trăsurii luciră la capătul aleii, coborî în grabă.

— John!… John!… strigă dânsul. Dar John nu se întorsese încă.

Vicontele deschise el însuşi poarta şi se aruncă în braţele marchizului. Urcară amândoi sus.

— Vino cu noi, Ambroise, zise vicontele; vom avea nevoie de tine.

Rocambole, rămas singur, scoase căpăstrul calului şi-i dădu animalului de mâncare; apoi, încetişor, pe furiş, se strecură şi el în casă.

— Vreau să ştiu ce pun la cale domnii aceştia, murmură falsul lacheu.

Urcă scările şi se ascunse în camera frumoasei Saphire. Tânăra femeie dormea.

Peretele care despărţea apartamentul domnului de la Morlière de acela al tovarăşei sale de drum avea la mijloc o uşă.

Rocambole îşi lipi urechea de ea şi stătu în aşteptare.

— Consiliul de război şi-a început şedinţa!… îşi zise el, surâzând ironic.

Capitolul XXVIII

Când Ambroise ieşi din camera domnului de la Morlière se lumină de ziuă. Marchizul de Morfontaine, vicontele şi Ambroise avuseseră o lungă discuţie.

Vicontele coborî împreună cu Ambroise până în curte.

— Aşadar, zise el, ne-am înţeles?

— Cât se poate de bine, domnule…

— Vei pregăti o trăsură bună…

— Da.

— Cei doi tineri se vor urca pentru a pleca spre Fécamp.

— Bineînţeles.

— Şi la prima staţie marchizul va interveni.

— Da, da… domnule viconte, somn uşor!

Se luminase bine. Vicontele se reîntoarse în casă şi fermierul se îndreptă spre cabrioletă.

Tânărul breton, nepotul defunctei neveste a lui Ambroise, adică Rocambole, nu mai era acolo.

— Hei! băiete!… strigă fermierul cu voce tare.

Nimeni nu răspunse.

— Desigur că a plecat, cugetă fermierul.

Dezlegă apoi calul şi-l înhamă la cabrioletă. Plecă lăsând portiţa deschisă în urma sa.

— Unde naiba s-o fi dus? se întrebă Ambroise.

În speranţa că se va întâlni cu Rocambole, merse foarte încet de-a lungul aleii. Într-adevăr, când ajunse la încrucişarea drumurilor de la Beuzeville şi de la fermă, auzi galopul îndepărtat al unui cal.

Ambroise se opri şi trase cu urechea; călăreţul venea spre el.

Era Rocambole.

Rocambole, care îşi lepădase costumul de breton, îmbrăcase din nou livreaua de lacheu şi încălecase pe calul cel negru.

Ne aducem aminte că celălalt cal — cel alb — rămăsese la hanul de la Beuzeville.

— De unde vii, pentru numele lui Dumnezeu? întrebă fermierul, când Rocambole fu lângă dânsul.

— Asta nu te priveşte.

Rocambole descălecă.

— Ei bine?… întrebă el.

— S-a pus la cale un plan drăgălaş.

— Da?… Am auzit şi eu ceva, dar, cu tot regretul, n-am putut să stau până la sfârşitul conferinţei de război. Povesteşte-mi şi mie ce s-a hotărât.

— Ştiau că mâine, în zorii zilei, tinerii noştri se vor îmbarca la Fécamp.

— Şi?

— Mai ştiu — aici trebuie să-ţi spun că ideea aceasta am insinuat-o eu în mintea domnului viconte — mai ştiu zic, că adeseori domnul Léon şi domnişoara Victoria primesc pachete şi scrisori la staţia Beuzeville?

— Ştiu.

— Ei bine, domnul Léon va trece şi acum pe la Beuzeville.

— Foarte bine!

— Aşa că domnul marchiz va putea să-şi joace mica sa

comedie.

Ambroise ridică din umeri cu dispreţ.

— Oamenii aceştia s-au prostit într-un mod înspăimântător.

— Într-adevăr!

— Închipuieşte-ţi că marchizul voieşte să facă apel la comisarul de poliţie.

— Mă aşteptam la aşa ceva, zise Rocambole, şi am luat măsurile în consecinţă.

— Da?

— Desigur.

— Ei bine, eu ce va trebui să fac?

— Te vei întoarce la fermă şi vei convinge pe cei doi tineri că trebuie să plece fără întârziere.

— Şi dacă nu se vor învoi?

— Le vei spune că marchizul este la *Charmerie* şi te asigur că vor pleca fără să facă vreo obiecţie. Din contră…

— Îi vei conduce aşadar până la Fécamp şi acolo îi vei îmbarca pe un vas oarecare care pleacă spre Le Havre.

— Foarte bine, zise fermierul. Dar…

— Pe la amiază vei veni să rătăceşti puţin pe lângă *Charmerie*.

— Bine!

— Şi atunci îţi voi da alte instrucţiuni.

— Am înţeles.

— Acum grăbeşte-te. La revedere.

Rocambole încălecă şi o luă de-a lungul aleii. Ambroise îşi biciui calul şi se îndreptă spre fermă. Când ajunse era ziuă de-a binelea, dar soarele nu răsărise încă.

Numai câţiva servitori se aflau prezenţi în curte. Pornic alergă cel dintâi întru întâmpinarea stăpânului.

— Ascultă-mă, îi zise fermierul, peste o oră voi pleca din nou. Să scoateţi din şopron trăsura şi să înhămaţi pe Cocota şi pe Cenuşiul.

După ce dădu aceste ordine, Ambroise se îndreptă spre *Casa Albă*.

La uşa camerei ocupate de Léon se opri şi bătu încetişor.

Tânărul avea somnul uşor, căci sări îndată din pat şi veni să deschidă.

— Ah! dumneata eşti!

— Eu sunt, domnule Léon.

— Şi ce pofteşti?

— Trebuie să te îmbraci îndată.

— Pentru ce?

— Pentru că vei face o mică călătorie.

— Cum?

Ambroise intră în cameră şi închise uşa după dânsul.

— Ascultă-mă bine, domnule Léon, continuă el, pentru dumneata jupânul Ambroise e un fermier care, în afară de meseria sa, nu se mai interesează de nimic… Şi cu toate acestea eu am ştiinţă de toate câte se petrec în jurul meu…

Léon tresări.

— Fără vorbă multă domnule. Îţi voi spune că ştiu totul şi că… am venit să te servesc.

— Ah!

— Şi să te salvez.

— Să mă salvezi?… exclamă tânărul.

— Desigur… dumneata trebuie să ştii că justiţia are dreptul să se amestece în afacerile unui tânăr care răpeşte de la părinţii ei pe o copilă minoră, cum este încă domnişoara Victoria…

— Cum!… Ce ai spus? exclamă Paul cu vădită surprindere.

— Îl cunoşti dumneata pe marchizul de Morfontaine?…

— Tatăl Victoriei?

— Chiar el. Ei bine omul acesta se află în apropiere, la o distanţă de numai trei leghe!

— Dumnezeule!…

— Şi astă-seară chiar va veni să vă facă o scurtă vizită, însoţit de un comisar de poliţie şi de doi jandarmi.

— Dumnezeule!… Sărmana Victoria!… murmură tânărul.

— Din fericire sunt şi eu pe aici… Hai, îmbracă-te repede.

După aceea Ambroise alergă spre camera doamnei Hulot, pe care o deşteptă strigându-i:

— Deschide! deschide!… eu sunt, eu, Ambroise.

Doamna Hulot deschise uşa.

— Repede!… continuă Ambroise, îmbracă-te, deşteapt-o pe domnişoara!… Trebuie să plecăm.

— Să plecăm?…

— Da… îţi voi spune mai pe urmă… Marchizul a dat de urma voastră…

Doamna Hulot scoase un strigăt de groază şi se îmbrăcă cât putu de repede.

Fermierul veni din nou la Léon şi-i zise:

— Plecăm la Fécamp… vă veţi îmbarca pentru Anglia.

— Dar… mama Victoriei?…

— Voi avea eu grijă de toate. De va fi nevoie, mă voi duce chiar şi la Paris. Dacă n-aveţi bani destui, vă voi împrumuta eu… Am totdeauna o sumă oarecare în casă…

— Mulţumesc, zise tânărul.

După o oră, domnul Léon de Pierrefeu, domnişoara Victoria de Morfontaine, doamna Hulot şi domnul fermier Ambroise erau în drum spre Fécamp.

Trăsura trecea în goană; un nor gros de praf se ridica în urmă, astfel că roţile nici nu se mai vedeau.

Capitolul XXIX

Rocambole se întoarse foarte liniştit la *Charmerie*. Când falsul lacheu intră în curte, soarele răsărise demult şi domnul de la Morlière era la fereastră.

— De unde vii? îi strigă vicontele de departe.

— Aşteaptă-mă, am să-ţi spun multe lucruri, zise Rocambole, cu gest semnificativ.

Domnul de la Morlière îl aşteptase toată noaptea, cu o nelinişte vie.

Falsul valet îşi luă o mutră îngrijorată.

— De unde vii?… îl întrebă vicontele din nou, după ce închisese mai întâi uşa în urma lacheului.

— De la Beuzeville.

— Da?…

— Şi mai înainte de a mă duce la Beuzeville mi-am petrecut două treimi din noapte în jurul locuinţei domnului de Verne.

Vicontele tresări…

— Voiam, continuă Rocambole, să cunosc toate faptele şi toate gusturile domnului baron.

— Ah!… ah!…

— Baronul n-a plecat…

— L-ai văzut?…

— Cum te văd şi pe dumneata… Şi nu va pleca decât împreună cu Saphire.

— Ah!… vom vedea, murmură vicontele, strângând din pumni.

— Şi cu toate astea…

— Ah! ştiu ce vrei să spui… Nu va mai avea nevoie de dânsa!… Dar vreau eu s-o ţin!…

— Dar dacă dânsa va voi să plece?

— O voi ţine cu sila, o voi închide…

— Imposibil!… O femeie ştie totdeauna să găsească un mijloc de salvare!…

Vicontele rămase gânditor.

— Ce e de făcut atunci?

— După părerea mea, continuă falsul lacheu, doamna Saphire ar trebui să plece îndată de aici… Numai aşa vom putea scăpa de baron….

— Fie… dar unde s-o trimitem?

— La Paris.

— Nu-mi spuneai tu însuţi că marchizul e prin împrejurimi?

— Da, dar noaptea e foarte întunecoasă…

— A!… exclamă vicontele, am eu o idee…

— Da?

— Cei doi tineri de la *Casa Albă* vor pleca spre Fécamp, oprindu-se mai întâi pe la Beuzeville. La prima staţie vor fi interceptaţi.

— Ingenioasă combinaţie, murmură Rocambole, cu o expresie ciudată de ironie, pe care vicontele nu putea s-o observe.

— Şi pe când domnul de Pierrefeu va trece sub o bună escortă, domnişoara va fi adusă aici.

— Minunat!

— Atunci mă voi sui eu în trăsură, împreună cu Saphire, şi vom pleca amândoi.

— Şi pe la ce oră socoţi că va fi trăsura aici?

— Pe la miezul nopţii.

— Foarte bine.

— Aşadar, aprobi planul meu?

— În totul. Domnul viconte este într-adevăr un geniu.

Şi Rocambole se depărtă, fără ca domnul de la Morlière să se mai gândească să-l întrebe cum se face de plecase cu un cal negru şi se întorcea cu un cal alb.

. . . .

În timpul zilei, Saphire nu se arătă deloc. Vicontele o rugase să rămână în camera ei, din cauza prezenţei domnului de Morfontaine.

Pe la amiază, Rocambole îşi luă tălpăşiţa şi se duse să se întâlnească cu Ambroise.

Cei doi avură o discuţie misterioasă de câteva momente.

Pe la orele cinci, domnul de la Morlière intră în camera frumoasei Saphire.

Tânăra femeie îi întinse mâna şi-i zise:

— Eram nerăbdătoare să te văd.

— St! copila mea, n-avem decât un singur minut la dispoziţie.

Saphire făcu o strâmbătură drăgălaşă.

— Am venit să te anunţ că vom pleca astă noapte.

— Da?

— Pregăteşte totul; pe la orele zece voi veni să te iau. Îţi voi explica totul pe drum. Adio.

— La revedere.

Vicontele da să iasă, când tânăra femeie îl chemă înapoi:

— Vreau să-mi faci o promisiune, zise ea.

— Vorbeşte.

— Am o mică manie. Când îmi fac bagajele, vreau să fiu singură. Să nu vii până la orele zece.

— Fie! zise vicontele surâzând.

După-amiaza aceea trecu foarte repede; în curând se înnopta.

Pe la orele nouă, domnul de Morfontaine şi vicontele ieşeau din curte împreună.

— Te voi însoţi şi eu o jumătate de leghe, zise domnul de la Morlière.

Se îndreptară de-a lungul aleii ce ducea spre mare. Noaptea era tăcută şi întunecoasă. Cei doi oameni mergeau ţinându-se de braţ. Peste puţin timp ajunseră la drum. Un zgomot de zurgălăi se auzea în depărtare.

— Ei sunt, zise vicontele.

După câtva timp două lanterne roşii fură observate de la distanţă..

— Ei sunt, repetă domnul de la Morlière. Ambroise mi-a spus că lanternele vor fi roşii.

Vicontele se dădu la o parte, ascunzându-se după un tufiş.

— Vreau să te văd urcându-te, zise el vărului său.

Marchizul se postă în mijlocul drumului.

— Hei!… vizitiu!… strigă el cu voce puternică.

Trăsura mergea în goană şi vizitiul opri cu mare greutate caii.

— Cine eşti dumneata?

Marchizul nu răspunse. Vizitiul îl privi mai atent şi exclamă:

— A!… e domnul şef-conducător. Urcă-te aici, domnule şef.

Lanternele roşii proiectau o lumină vie, dar interiorul trăsurii rămânea în cel mai complet întuneric.

Tot ce putu să vadă marchizul fu o rochie albă şi rămase convins că era fiica sa, împreună cu domnul de Pierrefeu.

Vizitiul plezni din bici şi trăsura plecă.

Capitolul XXX

Vizitiul care vorbise cu domnul de Morfontaine nu era altul decât cunoştinţa noastră Pornic. Pornic, care primise instrucţiuni amănunţite de la stăpânul său Ambroise.

— Unde e staţia? îl întrebă domnul de Morfontaine, după o pauză.

— La Beuzeville.

— Ţi-a spus cineva că va trebui să opreşti mai multişor acolo?

— Da, domnul Ambroise m-a rugat să-i fac hatârul acesta şi mi-a spus o istorioară cam de… Ştiu că dumneata eşti tatăl fetei…

— Bine!… îl întrerupse marchizul, prin urmare ştii ce ai de făcut… Nu vei pleca până când nu voi sosi cu brigadierul de jandarmi. Ai cinci ludovici de la mine dacă te porţi bine.

Vizitiul chiui de bucurie şi dădu bice cailor. Trăsura trecea ca o nălucă.

Peste puţin timp ajunseră la Beuzeville şi roţile răsunară pe pavajul străzii principale.

Pornic opri trăsura la poarta jandarmeriei.

Marchizul sări jos şi şopti vizitiului:

— Ştii, ai cinci ludovici…

— Fii fără grijă, domnule.

Marchizul voi să arunce o privire în interiorul trăsurii, dar şi de astă dată nu putu să zărească decât rochia albă a fugarei.

În localul jandarmeriei era lumină.

Brigadierul însuşi veni să deschidă marchizului.

— Sunt marchizul de Morfontaine, zise acesta.

— Cunosc afacerea dumneavoastră, răspunse subofiţerul, înclinându-se. Domnul Ambroise mi-a scris câteva cuvinte.

— Ei bine, eşti gata?

— Sunt la ordinele dumitale, domnule marchiz.

— Fă-ţi datoria, domnule brigadier, zise marchizul.

Brigadierul se apropie şi deschise uşa trăsurii de poştă.

— Paşapoartele dumneavoastră, zise el cu vocea sonoră.

Femeia păru uimită; bărbatul îi întinse o hârtie îndoită în

patru.

N-am nici un paşaport, zise el; e un simplu permis de vânătoare.

Brigadierul desfăcu hârtia, o apropie de o lanternă şi citi.

— Biletul acesta nu este al dumitale, domnule.

— Ba e chiar al meu.

— Nicidecum, zise brigadierul. Dumneata eşti domnul Léon de Pierrefeu şi doamna e domnişoara de Morfontaine.

— Ce-mi tot spui acolo domnule brigadier?

Şi domnul dădu drumul unui hohot de râs. Femeia de lângă el îl imită.

Atunci brigadierul se apropie cu lanterna şi zise:

— Tatăl dumitale te va recunoaşte, domnişoară.

Marchizul se apropie la rândul său.

Acum lanterna lumina interiorul trăsurii şi domnul de la Morfontaine scoase un strigăt de mânie, amestecată cu uimire:

— Nu e fiica mea!... exclamă el.

Cei doi călători coborâră din trăsură. Bărbatul privea cu răceală pe marchiz şi arătându-i pe tovarăşa sa de drum, care nu era alta decât Saphire, îi zise cu un ton sever:

— Mă uimeşte foarte mult, domnule, purtarea dumitale. Mă numesc baronul Gontran de Neubourg şi, după câte ştiu, doamna n-a fost niciodată fiica dumitale.

Marchizul stătea ca împietrit.

— Daniela, bolborosi el, iartă-mă... a fost o greşeală.

— Cu toate acestea, continuă baronul, aş putea să-ţi aduc ştiri despre fiica dumitale.

Azi-dimineaţă eram la Fécamp şi am remarcat o domnişoară foarte frumoasă care se îmbarca pe un vas englez. Mi s-a spus că era domnişoara de Morfontaine...

Saphire se urcase din nou în trăsură.

Marchizul stătea ca înlemnit.

Baronul dădu ordin vizitiului să fie gata de plecare, apoi, apropiindu-se de marchiz, îi şopti la ureche:

— Ce părere ai dumneata, domnule, despre sfârşitul tragic al nenorocitului conte Hector de Main-Hardye?...

Cuvintele acestea bubuiră ca un tunet în urechea marchizului. Un tremur nervos îi cuprinsese tot corpul.

Baronul pusese piciorul pe scară şi trăsura plecă în fugă.

. . . .

În timpul acesta, domnul de la Morlière se îndrepta de îndată spre *Charmerie* cu pasul grăbit. Avea timp destul înaintea sa, dar se grăbea s-o vadă pe Saphire.

În curte se întâlni cu Rocambole.

— Ai văzut-o pe doamna Saphire? întrebă vicontele.

— Da… chiar adineauri a ieşit să facă o plimbare, prin grădină.

— Aşadar acum e în grădină.

— Aşa mi se pare.

Vicontele intră în grădină şi strigă:

— Saphire!… copila mea!…

Dar Saphire nu răspundea.

În camera tinerei femei era lumină. Vicontele urcă în fugă.

Bătu în uşă, dar nimeni nu-i răspunse. Vicontele deschise uşa. Camera era goală. În cabinetul de toaletă iarăşi nu era nimeni.

— E bizar!… murmură domnul de la Morlière.

Zări însă o scrisoare pe o măsuţă.

Scrisoarea i se adresa *Domnului viconte de la Morlière* şi conţinea următoarele:

„Domnule şi scumpul meu protector,

Iartă-mă…

Astă-noapte am auzit toată conversaţia dumitale cu domnul de Morfontaine şi am tras concluzia că nu mai ai nevoie de mine pentru a-l scăpa pe fiul dumitale.

Dimineaţa, pe când dumneata dormeai, m-am întâlnit din nou cu Baronul G… de N…, care de trei zile mă pândeşte prin împrejurimi…

Când rândurile acestea vor fi în mâinile dumitale, eu voi fi departe, ducând cu mine amintirea bunătăţii dumitale nemărginite.

Saphire.”

Vicontele scoase un strigăt de furie; Rocambole alergă.

— Citeşte, îi zise marchizul, întinzându-i scrisoarea.

— Ah! ah! zise Rocambole, păsărica a zburat. Dar dacă domnul viconte voieşte, o putem readuce la cuib.

— Vorbeşte, exclamă vicontele, dar vorbeşte odată!…

— O vom regăsi! Vino cu mine!…

Un surâs misterios flutură pe buzele lui Rocambole.

Domnul de la Morlière, însă, era din cale afară de preocupat

ca să-l mai poată observa.

Capitolul XXXI

...În tot timpul acesta, Paul rămăsese prizonierul Danielei.

Tânărul nu ştia, nu voia să ştie altceva decât că o iubea pe Daniela cu o patimă nebună.

Daniela îl vizita de două ori în fiecare zi şi-l lăsa după fiecare vizită şi mai aprins şi mai înfrigurat şi mai intrigat.

În seara aceea, Paul o aştepta cu o nerăbdare mai mare decât de obicei.

Daniela întârzia prea mult.

În sfârşit tânăra femeie intră, surâzătoare şi frumoasă ca totdeauna. Numai că i se părea puţin mai tristă, mai gravă.

Paul îi sărută mâna cu patimă.

— Dumnezeule! exclamă el, cât eşti de palidă!

— Sunt în prada unei emoţii violente...

— Doamne! De ce nu voieşti să-mi spui şi mie?... Aş fi aşa de fericit să te pot apăra!

— Copil ce eşti!

— Aş muri pentru dumneata cu surâsul pe buze.

— Oh! taci, te rog...

— Dacă ai şti cât de mult te iubesc!...

Tânărul îngenunche în faţa fetei şi, luându-i mâna, îi repetă printre lacrimi:

— Daniela, te iubesc!... să mor pentru dumneata ar fi paradisul pentru mine.

Daniela îşi acoperi ochii cu mâna şi murmură:

— Nu, nu e cu neputinţă!

Apoi adăugă cu energie:

— Nu vreau să mă servesc de dumneata!

— Poftim!

— Nu vreau să devii dumneata instrumentul răzbunării mele.

Paul repetă cu entuziasm:

— Oh!... Lasă-mă să mor pentru dumneata!...

— Nu, repetă Daniela, trebuie să pleci îndată...

— Să plec? zise el; să plec când te ştiu în pericol?...

Daniela tăcea.

— Eşti nebună, Daniela, nebună de legat, doamnă...

Frământarea o cuprinsese pe tânăra femeie.

Deodată se ridică şi-i spuse blând:

— Aşteaptă-mă aici, mă reîntorc îndată.

— Adevărat?…

— Da, dar te rog să-mi faci un jurământ.

— Oh!… vorbeşte…

— Să-mi juri că nu vei veni după mine.

— Îţi jur!

Daniela ieşi, uşoară ca o silfidă. Paul îşi ţinu jurământul.

Tânăra femeie merse de-a lungul coridorului şi bătu în acea uşă mică, ascunsă în zid.

Trei bărbaţi o aşteptau acolo. Erau cei trei Cavaleri ai Nopţii: Arthur de Chenevières, marchizul de Verne şi lordul Blakstone.

Daniela era foarte emoţionată, ochii îi erau plini de lacrimi.

— Ce ai, domnişoară?… o întrebară toţi trei deodată.

— Îmi lipseşte curajul… Copilul acesta nu are nici o vină… De ce l-am chinuit astfel?

Marchizul de Verne luă cuvântul:

— Domnişoară, zise el, e prea târziu acum!

— Sângele mamei dumitale… adaugă lordul Blakstone.

— Mama mea!… Aveţi dreptate, murmură Daniela; mama mea cere răzbunare!…

Şi întărită, hotărâtă, se reîntoarse în salon. Paul o aşteptase nemişcat. Daniela îl privi îndelung.

— Mă iubeşti? întrebă dânsa.

— Ah! răspunse tânărul, mă mai întrebi?

— Mă vei apăra?

— Până la ultimul suspin.

— Ei bine, ascultă-mă… Mama mea a fost asasinată.

— O ştiu.

— Tatăl meu a fost dat pe mâna călăilor.

— Ştiu şi asta.

— Mizerabilul care i-a ucis pe amândoi a încercat să mă asasineze şi pe mine.

— Mi s-a spus şi lucrul acesta, Daniela!

— Eram o copilă neştiutoare şi fără milă m-a vândut unor saltimbaci care mi-au chinuit carnea…

— Oh!… mizerabilul!

— Ei bine, omul acesta mă credea moartă. Într-o zi însă, a aflat că trăiesc şi acum mă urmăreşte din nou.

— Dumnezeule!

— Peste o oră omul acesta va veni aici, peste câteva

momente, poate.
— Îl voi ucide, zise Paul de la Morlière cu cea mai mare linişte.
Daniela surâse.
— Eşti înarmat? întrebă ea.
— Trebuie să găsim arme undeva… zise tânărul.
— Într-adevăr, vom găsi.
Daniela deschise un sertar şi-i prezentă două pistoale.
Paul le apucă cu lăcomie şi le examină.
— Foarte bine! zise el.
— Omul acela are un complice, zise Daniela, şi ştie că eu am un protector… Se va repezi asupra dumitale mai întâi.
Paul surâse cu mândrie. După o pauză întrebă:
— Dar cum va putea să pătrundă omul acela până aici? Zidurile sunt înalte.
— Porţile sunt deschise, i-am întins o cursă.
— Casa aceasta va deveni mormântul său.
— Omul pe care şi-l crede complice e cumpărat de mine şi mi-e prieten.
Paul voi să răspundă când se auzi un zgomot bizar.
— El este! zise Daniela..
— El?…
— Da… Tăcere!…
Daniela stinse lampa şi cei doi tineri rămaseră în întuneric.
— Escaladează zidul, zise tânăra femeie. Trebuie să aibă vreo scară cu el.
Paul se apleca pe fereastră şi zări două umbre pe aleile grădinii.
— Tăcere! îi şopti Daniela, trăgându-l în mijlocul salonului.
Paul îşi încărcă pistoalele.
Daniela îi surâdea din umbră, strângându-i mâna.

Capitolul XXXII

Vicontele de la Morlière, nebun de furie, se lăsase târât de Rocambole.
Acesta îi puse două pistoale în mână, ca unui copil, zicându-i:
— Poate că va trebui să ne batem.
— Îl voi ucide! răspunse vicontele.
— N-avem decât un singur cal odihnit, zise Rocambole, dar

e solid şi ne va duce pe amândoi.

Calul era gata înşeuat, dar vicontele era prea zăpăcit pentru ca să observe amănuntul acesta.

Rocambole deschise portiţa şi încălecară amândoi cu destulă uşurinţă.

Noaptea era întunecoasă, dar falsul lacheu cunoştea bine drumul şi, cu toate că greutatea era dublă, calul zbura.

În mai puţin de un sfert de oră ajunseră la locuinţa marchizului de Verne.

— Aici e, zise Rocambole descălecând. Vino după mine.

O scară lungă era rezemată de zid. Vicontele se urcă cel dintâi, Rocambole îl urmă de aproape.

Ajuns sus, măsură înălţimea, îşi făcu vânt şi sări de cealaltă parte.

— Fă ca mine, şopti dânsul vicontelui.

Jos era un strat gros de nisip şi cei doi oameni săriră.

— Să mergem cu băgare de seamă, zise falsul lacheu.

— Au stins lumina, observă domnul de la Morlière.

— Desigur, că s-au culcat.. Cu atât mai bine!… Vino după mine, cunosc bine casa.

Ajunşi la peron, Rocambole se opri.

— Încarcă-ţi pistoalele, zise el; s-ar putea să tragă asupra noastră…

Vicontele îl ascultă şi amândoi pătrunseră în vestibul.

Vicontele era în prada unei surescitări aşa de mari, încât nu-şi mai dădea seama de nimic şi se lăsă condus ca un copil.

Ajunşi la uşa salonului, Rocambole se opri din nou şi trase cu urechea.

— N-aud nici un zgomot, zise el. Desigur că baronul şi Saphire se plimbă prin grădină.

Deschise uşa şi vicontele intră cel dintâi.

Domnul de la Morlière înainta pe dibuite; dar la extremitatea salonului zări o formă albă, care se strecură în fugă printre razele slabe de lumină ce pătrundeau prin fereastra deschisă.

În aceeaşi clipă un fulger ilumină salonul; o detunătură se auzi.

Paul de la Morlière îşi descărcase arma.

Paul îl recunoscuse pe tatăl său!

Dar, deodată, un ţipăt teribil răsună.

Vicontele ripostă la rândul său.

În aceeaşi clipă o uşă se deschise şi un val de lumină năvăli

în salon.

În prag apăru o femeie îmbrăcată într-o rochie albă.

Femeia aceasta avea o lampă în mână şi faţa îi era în plină lumină.

Vicontele, înlemnit, îşi trecea privirea de la omul asupra căruia îşi descărcase arma, la femeia care apăruse în prag.

Îl recunoscuse pe fiul său.

Femeia însă, nu era Saphire. Reuşi să spună gâtuit de emoţie:

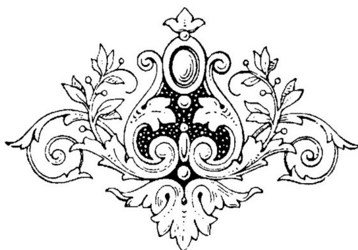
— Umbra Dianei de Morfontaine!

Daniela, căci ea era, exclamă:

— Paul de la Morlière, priveşte-l bine pe omul acesta care e tatăl dumitale… Ei bine!… El e asasinul tatălui meu. El e acela care m-a vândut saltimbancilor, e ucigaşul mamei mele!…

Cuvintele acestea răsunară grav ca o condamnare; tatăl şi fiul căzură în genunchi ca şi cum ar fi aşteptat ca focul cerului să se deschidă asupra lor!…

În clipa aceea Daniela făcu un pas înapoi, lampa se stinse şi totul se cufundă în întuneric.

Sfârşitul episodului „Ultima apariţie a lui Rocambole”
din seria „CAVALERII NOPŢII”

INDEX NUME PERSOANE ŞI LOCURI

NUME PERSOANE

STRĂZI – CARTIERE - MAHALALE

. Beuzeville (orăşel)
. Bocage (orăşel)
. Bois de Boulogne (strada)
. Champs-Élysées (strada)
. Charmerie – casă în Normandia
. Constantine (oraş Tunisia)
. d'Anjou-Saint-Honoré (strada)
. Ermenonville (pavilion)
. Fécamp (orăşel-port în Normandia)
. Grammont (strada)
. Le Havre (corect); Le Hâvre = incorect
. Notre-Dame, Notre-Dame-du-Pardon
. Poitièrs – orăşel
. Rochefort – orăşel-port la Atlantic
. Saint-Antoine – mahala, cartier
. Saint-Germain (foburgul)
. Saint-Honoré – mahala, cartier
. Saint-Lazare (strada)

NOTE

♦ Ignominie = josnicie, mârşăvie, ticăloşie.

♦ Constantine, Constantin = oraş, metropolă în Algeria

♦ zuav, zuavi, s. m. = 1. Soldat francez dintr-un corp special de infanterie (cu uniformă asemănătoare portului arab) care a existat în Algeria. 2. Soldat algerian dintr-un corp indigen de infanterie uşoară. [din fr. zouave).

STRUCTURA SERIEI
CAVALERII NOPŢII

1. Manuscrisul unei măşti (Le manuscrit du domino)
2. Ultima apariţie a lui Rocambole
(La dernière incarnation de Rocambole)
3. Testamentul lui Grain-de-Sel (Le testament de Grain-de-Sel)

CUPRINSUL

